

Người Rốt Cục Đến Tự Thú

Contents

Người Rốt Cục Đến Tự Thú	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	7
6. Chương 6	9
7. Chương 7	11
8. Chương 8	12
9. Chương 9	14
10. Chương 10	15
11. Chương 11	17
12. Chương 12	18
13. Chương 13	19
14. Chương 14	20
15. Chương 15	21
16. Chương 16	23
17. Chương 17	24
18. Chương 18	25
19. Chương 19	27
20. Chương 20	29
21. Chương 21	30
22. Chương 22	31
23. Chương 23	33
24. Chương 24	34
25. Chương 25	35
26. Chương 26	36
27. Chương 27	37
28. Chương 28	39
29. Chương 29	40
30. Chương 30	41
31. Chương 31	43
32. Chương 32	44
33. Chương 33	45
34. Chương 34	46
35. Chương 35	48
36. Chương 36	49
37. Chương 37	51
38. Chương 38	52
39. Chương 39	53
40. Chương 40	55
41. Chương 41	56

42. Chương 42	57
43. Chương 43	58
44. Chương 44	60
45. Chương 45	61
46. Chương 46	62
47. Chương 47	63
48. Chương 48	64
49. Chương 49	66
50. Chương 50	67
51. Chương 51	69
52. Chương 52	71
53. Chương 53	72
54. Chương 54	73
55. Chương 55	74
56. Chương 56	76
57. Chương 57	77
58. Chương 58	79
59. Chương 59	80
60. Chương 60	81
61. Chương 61	83
62. Chương 62	85
63. Chương 63	86
64. Chương 64	87
65. Chương 65	89

Người Rốt Cục Đến Tự Thú

Giới thiệu

Số đo ba vòng: Đô thị tình duyên, lễ sách tình ca, suy lý hồi hộp, tình hữu độc chung, hiện đại. Hướ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-rot-cuc-den-tu-thu>

1. Chương 1

Hắn đem mình chặt chẽ vững vàng trối lại. Đưa lưng về phía cửa, quỳ ở trên ghế sa lon.

Bắt đầu ảo tưởng.

Đây là trò chơi hắn trong ngày hè thường làm.

Không nguy hiểm cho bất luận người nào, không phá hỏng bất cứ chuyện gì, mà vẫn xấu hổ như cũ.

Mà hấn yêu thích, loại xấu hổ này. (._. biến thái...)

Có lúc, hấn mặc áo may ô màu trắng, quần bò mỏng mềm mại. Dem mình làm thanh niên đầu đường.

– thanh niên đầu đường: trai bao._. trai đứng đường.

Bắt đầu ảo tưởng, thương nhân thành thực âu phục thẳng tắp, xuất hiện ở cửa bên kia.

Có lúc, hấn mặc áo sơ mi trắng, quần tây màu lam đậm. Chính là trang phục thời điểm hấn đi làm.

Bắt đầu ảo tưởng, công nhân kiến trúc mang theo nón an toàn, ở trong ánh tà dương đẩy cửa mà vào.

Quy tắc của trò chơi chính là như vậy.

Mỗi cửa một khác, phải là một cái nhân vật càng lúc càng có hormone nam tính hơn.

Bởi vì khoảng cách khác nhau, trực tiếp so sánh loại này kia, mới có thể phát động cướp đoạt cùng cảm xúc mãnh liệt.

Lần này, hấn chỉ mặc áo quần ở nhà, chân trần. Bên trong dây thừng thô ráp trói buộc.

Hấn mong đợi, có thể có một kẻ cướp cường tráng đột nhiên xông vào.

May mắn là, lần này giấc mộng đã thành sự thật.

2. Chương 2

Hấn nghĩ đến tập trung vào.

Thân thể cách áo sơ mi, rõ ràng cảm nhận được cảm xúc dây thừng thô lệ.

Bị ghìm nhanh chóng đau đớn, để cho hấn yên tâm vứt bỏ hết thủy tạp niệm.

– tạp niệm: ý nghĩ mờ ám, đen tối.

Tâm thần của hấn đã vượt đến một không gian khác.

Chỉ còn dư lại thân thể, bị dây thừng phác hoạ ra cơ thể, quỳ gối ở chỗ cũ.

Hấn chuẩn bị xong bản thân.

Đột nhiên, ngán ngủi một tiếng “Két”.

Là cửa phòng bị cấp tốc mở ra lại đóng.

Một luồng khí nóng trong nháy mắt tràn vào phòng mát nhờ máy điều hòa.

“Cùm cụp”, cửa phòng bị khoá lại.

Hấn lập tức từ trong ảo tưởng hoàn hồn, nghe thấy động tĩnh giày thể thao ma sát mặt đất phát ra.

Động tác xa lạ kia, hơi chút do dự.

Hiển nhiên, cảnh tượng nội thất khiến người đến rất ngạc nhiên.

Hấn vẫn quỳ ở trên ghế sa lon, muốn quay người, mới hơi động. Người đến lập tức xông lên trước, ngon lành đem hấn đè ngã.

Cả khuôn mặt hấn liền bị ấn vào bên trong da đệm ghế sô pha, ma sát khơi ra đau đớn.

Hết thủy đều cực kỳ chân thực.

Người đến nhắc đầu gối lên chặn sau đầu của hấn.

Một hai bàn tay lung tung ở sau lưng hấn tìm tòi.

Tìm tới đoạn dây thừng cuối cùng, không tốn sức chút nào đem nút thông lọng biến thành nút chết. (nút thắt, kéo cái là mở trói)

Người đến phun ra một hơi thở.

Hắn cảm thấy lực áp chế mình trên ót cùng xương đòn hơi có thả lỏng.

Nhanh chóng mất công tốn sức chuyển động cái cổ, làm miệng mũi cùng da ghế rời đi một cái khe.

“Anh —— là ai?”

“Muốn —— làm gì?”

Mồm miệng không có cách nào rõ ràng.

“Đừng nói nhảm.”

“Thành thật nằm úp sấp ở đây cho tao.”

Người đến cúi đầu tới gần lỗ tai của hắn, thấp giọng phát ra mệnh lệnh nguy hiểm.

Mà hắn, lại khó giải thích cảm nhận được, một trận mùi hương giữa hè mặt trời chói chang.

3. Chương 3

Người đến không có lập tức đi tìm kiếm tiền tài.

Chỉ là áp chế trên người hắn, nguy hiểm mà chặt chẽ.

Dường như tuyệt vọng chen chúc trong trận chiến.

“Anh —— muốn cái gì?”

Hắn mới vừa đặt câu hỏi, sau cổ liền bị bàn tay to lớn xa lạ kèm ở.

“Nói mày đừng nói nhảm.”

Hành lang bỗng nhiên vang lên một trận tiếng chạy bộ.

Rất nhanh đứng ở cửa.

Hắn cảm nhận được sức mạnh bàn tay trên cổ tại tăng thêm.

“Đùng! Thùng thùng!”

“Có người không? Tôi là cảnh sát.”

Không đợi có đáp lại, tay cầm liền nhanh chóng bị xoay động.

Khóa cửa chỉ là hình thức giản dị.

Dưới sự bạo lực kia, tâm khóa rung động giống như đang cầu xin tha.

Liền tiếp vài tiếng vỡ tan, cửa bị một cước đá văng.

Cảnh sát lập tức nhìn thấy tù nhân trốn trại, còn có —— con tin?

“Thả người, bằng không tội của anh sẽ nghiêm trọng!”

Khinh miệt một tiếng làm lời đáp lại.

“Tôi lần cuối cùng nhắc nhở anh một lần. Đem, người, thả, ra!”

“Trừ phi, để tao an toàn rời đi nơi này.”

“Nằm mơ!”

Kẻ xấu bị chọc giận, không chút lưu tình đem nắm đấm nện phía sau lưng con tin.

Như ước nguyện của hắn, đổi lấy một tiếng thống khổ .

“Anh bình tĩnh chút cho tôi! Đánh người đối với anh không có lợi!”

“Lý trí cái rắm! Để tao đi.”

“Anh không chạy thoát được đâu. Tiếp viện lập tức tới ngay.”

Lại một quyền rơi vào trên người con tin.

Thân thể bị trói không tự kiềm chế co giật.

“Dừng tay!”

“Mày mau nói để tao đi! Đừng mẹ nó dài dòng nữa.”

Quyền thứ ba, chính nghĩa rốt cục nhượng bộ.

Kẻ xấu ra mệnh lệnh: “Dem súng của mày để dưới đất.”

Cảnh sát mở ra vỏ súng bên hông, vốn là trống không.

“Kia, đem giày mày cởi ra.”

“Cởi giày?”

“Đừng nói nhảm.”

Tránh khỏi quyền thứ tư, cảnh sát không tình nguyện cởi giày da.

“Quần áo cũng thoát.”

“Con mẹ nó anh biến thái a!”

“Đừng nói nhảm, quần lót không cần cởi, lão tử lười nhìn mày.”

“Cởi được, tôi thật sự không có súng.”

“Tiến vào buồng tắm đi.”

“Hả?”

“Dem mình dội ướn.”

Cảnh sát một bên chửi bới một bên nghe theo.

“Mày có thể lăn, tao như bây giờ không thể lại đi đuổi anh.” (Tức rồi nha:)))

“Hừ. Sợ mày đuổi sao? Lão tử chỉ là muốn đập tắt ngạo khí của ngươi thôi.”

4. Chương 4

Cảnh sát đứng nghiêm dưới vòm hoa sen.

Nước lạnh đổ xuống tóc đen hắn, ý chí chiến đấu sục sôi.

Bên trong con người hoàn toàn không còn bình tĩnh.

Cánh mũi lại bởi vì phẫn nộ mà phập phồng.

Bỏ ra cảnh phục, chung quy không có cách nào che giấu tuổi trẻ.

“Mày còn không mau cút đi!”

“Đừng nóng vội, chờ mày thoa lên xà phòng thơm.”

“Con mẹ nó mày —— “

Kẻ xấu liếc mắt nhìn đạn lộ ra giữa ngón tay mình – lưỡi dao, lại liếc mắt nhìn con tin không có năng lực phản kháng chút nào.

Uy hiếp có hiệu quả.

Cảnh sát nghiêng răng nghiêng lợi nắm lên xà phòng thơm.

Ở trước ngực cọ lên mấy lần.

Chuyện này quả thật là chuyện đã làm hấn mất mặt nhất.

Kẻ xấu vẫn được voi đòi tiên, “Bôi cẩn thận một chút.”

“Mày có chừng có mực cho tôi, sau này nếu để cho tao bắt được —— “

“Sau này hãy nói sau này, mày trước tiên soi gương, nhớ kỹ dáng vẻ mày ngày hôm nay đức hạnh như nào, đứng trước mặt lão tử!”

Kẻ xấu nói xong, đột nhiên phòng tắm đóng cửa, từ ngoài chéch tới tìm chốt sắt cài cửa.

Liền theo sau là động tác hốt hoảng liên tiếp.

Âm thanh giày thể thao chạy bộ càng đi càng xa.

Chỉ còn lại cảnh sát tức giận đập cửa.

“Loảng xoảng! Loảng xoảng loảng xoảng! Oạch —— “

“Ta thảo!” (Ta thảo!)

Một tiếng âm ỉ ngã sấp xuống.

Vẫn còn dư âm của đồ vật rơi xuống.

“Đừng—— đừng nóng vội.”

Con tin giãy dụa mấy lần đứng lên, hoang mang dịch đến cửa phòng tắm.

Nhón mũi chân, tay buộc ở sau lưng miễn cưỡng đủ đến chốt sắt cài cửa, thử mấy lần mới đẩy ra.

Cửa lại không động.

“Anh có khỏe không?”

Con tin thử thăm dò hỏi, trong thanh âm tràn ngập áy náy.

Kỳ thực hấn mỗi lúc nói một chữ, nơi mới vừa rồi bị nắm đấm đập đều đang đau.

Chỉ có thể dựa lưng vào cửa, đẩy ra một cái khe.

Ánh mắt lướt qua xà phòng thơm trên đất, nhìn thấy một đôi chân đứng yên.

Cảnh sát bỗng nhiên vịn vôi hoa sen ra.

Dòng nước cường liệt, va xuống gạch sứ, bắn lên bọt nước.

Con tin nhanh chóng hướng bên ngoài trốn, suýt nữa ngã sấp xuống.

Mấy giây sau, tiếng nước dừng lại.

Cửa phòng tắm bị bỗng nhiên mở ra.

Con tin nhanh chóng chạy đến chỗ cũ (aka sofa:))), dùng dư quang nhìn thấy cảnh sát đi đến cạnh ghế sa lon.

Chân ướt nhẹp, đang trên sàn nhà sạch sẽ lưu lại vết tích.

Hai tay con tin vẫn luôn bị xoay đến phía sau, lúc này vừa chua xót vừa đau.

Nhịn thêm một chút đi.

Cảnh sát rút cục hướng mình đi tới.

Con tin đã chuẩn bị bị giải phóng —— (bị giải phóng a ~ tư vị...)

Một giây sau, lại bị cảnh sát một cái đẩy lên trên tường.

Lập tức, sơmi từ giữa dây thừng bị rút ra một góc.

Một mảnh phía sau lưng liền bại lộ trong tầm mắt cảnh sát.

“Anh —— “

“Còn thật sự bị thương?”

Cảnh sát nói, đụng thử vào máu ứ đọng, con tin không khỏi run rẩy.

“Diễn được đủ a.”

“Cái —— cái gì diễn?”

“Còn giả vờ? Tôi vừa nãy chính là quá gấp. Ngã một hồi, ngược lại tỉnh lại, mới phát giác được không đúng.”

“Hả?”

“Căn phòng này chỗ nào cũng không loạn. Anh cũng không phải con gà yếu đuối. Tên khốn kia chỉ nhanh hơn tôi mấy phút, hẳn làm sao có khả năng đem anh trói đến phức tạp như vậy?”

5. Chương 5

Con tin khó tránh khỏi chột dạ, “Có —— có phức tạp như thế sao?”

Cảnh sát đem hắn kéo đến gương trong buồng tắm soi trước, “Chính anh tự xem.”

Trong gương, là một nam nhân trẻ tuổi ánh mắt hơi chút mê man.

Ngũ quan có thể gọi là anh tuấn. Lại không có chút nào cảm giác nam nhân anh tuấn tự phụ.

Tóc dài vừa phải, đen nhánh mềm mại. Khí chất vô cùng nội liễm.

Cái cổ cùng vai, có đường cong thản nhiên trời sinh.

Trên người mặc một bộ sơmi ren cổ áo màu xanh lam, ngắn tay.

Dưới thân là quần đùi mặc ở nhà, xanh trắng nhỏ mịn.

Ngoại hình đơn giản tự nhiên như vậy —— bên trong từng vết từng vết dây thừng bị trói buộc ghì chặt.

Dây thừng từ vài cổ thừng nhỏ tập hợp thành một luồng, đoạn cuối thô, màu xám đậm.

Từ sau cổ vòng qua, ở phụ cận xương quai xanh vắt thành một đoạn hình bánh quai chèo, lại tách ra vòng tới phía sau lưng.

Liền như vậy ở ngực lồng ngực, phía sau lưng, giữa hai tay, nhiều lần quấn quanh.

Cơ hồ đem mỗi một nơi trên cơ thể đều phân cách thành đường nét độc lập.

Loại trói buộc này vượt xa khỏi điều kiện hạn chế hành động.

Người hung ác cũng sẽ không buộc đến như thế.

“Anh còn muốn nguy biện sao?”

“A?”

“A cái gì a? Thành thật khai báo cho tôi!”

Con tin có chút hoảng rồi, chỉ dám xem thân ảnh cảnh sát trong gương một chút.

Cảnh sát cùng đầu hấn gần gũi, chỉ mặc một cái quần lót ướt đẫm.

Bất quá khí thế trên người, nhưng là đao phủ cùng tù nhân khác biệt. (đao phủ: kẻ giết người. Ok, so sánh hay lắm)

“Có thể trước tiên buông tôi ra một chút hay không?”

“Trừ phi anh nói thật.”

“Tôi không quen biết kẻ xấu kia, thật sự.”

Cảnh sát tự nhiên không tin.

“Tôi —— vốn là ngủ trưa, khi hấn đi vào tôi không phát hiện.”

“Hừ, tôi mới vừa xem qua giường, khăn trải giường ngăn nắp đến hoàn hảo.”

“Tôi —— ngủ ở trên ghế salông. Thời điểm mở mắt ra, đã bị hấn trói đến không sai biệt lắm.”

Này ngược lại là có mấy phần khả năng. Mà cảnh sát chính là không tin, “Anh tiếp tục bịa chuyện đi.”

“Tôi không bịa chuyện, tôi thật sự là —— người đứng đắn.”

Nhưng vì cái gì nói ra khỏi miệng, cảm thấy được không hề có khẩu khí chắc chắn đâu?

“Tôi thật sự là người đứng đắn! Tôi đi làm ở bộ tài chính công ty M, chưa từng làm chuyện trái pháp luật.”

“Công ty M?” Cảnh sát chú ý tới phòng khách có mang cái tiêu chí lịch để bàn công ty M, mà chứng minh này không là cái gì.

“Tôi còn nói tôi là lão tổng công ty M đây.”

“Anh không phải, lão tổng chúng ta không sai biệt lắm năm mươi tuổi. Anh có thể dùng điện thoại di động tôi, tùy tiện chọn một cái ghi chú cùng dãy số gọi điện đều được.”

Cảnh sát liền tùy tiện gọi một cái.

“Đồ, đồ, đồ ——” cổ tình không có người nghe.

Con tin vừa định nói dối dãy số thử xem.

Ngoài cửa bỗng nhiên lại vang lên tiếng bước chân.

Cảnh sát cảnh giác nhìn chằm chằm cửa, cơ thịt âm thầm căng thẳng.

“Chi —— dát ——”

Cửa chậm rãi mở ra một nửa.

Một tiểu tử lộ đầu vào.

Nhìn thấy cảnh sát chỉ mặc quần lót, đôi mắt đen bóng hiển nhiên ngẩn ra.

Lại nhìn tới con tin bị trói quần áo xóc xếch, thần sắc liền có chút phức tạp.

Con tin cuống quýt giải thích với đôi bên:

“Đây là đồng sự tôi làm ở dưới lầu, vị này chính là cảnh sát, vừa nãy gặp phải chút tình hình.”

“Đồng sự?” Cảnh sát hỏi tiểu tử, “Cậu cũng làm việc ở công ty S?”

Tiểu tử lắc đầu, “Là công ty M a.” (SM? ??)

Giữa một hỏi một đáp, tiểu tử liền thanh tĩnh lại, tự cho là làm rõ tình hình bên trong phòng, lộ ra cái cười mập mờ.

“Vậy tôi không quấy rầy, các người tiếp tục ha.”

Cảnh sát nghe ra hần lời nói ngoài tâm ý, rất không cao hứng, “Cậu đừng nghĩ loạn.”

“Không nghĩ loạn ” tiểu tử cười xấu xa, “Các người tiếp tục làm án của các người ha.”

Cảnh sát trừng mắt nghiêm mặt, “Tôi thật sự là cảnh sát, cảnh phục tôi ở cửa.”

Tiểu tử giữ cửa mở lớn một chút.

Ba con mắt đều nhìn về hành lang sau cửa, căn bản không có cái bóng cảnh phục —— sớm bị kẻ xấu thuận tiện mang đi.

Tiểu tử liền cười đến rất muốn ăn đòn, khép cửa lại chuồn.

Cảnh sát tức giận, đối bóng lưng tiểu tử hai bên cánh cửa gọi: “Tôi thật sự là cảnh sát!”

Một trận gió lùa thổi qua.

Quần lót ướt đầm thật lạnh.

6. Chương 6

Cảnh sát bị ô giải (tức là “Hiểu lầm”, xin tra từ điển BL), có chút ủ rũ.

Không chỉ mất đồng phục, quần lót còn bị ướt.

Từ khi lên cấp tới nay, lần đầu bị chơi tới chật vật như vậy.

May mắn lúc đó lưu tâm, nhân cơ hội dưới chốt cứu hỏa ở hành lang giấu điện thoại cùng bóp tiền.

Cầm hai thứ kia phần nộ trở về nhà.

Lại phát hiện —— con tin ngã!

“Ha, tỉnh lại đi.”

Con tin co rúc trên đất, không có phản ứng.

Vừa nãy phát sinh tập hợp bất ngờ này đó, nổ tung mức độ chịu đựng của hắn.

Cảnh sát vội vàng đem dây thừng cởi ra, đem thân thể hắn nằm ngang, để đầu nghiêng qua một bên.

Chuẩn bị mở cổ áo ra, để hô hấp thông thuận.

Ngón tay vừa mới đụng tới khuy áo, con tin liền có chút phản ứng.

Mí mắt hơi rung động mấy lần.

Nói ra một chữ, hình như là “Sách”.

Sau đó liền tỉnh rồi, chống sàn nhà ngồi xuống, thương tổn phía sau lưng rất đau.

Cảnh sát nói: “Tôi dẫn anh đi bệnh viện.”

“Tôi —— tôi tự mình đi.”

Cảnh sát đương nhiên sẽ không tham khảo đề nghị của hắn.

“Tôi cần mượn một bộ quần áo của anh.”

Kỳ thực cũng không phải dò hỏi, lúc nói chuyện liền mở tủ quần áo ra.

Đổi một thân áo sơ mi quần tây gọn gàng, còn thay người ta xếp lại quần áo.

“Khóa cửa có ổn không, nếu không gọi đồng sự kia của anh đến trông cửa?”

Cảnh sát đề nghị như thế, cũng là muốn lại cùng tiểu tử kia giải thích giải thích.

“Thôi.” Con tin không khí lực suy nghĩ.

Con tin ở trên lầu cao nhất, chỉ có một phòng duy nhất của hắn.

Sát bên là một gian phòng máy lạnh, sau đó là khu vực ngoài trời, bày mấy thứ công cụ tập thể hình công cộng.

Thang máy phải xuống tầng dưới mới có.

Con tin bước xuống bậc thang tiếp theo.

Đương nhiên thời điểm chỉ có một chân dừng lực, phía sau lưng liền tăng lên đau đớn, cơ hồ muốn ôm lan can.

Cảnh sát không để ý hắn phản đối, liền đem người công lên lưng.

Hơn nữa cũng không chờ thang máy, một đường công đến dưới lầu.

Ngồi taxi đến bệnh viện gần nhất.

Bác sĩ cho người kiểm tra thân thể.

Thời điểm cảnh sát chờ ở ngoài cửa, điện thoại di động con tin vang lên.

“Ừ?”

“Tiểu Kỷ sao vậy, vừa nãy gọi điện thoại cho tôi sao?”

Nguyên lai là số điện thoại trước kia bấm nghiệm chứng.

Đối phương hỏi: “Có chuyện gì không?”

Cảnh sát ít lời mà nhiều ý: “Hắn mới vừa gặp phải kẻ xấu, chịu chút thương tổn, tôi là cảnh sát.”

“... Nghe tới như điện báo lừa người a.”

“Tôi thật sự là cảnh sát! Không cần anh trả tiền, cũng không cần mã nghiệm chứng, chúng tôi đang ở bệnh viện...”

Bác sĩ đã kiểm tra xong, cho là huyết áp con tin khá thấp, phía sau lưng không thương tổn đến xương cốt, kiến nghị nằm viện hai ngày để tiếp tục quan sát.

Con tin nằm trên giường bệnh, thăm hỏi mùi thuốc sát trùng.

Rất cục thanh tĩnh lại, rất nhanh liền ngủ.

Thời điểm lần nữa mở mắt ra, bên ngoài đã là ban đêm.

Phòng bệnh mở đèn huỳnh quang, vách tường trắng như tuyết, giường trắng như tuyết.

“Cậu tỉnh rồi?”

Có âm thanh từ cửa truyền vào, trầm thấp mà âm áp.

Con tin sau khi nghe có chút mờ mịt.

Nhìn nam nhân đi tới, khoảng năm mươi tuổi.

Con tin nhanh chóng ngồi dậy, “Tổng giám đốc, ngài làm sao ở đây?”

“Có cảnh sát gọi điện thoại cho tôi, nói cậu bị thương.”

Nguyên lai cảnh sát kia thông hỏi thăm qua điện thoại, dĩ nhiên lại chính là tổng giám đốc!

Con tin một trận chột dạ.

Tiếp theo, lại nghe được tổng giám đốc nói.

“Tôi cũng gọi lãnh đạo bọn hần tới rồi, hần đi mua cháo cho người.”

7. Chương 7

Lãnh đạo đi mua cháo ...

Là cho ta...

Này, trái với quy luật tự nhiên đi.

Lãnh đạo ngành con tin, nhất quán tương đối nghiêm túc.

– nhất quán: trước sau như một

Chưa bao giờ ăn thức ăn ngoài, càng sẽ không mua thức ăn ngoài.

Mà lúc này, hần lại xách một hộp cơm bị hần ghét bỏ xuất hiện ở cửa —— “Cháo Khoai từ xương sườn.”

Con tin cảm động lại khẩn trương.

Trước cái nhìn chăm chú của hai vị lão đại, vui đầu đem cháo uống cạn sạch.

Lúc này thân thể hần khôi phục không ít, chỉ là thời điểm sử dụng một số động tác lưng sẽ đau, như bị sái cổ.

Lãnh đạo hỏi thăm chuyện đã xảy ra.

Con tin cứ dựa theo lời cảnh sát giải thích, đơn giản miêu tả một lần.

Tổng giám đốc không nhin được thốn thức, bảo người ta an tâm dưỡng thương.

Sau khi hai vị rời đi, con tin nằm nhoài trên bệ cửa sổ nhìn ra ngoài trời.

Bầu trời đêm yên tĩnh, mặt đất lại náo nhiệt.

Bên trong thành phố đèn đuốc, có một khuôn mặt sáng ngời sau cửa kính, cảnh sát tiên sinh đang ngồi.

Đó là một nhà hàng cơm kiểu Tây cạnh bờ sông.

Ngồi đối diện hần là cô gái đáng yêu, trong mắt yêu thương lưu luyến.

“Anh mặc âu phục thật là đẹp mắt.”

“Có đúng không?”

“Lần đầu thấy anh mặc, rất thích hợp anh.”

Cảnh sát tự nhiên khó nói là mượn, chỉ mỉm cười.

Nữ nhân cảm thấy được hần cười có ý đồ riêng. Hơn nữa tự cho là đã đoán được ý nghĩa bữa tối này.

“Nghe nói nơi này phải đặt chỗ trước rất lâu, nghĩ như thế nào lại tới đây?”

“Không có gì, muốn đưa em đi ăn một bữa ngon.”

“Chỉ đơn giản như vậy?” Nữ nhân hấp háy mắt, “Em nghe người ta nói, anh gần đây hình như có tới tiệm vàng a.”

“Nghe ai nói?”

“Chính là người nào đó a.”

Lúc này, điểm tâm ngọt bày lên.

Nữ nhân nhìn bánh hoa, nhìn lại cảnh sát một chút.

“Vậy anh có đi qua chưa?”

Cảnh sát gãi đầu một cái, “Có người chứng kiến, anh cũng không phản bác được.”

Nữ nhân cười vui vẻ, múc lên một muỗng bánh hoa, tinh tế thưởng thức.

Bên trong ngọt ngào, tựa hồ có một chút mùi vị kim loại!

Lại múc một muỗng, liếc mắt nhìn cảnh sát một cái.

Cảnh sát lộ ra nụ cười có chút lúng túng.

Nhưng mà, bánh hoa ăn sạch hết, vẫn chưa phát hiện nhẫn kim cương trong tưởng tượng.

Mùi vị kim loại chỉ là do cái muôi inox mà thôi. (:) ảo tưởng quá cô ơi)

Nữ nhân khó tránh khỏi thất vọng.

Cảnh sát đương nhiên đau lòng, lại không thể nào giải thích. Hắn cũng không thể nói, ngày hôm nay mới vừa mua được nhẫn, ra cửa lại đụng phải giặc cướp đi.

Ai sẽ tin a?

Thiên hạ sao lại có giặc cướp không có mắt như thế.

Dám động tới nhẫn kim cương của cảnh sát!

Về đến nhà, cảnh sát càng nghĩ càng giận bất bình.

Vì vậy, cho người chất phát kia một tin nhắn ngắn —— “Anh vẫn có hiềm nghi.”

– người chất phát là biệt danh mới của cảnh sát cho con tin.

Một lát sau thu được câu trả lời —— “Biết rồi, ngủ ngon.”

8. Chương 8

Buổi sáng, cảnh sát đi đến bệnh viện.

Xuyên thấu qua cửa sổ phòng bệnh, thấy người chất phát còn đang ngủ.

Cảnh sát đẩy cửa ra, cơ hồ không phát ra tiếng vang.

Đi đến cuối giường, nhìn kĩ con tin trong lúc ngủ.

Con tin chỉ có đầu lộ ra khỏi lờn chăn, tay chân giấu rất khá.

Tư thái sẽ khiến người ta liên tưởng tới, chó con nằm úp sấp ở trên sàn nhà ngủ, đặc biệt nghe lời.

Ngày hôm qua, hắn ở trên ghế sa lon cũng ngủ như thế này sao?

Trong đầu cảnh sát, xuất hiện một dây thừng màu xám đậm.

Nếu như mình là kẻ xấu, nên ra tay làm gì đối với người ngủ như vậy?

Từ vị trí nào?

Lấy góc độ cái nào?

Cảnh sát vòng quanh giường, dùng dây thừng giả tưởng, làm các thử nghiệm khác nhau.

Vì vậy con tin vừa tỉnh lại, liền thấy một hai bàn tay che lại phía trên đôi mắt của mình.

Kính ngạc, đôi môi hơi mở ra.

Cảnh sát rút về tay.

Ánh mặt trời chiếu vào trên mặt con tin.

“Bị tôi đánh thức?”

Con tin không có gì ý tứ hàm xúc lắm bầm một tiếng.

Cảnh sát nghĩ thầm, vừa nãy động tác mình cũng không lớn, nói rõ giấc ngủ con tin rất nhẹ. Ngày hôm qua, hẳn làm sao có khả năng bị trối nhanh khi ngủ? Xem ra tiểu tử này lúc này còn chưa có tỉnh táo, nhân cơ hội thẩm tra hẳn.

“Anh tên là gì?”

“Kỷ Tiểu Yêu.”

Cùng đăng ký nhập viện ngày hôm qua giống nhau.

“Này vốn là nhũ danh của tôi, thời điểm nhân viên hộ tịch tới nhà của tôi thống kê —— ”

“Được rồi, không cần khai nhiều như vậy.”

“Ừc.”

“Kia anh xưng hô như thế nào?”

“Gọi tôi Thịnh cảnh sát.”

“Thịnh? Thịnh nở rộ?”

Cảnh sát không để ý con tin hiếu kỳ.

Con tin ngồi dậy, xuống giường.

Phía sau lưng đau làm cho động tác hẳn rất không lưu loát.

“Anh còn muốn nằm viện tiếp?”

“Không cần, tôi về nhà xoa mỡ hồng hoa mấy ngày là được.”

Nói thật dường như giống thường thường bị thương.

“Tùy anh, tôi chính là tiện đường tới xem một chút.”

“Cảm tạ.”

“Đừng hiểu lầm, tôi chỉ là tới xem kẻ tốt trong lời nói của anh thôi, đi theo tôi làm biên bản.”

“Biên bản?”

“Bắt quá xem hình dạng anh bây giờ, chờ anh mấy ngày cũng được.”

Ngược lại biết nhà mình ở, điện thoại, thậm chí đơn vị làm việc.

Con tin tựa hồ có chút lo lắng.

“Là tới cục cảnh sát làm sao?”

“Phí lời.”

“Làm với anh?”

Trong đầu con tin xuất hiện mấy hình ảnh.

Mặt nhỏ không nhìn ra sắc đỏ —— “Kia, vậy tôi ngày hôm nay có thể.” (Suy nghĩ biến thái...)

9. Chương 9

Vốn chỉ ở bệnh viện một đêm, dọn dẹp cực kỳ đơn giản.

Con tin dù đau cũng nỗ lực dọn dẹp.

Mặt có chút hồng, cái trán chảy mồ hôi.

Cảnh sát kinh ngạc để hần phối hợp.

Một lọ thuốc viên, lãnh đạo lưu lại một quyển tạp chí,

Áo quần mặc ở nhà khi đến, hết thấy thu vào túi xách.

Mặc trên người đồng phục bệnh nhân, phải để lại bệnh viện.

“Có thể, có thể giúp một chút tôi sao?”

Con tin đầu kết một nửa trong quần áo, hai tay khuất phục.

Cảnh sát tóm chặt hai ống tay áo đồng phục bệnh nhân, hướng phía trên nhắc lên.

Cánh tay con tin trong nháy mắt bị kéo thẳng, bị đau “A” một tiếng, quần áo rút đi, lộ ra biểu tình thảm hề hề.

Cảnh sát lấy ra áo sơ mi ngày hôm qua, khoác lên trên người con tin.

Nhắc lên cánh tay con tin, nhét vào trong tay áo.

Thuận miệng bình luận một chút cảm giác: “Còn có chút vóc dáng, mà không đủ rắn chắc.”

Con tin giải thích nói: “Tôi mỗi ngày sẽ làm mười cái chống đẩy.”

“Mười cái?” Cảnh sát xem thường, “Năm mươi mới hoàn thành.”

“Ân, tôi nhất định sẽ làm được.”

Con tin trình trọng gật đầu bảo đảm, cảnh sát cảm thấy được có chút quái dị.

Chính mình chỉ là thuận miệng nói, hần làm gì coi thật như vậy chứ?

Con tin cúi đầu thắt khuy áo, một viên một viên, rất ngốc nghếch.

Cảnh sát không nhìn nổi, trực tiếp làm hộ.

Con tin thành thành thật thật không dám động.

“Tốt.”

Cảnh sát không nhịn được nói: “May mà anh còn mặc quần ngày hôm qua.”

“Ừm.” Ngày hôm qua chỉ kiểm tra phía sau lưng, sẽ không để ý tá giúp thay đổi quần áo...

Làm thủ tục xuất viện, ngồi trên xe gắn máy của cảnh sát, khó tránh khỏi xóc nảy.

Con tin đau cũng nỗ lực nhẫn nhịn, thỉnh thoảng sẽ không tự chủ được nắm chặt eo cảnh sát.

Cảnh sát sắc mặt ghét bỏ, lại tỉ mỉ tránh ra vật cản nhô ra trên đường.

Lúc này chính là giờ cao điểm sáng sớm.

Đây là con đường chính đi buôn bán làm việc, chật ních xe cộ đi làm.

Mà mô-tơ cảnh sát cùng dòng đường đi ngược lại.

Đang đợi đèn đỏ, bên trong dòng xe cộ ngược xuôi bất động kia,

Có người từ cửa sổ xe công cộng thò đầu ra, hướng cảnh sát nhiệt tình chào hỏi.
Chính là vị đồng nghiệp lâu dưới kia của con tin.
Hắn một bên nhét bánh quẩy vào miệng, một bên hướng hai người nháy mắt.
Cảnh sát vừa muốn giải thích, xe công cộng liền chậm rãi lái đi.
“Thao.” Cảnh sát phì cười.
Mô-tơ đứng ở cửa cục cảnh sát màu trắng xanh.
Con tin cùng cảnh sát, đi vào hành lang âm u.
Còn chưa tới giờ làm việc, trong hành lang đặc biệt yên tĩnh.
Hai bên bụi bay lên, tình cờ dán vào ảnh chân dung ngại phạm.
Cảnh sát quay đầu lại nhìn, phát hiện trên mặt con tin có mấy phần kinh hoàng,
Tâm tình đột nhiên tốt hơn một chút.
Cố ý đem người chất phát mang vào thẩm vấn nghiêm túc trong một gian phòng.
Gian phòng bị lưới sắt chia ra làm hai.
Trên vách tường vuông dán cảnh cáo màu đỏ, máy camera theo dõi trải rộng bốn góc trần nhà.
Cảnh sát để người chất phát ngồi vào ghế bên trong lưới sắt, cũng không khóa lại.
Sau đó mở cửa muốn đi ra ngoài, dự định trước tiên đem người chất phát để ở đây tự mình suy nghĩ lại.
“Chờ đã, chờ một chút.” Con tin thử thăm dò hỏi.
Ánh mắt cảnh sát sáng lên, xoay người: “Làm sao?”
“Xin hỏi, nơi này có WiFi sao?”

10. Chương 10

“Cái gì?” Cảnh sát trong lòng nói, tốt nhất là tôi nghe lầm, bằng không ——
“Nơi này một bên không có tín hiệu 4G, cho nên muốn hỏi một chút anh có WiFi hay không.”
Xem ra chính mình cũng không nghe lầm. Cảnh sát xoa bóp nắm đấm, tiếng vang khớp phát ra báo động trước.
Khép cửa lại, cảnh sát hướng lưới sắt đi tới.
“Anh biết nơi này tại sao không có tín hiệu không?”
“Bởi vì... Bị hàng rào sắt chặn lại à...”
Con tin âm thanh trở nên yếu ớt, đầu càng ngày càng thấp.
“Nơi này không có tín hiệu, là không muốn để kẻ phạm tội ở chỗ này cầu cứu.”
Cảnh sát quặm mặt lại, đưa tay ra.
Con tin bé ngoan đem điện thoại di động đưa ra phía trước.
Một giây sau, nghe được âm nhạc tắt máy.
“Hỏi lại anh biết tại sao muốn trang bị lưới sắt không?”

“Sợ phạm nhân chạy?”

“A ——” cảnh sát rất khinh thường phát ra tiếng cười.

“Lưới sắt này chỉ dùng để bảo vệ phạm nhân. Anh có biết hay không, có lúc phạm nhân không phối hợp thẩm vấn, còn đùa giỡn khôn vặt, sẽ cho người nhiều cảm tức? Hận không thể một cước đem súc sinh này đó đập trên đất! Lưới sắt này chính là để khắc chế kích động.”

Cảnh sát nói, lại mở ra cửa nhỏ lưới sắt khắc chế kích động.

Con tin nghe được âm thanh ngắc đầu, thấy cảnh sát từ cửa nhỏ chui vào, tiện tay liền đóng lại.

Gian phòng tối tăm, thị lực con tin không ăn thua, cơ hồ không thấy rõ mặt cảnh sát.

Chỉ có sót lại vài tia sáng phóng từ tấm chớp cửa sổ lên trên đồng phục của cảnh sát.

Cảnh sát giơ tay lên, dùng ở giữa vai con tin...

Ngón tay dọc theo cột sống trượt, dừng ở vết thương phía sau lưng.

Rõ ràng đau đớn, khiến cả người người chật phát căng thẳng.

“Đồng bọn của anh ra tay đủ tàn nhẫn. Anh rất sợ hấn đúng không?”

Cảnh sát nói, ngón tay ọét thương sâu sắc nhấn một cái.

“Nếu như tôi muốn là giáo huấn anh, cũng chỉ có thể về trách trên đầu đồng bọn anh thôi.”

“Hấn, hấn không phải đồng bọn tôi.”

“Là đồng hương của anh sao? Hấn nói chuyện có giọng đông bắc, anh cũng có, tuy rằng rất nhạt.”

“Bên này có nhiều người đông bắc, không chứng minh là cái gì...”

“Im miệng! Nếu như không có anh phối hợp, hấn tuyệt đối không thể mấy phút đem anh trói như vậy!”

Cảnh sát kêu rất lớn tiếng.

Gian phòng thậm chí xuất hiện vang vọng.

Trong hành lang cũng có âm thanh.

Cửa phòng thẩm vấn bị đẩy ra.

Một lãnh đạo cảnh sát bộ dáng trung niên hướng bên trong gian phòng nhìn “Chuyện gì xảy ra?”

Cảnh sát bình ổn lại tâm tình một lần, từ cửa nhỏ chui đi ra, lại tới hành lang đem chuyện đã xảy ra cấp báo cảnh sát trung niên nghe.

Cảnh sát trung niên một bên nghe, một bên xuyên thấu qua cửa kính quan sát con tin, trong lòng có cân nhắc —— cảnh sát là người bị hại, quá nửa là bị tâm tình quấy nhiễu lý trí.

Cảnh sát trung niên nói: “Cậu đi tìm sợi dây thừng.”

“Tìm dây thừng?”

“Tôi đến biểu diễn cho cậu xem, trói một người cần bao nhiêu giây.”

Tác giả có lời muốn nói: ta là cái hòm văn thơ a, tác giả hấn lại về quê chơi nữa rồi ^,^

11. Chương 11

Cảnh sát rời đi tìm dây thừng.

Cảnh sát trung niên mở đèn phòng thẩm vấn, ngồi vào trước lưới sắt.

“Cậu tên gì?”

“Kỷ Tiểu Yêu.”

“Tiểu Yêu? Tên sao lại kỳ cục như vậy?”

Con tin muốn giải thích, lại nghĩ đến lần trước bị cảnh sát đánh gãy, liền nhin.

Người cảnh sát trung niên này lại cảm thấy rất hứng thú, cổ vũ hân nói.

“Ừm... Cái này vốn là nhũ danh (tên mẹ) của tôi. Năm đó thời điểm nhân viên hộ tịch tới nhà tôi làm thống kê, cha ta không ở nhà, mẹ ta lại không biết nhiều, liền đem tên mẹ tôi, cùng ngày sinh nhật lịch âm lịch dương đều báo lên, kết quả nhân viên hộ tịch kia liền đem nhũ danh tôi ghi lại. Sau đó thời điểm nhớ tới đi thay đổi, còn nói hệ thống không thể thay đổi.”

Cảnh sát trung niên nghe được cảm thấy thú vị, “Vậy cậu vốn là muốn tên gì?”

“Kỷ Mặc, ông nội tôi đặt.”

“Cô quạnh?” Cảnh sát trung niên vui vẻ, “Nói không chừng mẹ cậu cố ý, nàng cũng không muốn cậu cô quạnh cả đời.”

Con tin nghe cũng thả lỏng một chút.

Thời điểm cảnh sát trung niên đẩy cửa vừa nãy, biểu tình cũng không có nhiều, ánh mắt lại rất sắc bén.

Không nghĩ tới khi nói chuyện, lại hòa khí hơn so với cảnh sát trẻ tuổi.

Mà thời điểm không cười, lại rất uy nghiêm.

Lúc này, cảnh sát trẻ tuổi mang theo dây trói đã trở lại.

Cảnh sát trung niên đứng lên, rất tùy ý hỏi con tin, “Đến, cậu nói một chút bị trói thế nào.”

Con tin liền đem bị trói trong giấc mộng từng chút nói lại một lần.

“Vậy cậu đi đến nằm trên bàn ” Cảnh sát trung niên chỉ đạo con tin, “Bày tư thế ngủ. Tôi đến phối hợp cậu nghiệm chứng lời cậu giải thích một chút.”

Cảnh sát trẻ tuổi cảm thấy được cách làm này có chút hoang đường.

Nhưng mà, một người muốn đánh, một người muốn bị đánh.

Con tin thật sự ngoan ngoãn nằm trên bàn, nghiêng người, nhắm mắt.

Đèn huỳnh quang như mặt trời chiếu vào trên thân thể của hắn.

Cảnh sát trung niên tay cầm dây thừng, nhẹ nhàng đi tới trước bàn.

Thân ảnh bao trùm trên đường cong cơ thể con tin.

Một giây sau, thân ảnh liền như đội hình kiến hành quân đi sẵn ——

Kinh động tới tro bụi còn xoay tròn bên trong tia sáng. (._. 1 giây??)

Con tin đã bị trói đến không cách nào nhúc nhích.

“Mở mắt ra đi.” Cảnh sát trung niên đối người chất phác nói.

Con tin bỗng nhiên nhớ lại khi còn bé, xem qua sách chuyện xưa.

Người phạm cảm thấy tiếng gió bên tai gào thét, nghe được thần tiên nói: “Mở mắt ra đi.”

Nguyên lai, đã ở trên đám mây.

Tác giả có lời muốn nói: Tồn Cảo Hòm chúc đại gia tết trung thu vui vẻ ^,^ (QT nói người tên Tồn Cảo Hòm, vậy người liền tên Tồn Cảo Hòm _ Trùm chia sẻ)

12. Chương 12

Ra khỏi cục cảnh sát.

Bên ngoài ánh mặt trời chói mắt.

Con tin cảm giác trở nên nhẹ bỗng.

Cảnh sát không cam tâm, “Nhìn anh mãi mãi như vậy, đừng tưởng rằng như vậy anh liền xong việc.”

“Hả?” Con tin tỉnh táo lại, “Chưa xong việc sao?”

Cảnh sát “Hừ” một tiếng, đóng lại cửa cục cảnh sát.

Con tin quay đầu lại liếc mắt nhìn toà kiến trúc trắng xanh này.

Phù hiệu cảnh sát trang nghiêm trên có điểm lóe sáng.

Thở phào một hơi — thật giống như truyện cổ tích.

Thời điểm trở lại nhà trọ cư trú, con tin phát hiện khóa cửa dĩ nhiên đã được sửa lại tốt.

Một chuỗi chìa khóa mới tinh cắm bên trong lỗ khóa.

Xoay một vòng lỗ khóa, là ai sửa a?

Con tin đẩy ra cửa nhà.

Bên trong gian phòng cùng thời điểm rời đi không có nhiều bất đồng.

Nhưng này dây thừng màu xám tro không thấy.

Kỳ quái.

Chẳng lẽ là cảnh sát đến dọn sao?

Thuận tiện đem dây thừng xem là công cụ gây án lấy đi.

Con tin mở ra điện thoại di động, tìm tới dãy số cảnh sát.

Do dự một chút, vẫn là không có dám gọi.

Đúng rồi!

Con tin đi vào buồng tắm, nhặt lên vôi hoa sen cùng xà phòng thơm rơi trên mặt đất.

Lại không phát hiện quần lót cảnh sát.

Lại tới phòng khách và phòng ngủ nhìn, cũng không có.

Hắn nhớ rõ ràng, ngày hôm qua cảnh sát đem quần lót nhét vào chỗ này.

Cho nên nhất định là cảnh sát có tới lấy lại, sửa chữa khóa xong liền mang quần lót cùng dây thừng đi.

Nghĩ như vậy, con tin cảm thấy rất an tâm.

Từ trên chùm chìa khóa mới tinh lấy xuống một chìa, bỏ vào móc khóa của mình.

Tác giả có lời muốn nói: tác giả sao ngài vẫn chưa trở lại a? Tồn Cảo Hòm rất nhanh sẽ không chịu nổi

13. Chương 13

Chuyến ca,

Như mọi ngày xe công cộng đông đúc trên đường đi,

Con tin biển trở về Kỷ Tiểu Yêu.

Đồng sự nhìn thấy hắn, có hỏi, anh khỏi bệnh chút chưa?

Cũng có hỏi, hôm qua lại đi đâu chơi nữa?

Còn có người, căn bản không phát hiện hắn nghỉ làm một ngày.

Thời điểm qua phòng rửa tay, Kỷ Tiểu Yêu thậm chí nghe hai người đàm luận chính mình.

A nói: Ta ngày hôm qua mới làm sao cũng không xuống, cậu xem Kỷ Tiểu Yêu có thể.

B nói: Lãnh đạo thích hắn nha, tôi không so được a.

Ngày hôm qua là đêm thất tịch.

Loại chua chua này ề ề mà nói,

Có lúc, đồng sự cũng sẽ làm trò sau Kỷ Tiểu Yêu.

Trừ một chút đồ kị, cũng không ác ý bao nhiêu.

Lãnh đạo thích Kỷ Tiểu Yêu,

Đây cơ hồ là chuyện ai bên trong bộ tài chính đều biết.

Bởi vì Kỷ Tiểu Yêu thật sự là thuộc hạ trời sinh.

So với Đồng Kỳ nhập chức nhóm sinh viên tốt nghiệp, Kỷ Tiểu Yêu có thể nói là —— không hề có cốt khí.

Chỉ cần là lãnh đạo giao công chuyện, không quản nhiều khó khăn, không quản có ý nghĩa hay không, hắn đều sẽ chấp hành đến triệt triệt để để.

Cho nên lãnh đạo từ trước đến giờ nghiêm túc, tình cờ cũng sẽ biểu dương một câu.

Hơn chín giờ, lãnh đạo đi vào khu làm việc,

Nhìn thấy chỗ vết thương của Kỷ Tiểu Yêu, “Cậu bị thương rất nhiều sao?”

“Bị thương?”

“Bị thương cái gì?”

Các đồng nghiệp vừa nghe, đều kinh ngạc.

Kỷ Tiểu Yêu bị mọi người để ý đến tự ti mặc cảm.

Lãnh đạo sẽ theo lời nói một chút chuyện của kẻ xấu.

Các đồng nghiệp nghe được —— say sưa ngon lành.

Lãnh đạo nói: “Vì tăng cao ý thức an toàn, công ty gần đây sẽ an bài một lần huấn luyện tự vệ.”

“Huấn luyện tự vệ?”

“Kia sẽ huấn luyện như nào a?”

Các đồng nghiệp thảo luận đến —— tràn đầy phấn khởi.

Chỉ chốc lát sau, thì có hành chính đến làm công tác thống kê, hỏi mọi người đối với những phương diện chương trình học tự vệ nào cảm thấy hứng thú.

Đa số người đều tỏ vẻ, muốn học làm sao bảo vệ điện thoại di động.

Mà làm “Thâm niên” người bị hại,

Kỷ Tiểu Yêu bị hành chính mời đến phòng họp.

Hành chính nói: “Đề nghị của cậu chúng tôi sẽ đặc biệt coi trọng, cậu đối với phương diện nào cảm thấy tương đối hứng thú?”

Kỷ Tiểu Yêu “Ách” một hồi.

Hành chính rất có kiên nhẫn cầm bút chờ, hai mắt tràn đầy cổ vũ.

“Tôi cảm thấy được, tôi muốn biết một chút buộc chặt...”

“Buộc chặt? Cậu là nói cời trối trốn thoát?”

“Ày... Đúng.”

14. Chương 14

Nhìn hành chính nghiêm túc ghi chép đề nghị “Buộc chặt”,

Kỷ Tiểu Yêu cảm thấy được mình đang đùa với lửa.

Ai bảo hần vừa đến mùa hè liền cực kỳ cô đơn đây.

Chờ đến huấn luyện chiều hôm đó,

Rốt cục nhìn thấy thầy giáo,

Niềm hưng phấn của Kỷ Tiểu Yêu liền bị dập tắt.

Bởi vì thầy giáo thực sự không thể càng nhả nhận hơn, giảng giải thuật phòng thân chỉ dùng PPT.

Lẽ nào hần cũng phải dùng PPT để buộc sao?

Kỷ Tiểu Yêu xóc lại cơn buồn ngủ, vậy hần có thể cung cấp PPT.

Kỳ thực không chỉ Kỷ Tiểu Yêu thất vọng, tất cả mọi người đều thất vọng.

Trong mơ hồ, mọi đối loại huấn luyện này đều ôm một ít mong đợi.

Cụ thể là mong đợi cái gì đâu?

Lúc hành chính mời thầy giáo thứ hai ra, ánh mắt của mọi người liền sáng.

Thầy giáo thứ hai, thỏa mãn hết thầy ảo tưởng có thể nói hoặc không thể nói của mọi người.

Đó thật là một nam nhân hiếm có uy vũ.

Các đồng nghiệp nam ước ao hoặc hâm mộ.

Nữ các đồng nghiệp thì một trận y lại một trận a (rên sung sướng:v), một bên nhìn đến hận khi phát hiện nhẫn kết hôn mang trên tay anh hùng .

Anh hùng nói, muốn tìm một người đóng vai người bị hại.

Rất nhiều ánh mắt liền tìm đến phía Kỷ Tiểu Yêu.

Kỷ Tiểu Yêu đỏ mặt đi tới đài, đứng cùng anh hùng cách xa nhau hai mét, kỳ thực hần rất muốn dựa vào gần một chút.

Anh hùng vì đánh vỡ lúng túng, nói làm mẫu động tác thứ nhất là ôm.

“Ôm?” Mọi người hỏi: “Ôm như nào?”

Anh hùng giơ ra hai tay rắn chắc, từ phía sau đem Kỷ Tiểu Yêu ôm lấy, hai tay Kỷ Tiểu Yêu bị cố định chặt chẽ ở hai bên thân thể.

Anh hùng giải thích nói: “Như vậy có thể hạn chế tự do của đối thủ. Nếu như chiều cao chiếm ưu thế, còn có thể lợi dụng cầm dưới, khắc chế đỉnh đầu đối thủ.”

Kỷ Tiểu Yêu bị tự thân dạy dỗ như vậy, nghe được hiểu một chút.

Huống hồ, phía sau lưng hắn hoàn áp sát vào trên lồng ngực anh hùng.

Sau gáy của hắn, có thể cảm nhận rõ ràng đường viền hầu kết anh hùng.

Anh hùng tự cho là kéo gần lại khoảng cách tâm lý cùng Kỷ Tiểu Yêu.

Buông ra ôm ấp, làm mẫu hạ một động tác, nhắc chân phải đạp chéch cẳng chân sau Kỷ Tiểu Yêu.

Tư thế đúng chỗ, cường độ nhẹ nhàng.

Kỷ Tiểu Yêu cẳng chân nhỏ, có thể cảm nhận được đế giày hoa văn thô lệ của anh hùng.

Anh hùng hơi thêm cường độ, Kỷ Tiểu Yêu liền thuận thế một đầu gối chạm đất.

Tiếp theo anh hùng kiểm chế giữ cánh tay Kỷ Tiểu Yêu, thoải mái đem xoay lại chuyển đến phía sau.

Động tác trôi chảy, mê hoặc hai mắt mọi người xem diễn.

Anh hùng giải thích nói: “Như vậy một đạp lại xoay một cái, đơn giản lại thực dụng. Nếu như anh gặp trướng kẻ xấu dùng mấy chiêu này, hai tay liền bị hạn chế, kẻ xấu thường thường hội nhân cơ hội gõ vào hai tay của anh.”

Nói xong, anh hùng đem Kỷ Tiểu Yêu quay người, để sau lưng hắn hướng phía dưới sân khấu.

Một tay kèm hai cổ tay Kỷ Tiểu Yêu xoay đến sau lưng, một tay từ túi quần móc ra một cái dây thừng đen, gọn gàng quấn quanh.

Kỷ Tiểu Yêu nghe phía sau vang lên một mảnh tiếng vỗ tay.

Anh hùng hỏi: “Thủ đoạn rất khó chịu đúng không? Có thể nhịn một chút hay không?”

Kỷ Tiểu Yêu gật gật đầu.

Anh hùng tiếp tục làm mẫu.

Dây thừng từ tay nhiều hướng vòng cả nửa người Kỷ Tiểu Yêu, đem áo sơ mi ghì vào khe hở bắp thịt.

Anh hùng một bên nắm chặt dây thừng, một bên phát mệnh lệnh: “Lấy hơi, ưỡn ngực.”

Kỷ Tiểu Yêu bắp thịt ở giữa từng đạo từng đạo dây thừng phồng lên đặc biệt no đủ, rất giống một lễ vật bị đóng gói xong xuôi, rước lấy một mảnh nhẹ giọng than thở.

15. Chương 15

Kỷ Tiểu Yêu đi theo anh hùng, dọc theo lễ khân sáu một vòng.

Chạm đến từng bàn tay tò mò.

Trải qua từng ánh đèn điện thoại di động sáng lên.

Nội tâm Kỷ Tiểu Yêu —— lại dị thường bình tĩnh.

Phổi của hắn hút vào so với bình thường càng nhiều dưỡng khí hơn.

Đầu óc một mảnh không minh bạch.

Lại như, linh hồn trong suốt đi theo Tử thần xuyên qua nhân gian vẫn đục.

Anh hùng hỏi: “Biết tại sao phải lấy hơi ưỡn ngực không?”

Có người cướp trả lời: “Vì trước mặt kẻ xấu giữ tôn nghiêm!”

“Sai.” Anh hùng chỉ thị Kỷ Tiểu Yêu, “Hiện tại hít, hóp bụng, cực lực dùng khả năng sắp xếp thân thể.”

Kỷ Tiểu Yêu nghe theo.

Anh hùng hỏi: “Cảm giác có bất đồng cái gì không?”

Bởi vì khí tức yếu ớt, Kỷ Tiểu Yêu nói ra rất nhẹ.

“Dây thừng lỏng ra...”

Anh hùng bốc lên một đoạn dây thừng cho mọi người xem, mọi người liền đều hiểu.

Anh hùng tổng kết nói: “Có người muốn đánh anh, anh liền căng cơ thể. Có người muốn trói anh, anh cũng phải căng cơ thể, sử dụng hết khả năng lấy hơi nhiều, đem mình gồng lên. Như vậy khi anh thả lỏng xuống, dây thừng liền lỏng ra.”

Có người nghi ngờ: “Có thể lỏng ra bao nhiêu?”

Anh hùng nói: “Tùy theo từng người, có thể là dao xương cốt thân thể.”

Dưới sân khấu vang lên một trận cười to.

Kia Kỷ Tiểu Yêu lỏng được bao nhiêu?

Dưới sự cổ vũ của anh hùng, hần dĩ nhiên thật sự từ bên trong dây thừng rút ra một cái tay.

Chuyện này quả thật như một trò ảo thuật.

Có người hỏi anh hùng: “Anh có phải là trước kia cùng Kỷ Tiểu Yêu quen biết?”

“Đúng rồi đúng rồi, các anh thật giống như phối hợp rất khá!”

Nghe người khác nói như vậy, chính Kỷ Tiểu Yêu cũng bắt đầu hoài nghi.

Hắn có phải là ở nơi nào, gặp được người này đi?

Anh hùng rất có phong độ giơ tay ra hiệu mọi người im lặng, sau đó gật gật đầu.

“Ta và mọi người ở đây đều biết, bất quá là ở đời trước, bằng không ngày hôm nay không có duyên đến dạy các vị. Có thể giảm đi chất vấn thì biện pháp tốt nhất chính là thực tiễn. Vị nào nguyện ý lên sân khấu, thí nghiệm một chút thủ đoạn vừa này.”

“Thí nghiệm bị trói sao?”

“Vẫn là thí nghiệm ôm cùng đập a?”

Mọi người hình như rất quan tâm nhân vật của mình.

Anh hùng nói: “Đều được.”

Vài cái tay giơ lên.

Kỷ Tiểu Yêu đã rất tự giác xuống đài đứng ở một bên.

Cùng ánh mắt của mọi người, xem ba người nhấc tay kia.

Có hành chính sợ hãi tởm ngắt tự tiến cử.

Có tiểu tử vất mũi chưa sạch ở lâu dưới mình kia.

Còn có —— lãnh đạo của mình?

“Kha tổng! Kha tổng!” Mọi người đứng lên gọi.

Anh hùng tự nhiên biết lắng nghe.

Kha tổng đi tới sân khấu, ánh mắt quét quét qua dưới đài.

Lại như giọng điệu bình thường bố trí công tác, rất tùy ý nói một tiếng: “Tiểu Yêu, lại đây.”

16. Chương 16

Kỷ Tiểu Yêu nghe tiếng nhìn sang, bỗng nhiên có chút hoảng hốt.

Lúc này, lãnh đạo tay cầm dây thừng, xoa chân đứng ở trên đài.

Bên cạnh là khuôn mặt các đồng nghiệp mơ hồ vẫy xem.

Cảnh tượng này, làm sao có chút quen a? Tựa hồ, từng xuất hiện ở trong ảo tưởng chính mình.

Không phải là mắc chứng vọng tưởng đi?

Dư vị mấy ngày nay từng trải, cũng giống như giấc mộng —— đột nhiên xuất hiện kẻ xấu cùng cảnh sát, còn có thẩm vấn cùng huấn luyện hoang đường.

Hắn sống nhiều năm như vậy, đều không gặp qua kẻ xấu, đều không cùng cảnh sát qua lại, chớ nói chi là ngày hôm nay thầy giáo uy vũ đến vượt quá thực tế này —— bọn họ đều là người xa lạ đột nhiên nhảy ra, chỉ có lãnh đạo không phải.

“Tiểu Yêu?” Lãnh đạo lại gọi một tiếng.

Kỷ Tiểu Yêu liền thần thờ hướng trên sân khấu đi, không lưu tâm bị đồ vật ngáng chân một chút.

Lúc này, cửa phòng huấn luyện đột nhiên đẩy ra.

Là cô gái trước sân khấu dò vào đầu, ánh mắt xin lỗi ở trong đám người quét một vòng, xác định dừng trên sân khấu —— “Thật không tiện a Kha tổng, trước sân khấu có mấy người tìm ngài, nói là ngân hàng.”

Kha tổng gật gật đầu, đem dây thừng trả lại thầy giáo, khách khí nói: “Mọi người tiếp tục.”

Tiến trình bị đánh gãy bất ngờ, hành chính nhanh chóng đứng ra nổi lại, chỉ chỉ tay Kỷ Tiểu Yêu dưới sân khấu kia, “Cậu vừa nảy giờ tay đúng không?”

“Đúng.” Nói, tiểu tử này liền hướng trên sân khấu đi, thời điểm đi thoáng qua Kha tổng gật đầu hỏi thăm, Kha tổng dưới chân không ngừng lại, âm thanh không quá cao hứng gọi một tiếng: “Tiểu Yêu, cùng tôi đi tiếp khách.”

Kỷ Tiểu Yêu lấy lại tinh thần, cùng Kha tổng ra ngoài, rất rõ ràng thở phào nhẹ nhõm.

Trong ảo tưởng của hắn, cũng chưa từng xuất hiện loại sự cố này.

Cho nên hắn chắc hẳn chỉ là kẻ biến thái, cũng không phải kẻ điên.

Sau khi tan việc, vị đồng sự ở dưới lầu kia mời Kỷ Tiểu Yêu cùng nhau ăn cơm tối.

Kỷ Tiểu Yêu thấy hắn có chút ủ rũ, tựa hồ có tâm sự.

Đương nhiên, Kỷ Tiểu Yêu cũng không hỏi.

Uống cạn một ly bia, đồng sự mới mở miệng.

“Tiểu Yêu, anh nói tôi ngày hôm nay có phải là chọc tới Kha tổng?”

“Làm sao vậy?”

“Chính là thời điểm huấn luyện, tôi cùng hấn giờ tay cướp cơ hội, hấn thật giống như không cao hứng lắm.”

“Làm sao lại có chuyện này được?” Kỷ Tiểu Yêu cảm thấy được hấn rõ ràng lo xa rồi. Vị đồng nghiệp này mới vừa tốt nghiệp không lâu, tính tình rất sinh động, không nghĩ tới tâm tư nhỏ như thế.

“Thật sự không phải sao?”

“Đương nhiên, Kha tổng kia có thể lưu ý loại chuyện nhỏ này sao? Hấn nghiêm túc thận trọng thôi.”

“Mà tôi chính là cảm giác hấn —— ai, thôi.” Đồng sự lắc đầu một cái, hấn cảm thấy được hành động Kha tổng muốn lên sân khấu mạo phạm trời Kỷ Tiểu Yêu, cũng không nói ra. Chính mình cũng cảm thấy được không hợp lý, nhưng khi đó ở trên sân khấu, Kha tổng cho hấn cái cảm giác này, rất mãnh liệt.

Bởi vì trong lòng không thoải mái, lại uống thêm mấy ly bia.

Nói chuyện cũng tự nhiên nhiều lên, nói đến trường học mình, quê nhà mình, kế hoạch lập nghiệp của mình.

Là một thanh niên rất có lý tưởng.

Chỉ là hơi có chút ấu trĩ.

Bất quá hấn so với mình nhỏ hơn một tuổi, Kỷ Tiểu Yêu cảm thấy được hấn ấu trĩ chút cũng là chuyện bình thường.

Đồng thời lúc trở lại nhà trọ, thời điểm đi qua một đoạn đường nhỏ u ám, đồng sự bỗng nhiên đối Kỷ Tiểu Yêu thổ lộ một bí mật.

“Ta thích xem Ngụy Nương trên mạng, anh nói tôi có phải là rất biến thái không?”

“Đúng a.” Kỷ Tiểu Yêu trả lời rất tự nhiên.

“Ha?” Đồng sự giả bộ phẫn nộ, nghĩ muốn giáo huấn một chút không tán gẫu cùng Kỷ Tiểu Yêu nữa.

Kỷ Tiểu Yêu cười tránh né, giải thích nói: “Nếu như tất cả mọi người đem bí mật trong lòng nói ra, e rằng mỗi người đều là biến thái.”

17. Chương 17

“Anh cũng là biến thái?”

“Tôi cũng có bí mật.”

“Nói cho tôi!” Đôi mắt đồng sự đặc biệt sáng lên, cho thấy hấn quyết tâm muốn biết.

Kỷ Tiểu Yêu suy nghĩ một chút, cũng không muốn che giấu, chỉ là tìm ngôn ngữ thích hợp.

“Nói như thế... Tôi đã từng đối một một trưởng bối ôm ấp ảo tưởng.”

“Chị em luyện?”

“Không phải. Cha mẹ bạn bè.”

“Ác nha.” Đồng sự cảm thấy được bí mật này đủ biến thái, lại muốn biết càng nhiều.

Mà Kỷ Tiểu Yêu sẽ không tiếp tục tiết lộ. Hấn không phải người nói nhiều, bởi vì không thích nói dối.

Kỷ Tiểu Yêu về đến nhà, theo lệ trước tiên đi vào phòng tắm.

Cối nước lạnh đánh vào phía sau lưng, đưa tới kích thích, hấn thích.

Hấn thích chân trần đứng trên mặt đất buồng tắm.

Bên trong dòng nước, hấn nghĩ lại chuyện mình vừa nãy cùng đồng sự nói.

Bí mật kia, nhưng thật ra là hần lần thứ nhất đối với người khác nói.
Có lẽ là đồng sự chưa biết mình đóng cửa trái tim khiến hần có dự vọng muốn thổ lộ.
E rằng, trải qua nhiều mùa hè khô nóng như vậy, hần rốt cục muốn đột phá giới hạn nghiêm ngặt cuối cùng.
Thở phào một hơi.
Kỷ Tiểu Yêu vận công tắc vòi hoa sen trên buồng tắm.
Dòng nước dừng lại, bốn phía đột nhiên yên tĩnh lại.
Kỷ Tiểu Yêu lại nghe được một loại tiếng vang nhẹ nhàng khác, tựa hồ —— có người đi lại ở phòng khách!
Nghĩ mình vừa nãy vào cũng không khóa cửa lại, Kỷ Tiểu Yêu có chút sốt sắng, trầm ngâm yên lặng nghe.
Thanh âm kia lại biến mất.
Không gian trở nên rất yên tĩnh, một giọt nước từ vòi hoa sen rơi xuống phát ra tiếng vang rõ ràng.
Có phải là mình quá nhạy cảm? Mạo muội hô một tiếng cũng không thoả đáng.
Kỷ Tiểu Yêu nghi hoặc nắm khăn mặt lên bắt đầu lau người, lại không nghe thấy động tĩnh dị thường nữa.
Mang dép, Kỷ Tiểu Yêu vừa mới muốn mở buồng tắm ra, chợt nghe thấy một tiếng vang đóng cửa nhẹ nhàng —— tựa hồ có người ra ngoài!
Kỷ Tiểu Yêu vội vàng từ buồng tắm đi ra, liếc mắt nhìn vi tính xách tay trong phòng khách vẫn còn, ngăn kéo đều khóa kĩ.
Một mình trong nhà trọ cũng không có vật gì đáng giá, liếc mắt một cái cơ hồ có thể nhìn thấu toàn bộ không gian.
Cũng không phát hiện bất kỳ khác thường gì, mà Kỷ Tiểu Yêu vẫn là vội vàng đem cửa phòng khoá lại.
Trong lòng thoáng an tâm một chút.
Cảm giác được trên người lạnh, đến tủ quần áo tìm quần đùi.
Mở ra tủ quần áo, Kỷ Tiểu Yêu lập tức ngây ngẩn cả người —— hần nhìn thấy một bộ cảnh phục treo lơ lửng!
Trong nháy mắt, cả da đầu tê dại.
Điện thoại di động! Kỷ Tiểu Yêu nhanh chóng lấy ba lô, điện thoại di động ở trong túi sau lưng balo.
Tay đụng vào đến túi, liền biết không ổn, chưa từ bỏ ý định lấy ra, chỉ móc ra một tờ giấy.
—— “Mặc cảnh phục vào, trói từ bản thân.”

18. Chương 18

Máy vi tính!
Kỷ Tiểu Yêu mở máy vi tính ra, nhấn phần mềm truyền tin, làm thế nào cũng không mở lên được!
Mạng không dây dĩ nhiên đứt.
Đẩy cửa sổ ra, dưới lầu là dòng xe cộ ầm ĩ, dễ dàng có thể nhấn chìm tiếng người kêu cứu.
Cho nên —— mình dĩ nhiên liền như vậy cùng phía ngoài mất liên hệ!
Kỷ Tiểu Yêu bắt đầu hoảng rồi.

Tìm tới một cái dao gọt hoa quả.

Từ mắt mèo hướng phía ngoài xem, cũng không có dị thường chút nào.

Kỷ Tiểu Yêu do dự đẩy cửa ra ngoài.

Đi qua phòng máy đóng chặt, đi đến khu vực ngoài trời, Kỷ Tiểu Yêu nhìn thấy một bóng người.

Bóng người kia đưa lưng về phía Kỷ Tiểu Yêu, lại như không hề phát hiện, treo ở trên xà đơn chốc chốc vươn người.

Kỷ Tiểu Yêu không biết nên làm như thế nào.

Là trở về phòng khoá cửa?

Hay là nhanh chóng chạy nhanh đến chỗ hành lang?

Hít sâu, hít sâu!

Thừa dịp hai chân người kia cách mặt đất, thời điểm kéo thân thể, Kỷ Tiểu Yêu một hơi chạy đến chỗ hành lang.

Đẩy cửa hàng lang —— lại phát hiện đẩy không ra!

Xong. Trực giác nguy hiểm, chiếm lĩnh mỗi một giác quan Kỷ Tiểu Yêu.

Mà người chế tạo nguy hiểm, còn đang chốc chốc theo quy luật vươn người.

Mặc dù mở miệng nói chuyện, động tác cũng không có dừng lại —— “Cút về, mặc cảnh phục vào.”

Kỷ Tiểu Yêu nghe được âm thanh này, chính là kẻ xấu lần trước. (mười mấy part rồi, công đâu?)

Vết thương phía sau lưng, phản xạ có điều kiện hình như bắt đầu đau đớn.

“Tôi... Nhà tôi không có vật gì đáng tiền.”

“Bảo mày cút trở lại, mặc cảnh phục vào!”

“Tại sao?”

“Mẹ.” Kẻ xấu từ xà đơn nhảy xuống, vận động bị cắt đứt rất buồn bực, bất chấp nói: “Mày từ đâu tới phí nhiều lời như vậy, lần trước mày không phải tự mình trói đến mức rất tiện à!” (tiện: ti tiện, hèn hạ, dẽ tiện, bỉ ổi, rẻ tiền)

Kỷ Tiểu Yêu lúc này mới nhìn được mặt hắn, mang kính râm, ngay cả mũi lưỡi trai cũng đội trên đầu, thân thể rắn chắc tràn ngập khuy nh hướng bạo lực.

“Hừ, cầm dao?” Kẻ xấu châm chọc, “Loại dao con này còn không đâm nổi thịt dày lão tử.”

Kỷ Tiểu Yêu không tự chủ nhìn dao trên tay, trong lúc hoảng thần, đã bị kẻ xấu một cước đá bay.

Đốt ngón tay đau lan đến cả toàn thân.

Kẻ xấu liền kêu một lần, “Chạy trở lại phòng đi!”

Loại khí thế này lần trước có thể đè ép cảnh sát, tự nhiên cũng có thể khiến Kỷ Tiểu Yêu khuất phục.

Hắn không nghĩ chịu thêm càng nhiều thương tổn, chuẩn bị tốt mất đi tất cả tiền tài, có thể kẻ xấu chỉ yêu cầu hắn mặc cảnh phục vào.

Kỷ Tiểu Yêu từ bên trong nặng nề lấy ra cảnh phục, thấy trên hàm viết “Thịnh”, chính là cảnh sát ngày đó thất lạc đồng đội kia.

Kỷ Tiểu Yêu đoán không ra dụng ý kẻ xấu.

Thời điểm ặc lên người, phía sau lưng đã toát mồ hôi.

Kẻ xấu xem kỹ hiệu quả mặc, rõ ràng không hài lòng lắm.

Quần độ dài không sai biệt lắm, mà cánh áo đệm vai quá rộng.

Mẫu chốt là, Kỹ Tiểu Yêu không trải qua huấn luyện căn bản xuyên không thể hiện được anh khí cảnh quan.

“Ngẩng đầu, ưỡn ngực, mẹ hân đây không phải là mặc quần áo tù nhân, cho lão tử chút cốt khí, hiện tại gồng mình lên.”

“Tôi... Không có dây thừng.”

“Mày cũng không dây thừng?” Kẻ xấu nở nụ cười, cười đến ác liệt bỉ ổi.

Không đến một phút, kẻ xấu liền từ tủ lấy ra một bó dây thừng mới tinh.

“Tôi... Tôi tự mình tới đi.”

“Chờ.” Kẻ xấu nói, mấy lần đem hai tay Kỹ Tiểu Yêu bó lại.

Kỹ Tiểu Yêu giãy dụa, dưới kẻ xấu bạo lực, kinh sợ không dậy nổi một tia dũng khí.

Vừa tử mị buộc chặt, kẻ xấu vừa mắng: “Mày mặc cảnh phục này sao lại cùng tội nhân giống nhau như vậy?”

“Ừm... Như vậy đã được chưa?” Kỹ Tiểu Yêu bổ sung khí tức, căng thẳng cơ bắp, cơ hồ đem chính mình bành trướng đến to nhất.

Kẻ xấu gật gật đầu, “Mạnh một chút.”

19. Chương 19

Kỹ Tiểu Yêu trong lòng mang một tia may mắn.

Cho dù bị trói đến chắc chắn.

Nhưng mình cũng đang trong trạng thái thoải phòng.

Kẻ xấu đem Kỹ Tiểu Yêu kéo đến giữa phòng khách, cố định ở trên ghế.

Đỉnh đầu treo đèn, chiếu sáng khuôn mặt mơ hồ của Kỹ Tiểu Yêu.

Kẻ xấu thì lại lười thôi lếch thếch làm đại sư nghệ thuật, ở trên người mình hoàn thành điêu khắc.

Phát hiện một chỗ khuyết thiếu —— Kỹ Tiểu Yêu vui mừng mặc giày mềm oặt.

Kẻ xấu đem một đôi giày da ném tới bên chân Kỹ Tiểu Yêu, “Đổi!”

Kỹ Tiểu Yêu thử mấy lần, miệng giày da giày có chút chặt, không thể đem chân luồn vào.

“Mẹ.” Kẻ xấu rất không tình nguyện ngồi xổm người xuống, nắm lấy cổ chân Kỹ Tiểu Yêu, “Đừng lộn xộn.”

Thời điểm buộc giày da, ngón tay kẻ xấu trắng kiết đặc biệt linh hoạt, cơ hồ một lúc liền hoàn thành nút thắt.

Kỹ Tiểu Yêu bơm khí đến một mỗi, lén lút thả lỏng.

Kẻ xấu đứng lên, nhắc nhở nói: “Nhô lên, bằng không tao đem mày đánh đến sưng.”

Sau đó đóng lại gian phòng máy điều hòa, tắt đèn treo bên ngoài.

Kỹ Tiểu Yêu liền thành gian phòng duy nhất còn sáng, kẻ xấu thì lùi đến trong bóng tối tháo cái nón cùng kính râm xuống.

Kỹ Tiểu Yêu đoán không ra kẻ xấu muốn làm gì.

Hắn vốn tưởng rằng không quản quá trình thế nào, mục tiêu kẻ xấu cuối cùng đều là vì tiền tài.
Bất quá trôi qua một hồi lâu, kẻ xấu cũng chỉ là yên tĩnh theo dõi hắn.
Gian phòng mất đi mấy điều hòa, từ từ ấm lên.
Kỷ Tiểu Yêu càng ngày càng bất an, cả người đều ra mồ hôi.
Mồ hôi từ cái trán chảy xuống, dọc theo sống mũi, hội tụ tại trên môi.
Vị mặn tràn ngập xoang mũi. Thứ mùi này khiến người ta nhớ tới quân huân giữa hè uể oải không chịu nổi.
Đột nhiên, một tiếng vang dây kéo kích thích đến Kỷ Tiểu Yêu thần kinh yếu ớt.
Là kẻ xấu cởi mũ lưỡi trai, liền ấn tắt đèn treo.
Trong phòng cũng chỉ còn sót một chút ánh sáng từ cửa sổ thủy tinh lọt vào.
Mờ tối, tiếng bước chân kẻ xấu nghe tới đặc biệt rõ ràng.
Đế giày dày nặng, dẫm đạp sàn nhà giá rẻ, từng bước từng bước hướng con mồi áp sát.
Kỷ Tiểu Yêu đã khản trương đến hoang mang lo sợ.
Khi thời điểm tay kẻ xấu rơi xuống vai mình, trong nháy mắt sợ đến lông tơ dựng đứng.
Ngay sau đó, sau cổ hắn cảm nhận được một hơi thở hầm hập nóng bức —— là, là mũi kẻ xấu?
Phản xạ có điều kiện giống như tránh né, lại trốn không xong.
Kẻ xấu dùng chóp mũi vò sát cổ Kỷ Tiểu Yêu. Hô hấp nóng bỏng, dường như muốn trên da Kỷ Tiểu Yêu lưu lại dấu ấn!
Kỷ Tiểu Yêu sắp bị hành động quỷ dị này dọa khóc.
Hắn không dám tin phát hiện, kẻ xấu ngang ngược ngông cuồng, dĩ nhiên lại ngửi mùi mồ hôi trên người mình!
Là mảnh hổ ngửi hoa tường vi sao?
Oh! hell no! (oh! Không, không bao giờ)
Là cua đồng bị trời gô, bị vây trong ruộng tối vận chuyển mấy ngày mấy đêm, sau đó bại lộ trước mặt thực khách cao lớn muốn ăn.
Chính mình sẽ bị ăn sống rồi!
Kỷ Tiểu Yêu không tự chủ được giãy giụa đứng lên, ghé tựa lay động trái phải.
“Con mẹ nó mày đang hoành một chút coi!”
“Đang hoành một chút coi!”
“Tao đánh mày!”
Kỷ Tiểu Yêu không nghe.
Kẻ xấu chửi đến càng hung ác, hắn càng ngày càng hoảng loạn điên cuồng, rốt cục ghé tựa hướng một bên ngã xuống.
Thời điểm nghĩ sẽ ngã đập lên sàn nhà, lại bị tay kẻ xấu đỡ lấy.
Mờ tối, Kỷ Tiểu Yêu hoảng sợ nhìn thấy, bên hông kẻ xấu —— tựa hồ có một khẩu súng!
Kẻ xấu nhẹ nhàng xách, ghé tựa một lần nữa đứng nghiêm.
Kỷ Tiểu Yêu triệt để sợ cháng váng, “Cầu anh đừng giết tôi.”
“Vậy phải xem biểu hiện mày. Thử xem muốn chết hay muốn sống?”

“Không biết... Tôi tất cả nghe theo anh.”

“Vậy thì lại cho mày một cái cơ hội cuối cùng. Bắt đầu từ bây giờ, nhớ kỹ mày họ Thịnh.”

20. Chương 20

Họ Thịnh? Cùng cảnh sát Thịnh giống nhau? Tại sao?

Nhưng trước sự hoảng sợ to lớn, Kỹ Tiểu Yêu căn bản không dám đặt câu hỏi.

Kẻ xấu đá ghế tựa xuống, Kỹ Tiểu Yêu sợ đến hải hùng khiếp vía.

“Nói chuyện.”

“Nói... Nói cái gì?”

“Mày nói mình có bao nhiêu vô liêm sỉ! Rõ ràng là tên gay chết tiết, con mẹ hắn còn muốn kết hôn? Mày trước kia giả uy phong, phía sau chính là một con chó.”

“Tôi... Tôi là một tên gay chết tiết —— ”

“Còn chưa nói mày là ai.”

“Tôi, tôi họ Thịnh, gọi Thịnh?”

“Thịnh Tư.” Kẻ xấu dĩ nhiên cho ra tên, liền không kiêng dè chút nào đưa ra một chuỗi lý lịch thân phận phong phú này.

(– Chưa đựng = Thịnh gì???:v:v)

Kỹ Tiểu Yêu tự bạch (tự khai báo) theo yêu cầu, cảm thấy rất thẹn với cảnh sát Thịnh.

“Tôi, tôi họ Thịnh, gọi Thịnh Tư. Năm nay 24, từ học viện vũ cảnh XX tốt nghiệp, tại công an XX thành phố XX phân đi làm. Tôi là một tên gay chết tiết, thích nam nhân, nhưng ở trước mặt người khác nguy trang một thân chính khí, còn muốn dựa vào kết hôn làm yểm trợ...”

Kẻ xấu nghe được rất hài lòng, “Nếu mày thẳng thắn, mày nói mày có nên đánh hay không?”

“... Nên.”

“Nhớ tao đánh mày thế nào sao? Lão tử dùng dây thắt lưng kiểu gì?”

Kỹ Tiểu Yêu không dám lên tiếng, nghe đến kẻ xấu rút ra dây thắt lưng, nghĩ đến đau đớn khiến hắn phát run.

Kẻ xấu không chút do dự đánh xuống!

Dây đeo phần lớn đều đánh vào trên ghế dựa, mà lực đạo cuối cùng quét lên một bên cánh tay Kỹ Tiểu Yêu, đau đớn cháy bỏng.

Kỹ Tiểu Yêu hô một tiếng xin tha cũng không kịp, cổ liền bị ghì lại.

Dây thắt lưng sâu sắc chụp vào trong thịt, yết hầu giống như muốn nát!

Kẻ xấu thật giống không có chút nào lưu ý lực trên tay, điều này làm cho Kỹ Tiểu Yêu khủng hoảng.

Mà Kỹ Tiểu Yêu tránh thoát càng chật vật, kẻ xấu liền cười càng vui vẻ.

“Mày xem mày một chút đi, nhanh nhẹn chính là con chó! Cái cổ chó chính là cho người ta ghì. Tao sau đó chờ mày đến, mày muốn nhắc chân chó đi tiểu, tao liền ghì lại, cho mày vãi một đường, ha ha ha...”
(biến thái quá -,-)

Kẻ xấu càng nói càng như người điên.

E rằng hấn cao hứng, hấn thật sẽ giết mình.

Không! Kỷ Tiểu Yêu ở trong lòng kêu rên.

“Ngốc rồi?” Kẻ xấu buông tay ra.

Dây thắt lưng vẫn treo ở trên cổ Kỷ Tiểu Yêu.

“Khóc?” Kẻ xấu nắm cầm Kỷ Tiểu Yêu lên, cúi đầu nhìn.

Kỷ Tiểu Yêu ngẩng mặt trừng lớn hai mắt, nhưng trong mờ tối, chỉ có thể nhìn thấy kẻ xấu là một đoàn đen thùi lùi.

Cầm bị kẻ xấu siết trong tay, Kỷ Tiểu Yêu thật muốn mạnh mẽ cắn một cái, nhưng hấn biết hấn với không tới.

“Chó tao ử rữ, có phải là đói bụng không? Lão tử này này này.”

Kẻ xấu vẫn nắm cầm Kỷ Tiểu Yêu, một tay khác ở miệng quần sờ sờ.

“Roẹt” một tiếng kéo nút cài ra.

Tuyệt vọng.

Tay Kỷ Tiểu Yêu ở sau lưng giãy giụa xé.

Cho dù muốn mài đi tầng da tiếp theo, hấn cũng phải đem tay rút ra.

Hấn không thể để cho tên khốn kiếp này đạt được ý định mà hoàn toàn hảo rời đi!

Nhất định không thể!

Kỷ Tiểu Yêu tích góp một kích sức mạnh liều chết.

Kẻ xấu lại ngừng lại.

“Này?” Hấn dĩ nhiên vào lúc này nghe điện thoại di động.

“Ừm... Không... Ở bên ngoài đi dạo... Lập tức về...”

Kẻ xấu đối xử người bên kia hiện ra mấy phần kiêng kỵ.

Mà người bên kia đối với chuyện ác nơi này không biết chút nào.

Không có thời gian cân nhắc, Kỷ Tiểu Yêu liền hướng điện thoại di động điên cuồng gào thét: “Cứu mạng! Cứu mạng!”

21. Chương 21

Kẻ xấu lập tức che điện thoại di động, tháo chạy ra ngoài cửa.

Kỷ Tiểu Yêu nhân cơ hội liền mang ghế tựa dịch đến bên tường, “Loảng xoảng loảng xoảng” gấp trở ngại, hy vọng phía xa có thể đem ghế tựa trên người va nát.

Đáng tiếc không đến một phút, kẻ xấu đã trở lại.

“Con mẹ nó mày yên tĩnh chút!”

“Cút! Mày cút! Khốn kiếp!”

Kỷ Tiểu Yêu điên cuồng vùng ghế tựa trên người, dĩ nhiên mạnh mẽ đập đầu kẻ xấu một lần, lại càng vùng vẫy như con quay.

Sau vài vòng, liền ngã xuống đất.

Kẻ xấu đập đập ghế tựa, “Mày tiếp tục quay a, bắt động rồi? Vương bát đản quá sức rồi hả?”

“Tao là vương bát, mày chính là kẻ khốn kiếp!” Lý trí Kỷ Tiểu Yêu tiêu hao hầu như không còn, biết rõ khoe miệng lưỡi không chỗ tốt, mà căn bản không có cách nào tự kiềm chế.

“Tao thảo!” Kẻ xấu một cước đập lấn ghế tựa.

Lưng ghế dựa kề sát trên đất, hai chân Kỷ Tiểu Yêu hướng lên trên.

“Dám nữa gọi, lão tử cởi tất nhét vào cổ họng mày!”

“Khốn kiếp! Khốn kiếp! Vương —— ”

Kỷ Tiểu Yêu không gọi ra tiếng, ngực bị đế giày kẻ xấu dẫm đến thở không thông.

Lúc này, điện thoại di động kẻ xấu liên rung lên.

“Ừm... Ân... Trên đường trở về.”

Cúp điện thoại di động, chân kẻ xấu mới dời đi, nhấc lên mũ lưỡi trai nghiêng ngang đi ra cửa.

Kỷ Tiểu Yêu ngã trên mặt đất vô cùng chật vật.

Càng nghĩ càng giận.

Tức giận giống như bóng cao su phồng lên.

Nhắm mắt lại tĩnh táo một hồi lâu, mới coi như khôi phục lại yên lặng cùng thể lực.

Nghĩ tới chuyện thứ nhất là thoát thân, gọi điện thoại cho cảnh sát Thịnh.

Muốn nói cho hắn biết tên khốn kiếp này nhất định là người hắn quen biết!

Có lẽ là cừu gia của hắn? Là tiền nhiệm trước của hắn chăng?

Mà... Lần trước cảnh sát Thịnh làm sao lại không nhận ra hắn?

Không quan tâm, nhất định muốn đem những đầu mối này nói cho cảnh sát Thịnh!

Nhưng là, thời điểm chờ Kỷ Tiểu Yêu ở cửa tìm được điện thoại di động, điện thoại di động đã vỡ vụn.

Không còn điện thoại di động, đứt mất Internet, một mình sống ở lầu cao nhất.

Sống sót sau tai nạn đêm càng ngày càng yên tĩnh.

Cuối cùng cũng coi như không tệ, nhảy ra một cái máy thu thanh.

Nghe chương trình xa lạ, chậm chậm buồn ngủ.

Mơ mơ màng màng, chân đạp khoảng không, đột nhiên thức tỉnh.

Vừa rồi, bên trong máy thu thanh nói cái gì?

Có người cung cấp manh mối —— vốn là phát hiện một tên tội phạm truy nã cấp A!

22. Chương 22

Tội phạm truy nã cấp A?

Là giết người? Trốn ngục? Cướp ngân hàng?

Kỷ Tiểu Yêu không thể nghe đến nhiều thông tin hơn nữa.

Liên tưởng đến cây súng bên hông kẻ xấu kia.

Kinh hoàng ý nghĩ, một ý lại một ý.

Muốn ngăn cũng không nổi.

Đêm nay, nhất định rất dài.

Như lần đầu tiên thức đêm gian nan như vậy.

Đợi đến bầu trời trắng lên, Kỷ Tiểu Yêu mới hơi cảm giác giải sầu, thêm thiếp một lúc.

Sau khi tỉnh lại, tắm nước nóng.

Chuyển ghế tựa đến ngoài cửa sửa lại thiết bị đầu nối in tờ nét (Internet).

Trở về phòng thử network, cấp thiết muốn tra một chút tin tức tội phạm truy nã.

Lúc này có người gõ cửa.

Từ mắt mèo nhìn, dĩ nhiên là cảnh sát Thịnh.

Quả thực như nhìn thấy cứu tinh!

Kỷ Tiểu Yêu mừng rỡ kéo cửa ra.

Trong lòng có thiên ngôn vạn ngữ —— anh biết không, kẻ xấu kia tám phần mười chính là bạn trai cũ anh a, hẳn biết rất nhiều thông tin của anh, tối hôm qua hẳn không những bắt tôi mặc cảnh phục anh mà còn —— những câu nói này, lại đều không thể nói ra.

Bởi vì Kỷ Tiểu Yêu nhìn thấy còn có một cô gái đứng bên cạnh.

Cảnh sát Thịnh giới thiệu: “Đây là bạn gái của tôi, cuối tuần đi chơi, tiện đường đến trả quần áo anh. Gọi điện thoại cho anh sao lại vẫn luôn tắt máy?”

Kỷ Tiểu Yêu không hé răng, tiếp nhận quần áo. Một bụng lời nói không nói ra được, bộ dáng có chút lúng túng.

Bạn gái cười chào hỏi, “Y phục anh mua ở đây vậy? Bản hình cực kỳ tốt. Tôi biết Thịnh nhà tôi không phải loại phẩm vị này, hỏi thật lâu, hẳn mới nói là mượn của anh.”

Cảnh sát Thịnh không còn cách nào khác cười, “Cô ấy a, chính là yêu thích đào bới vấn đề, cái gì đều không gạt được.”

Kỷ Tiểu Yêu lại càng lúng túng.

Lúc này, cái gì đều không gạt được bạn gái lại có phát hiện, kéo kéo cảnh sát Thịnh, “Anh xem nơi đó ——”

Kỷ Tiểu Yêu thuận mắt nhìn sang, trong lòng biết không ổn, là cảnh phục nhét vào phía dưới ghế sofa lộ ra một góc.

Cảnh sát Thịnh vài bước đi lùi ra ngoài, dĩ nhiên thực sự là bộ kia của mình, “Sao lại có dấu giày?”

“...”

Kỷ Tiểu Yêu trong đầu lập tức hiện ra tình cảnh tối hôm qua: Kẻ xấu đem mình thành thể thân cảnh sát Thịnh, chính mình nói Thịnh cảnh sát là tên gay chết tiệt, kẻ xấu kéo nút cài ra muốn cho chó ăn ——

Nghĩ tới, vừa xấu hổ vừa phẫn nộ!

Thấy biểu tình Kỷ Tiểu Yêu quái lạ, bạn gái suy tư, hỏi cảnh sát Thịnh: “Anh lần trước quên chỗ này sao? Sao lại nói là ném rồi?”

“Là ném a, tôi cũng không biết sao lại ở đây.” Cảnh sát Thịnh cau mày nhìn về phía Kỷ Tiểu Yêu, bắt đầu hoài nghi người này.

Kỷ Tiểu Yêu bị nhìn thấy có chút hoảng rồi, “Tôi, tôi từ dưới lầu nhẩy.”

23. Chương 23

“Nhất?”

Cảnh sát Thịnh rõ ràng không tin. Bạn gái cũng có chút hoài nghi.

Kỷ Tiểu Yêu không thể làm gì khác hơn là đâm lao phải theo lao, “Có lẽ là lần trước bị kẻ xấu ném đi, cho nên mới bắn như thế.”

“Đúng rồi, ” Kỷ Tiểu Yêu nhớ tới chuyện khẩn yếu, “Lần trước anh thấy tướng mạo kẻ xấu không?”

“Hắn ngụy trang.”

“Vậy giọng nói?”

“Nói không chắc cũng là ngụy trang, điểm ấy anh nên so với tôi càng rõ ràng. Giọng Đông Bắc cũng không khó học, hắn chỉ cần có đồng bọn Đông Bắc liền hoàn hảo.”

Cảnh sát Thịnh nói bóng gió, còn đang ám chỉ Kỷ Tiểu Yêu là đồng bọn kẻ xấu.

Kỷ Tiểu Yêu lại không để ý cái này, hắn kỳ quái là Thịnh cảnh sát dĩ nhiên một chút cũng không nhận ra kẻ xấu. Lại nghĩ tới tin trên đài phát thanh nghe được, “Hắn có thể hay không là tội phạm truy nã a?”

Cảnh sát Thịnh không nhịn được nói: “Làm sao có khả năng?”

Làm sao không thể! Kẻ xấu kia mang theo súng a! Kỷ Tiểu Yêu ở trong lòng rít gào.

Bất quá nếu như nói đến súng, lập tức liền sẽ bị hỏi sao lại thấy được, lời nói dối liền bị phá.

Vừa nãy đến cùng tại sao lại nói dối a? Tại sao ngu xuẩn như vậy!

Nha, là sợ cảnh sát Thịnh bộc lộ trước mặt nữ bằng hữu.

Kỷ Tiểu Yêu từng trải Thiên nhân giao chiến. (chịu)

Cảnh sát Thịnh cùng bạn gái hai mặt nhìn nhau.

Lúc này, một người người đưa thư đi tới.

Kỷ Tiểu Yêu tiếp nhận hộp chuyển phát nhanh, rất là buồn bực, “Tôi không có mua thứ gì a?”

Từ trên đơn chuyển phát nhanh cái gì cũng không nhìn ra, tựa hồ tận lực bảo mật gửi đi, có thể hay không

---

Kỷ Tiểu Yêu biểu tình lập tức khẩn trương lên.

Thịnh cảnh sát có chút ghét bỏ hỏi: “Anh lại làm sao?”

“Này, khả năng này là kẻ xấu gửi!”

“A? Anh mấy ngày nay đến cùng trải qua cái gì?” Cảnh sát Thịnh một bộ dạng phục vè mặt của người rồi, tức giận nắm lấy hộp, gõ bỏ băng dính.

Hộp mở.

Kỷ Tiểu Yêu, nhân viên chuyển phát nhanh, cảnh sát Thịnh cùng bạn gái đồng thời hướng bên trong xem.

Dĩ nhiên là một khóa còng tay!

“Nhất định là tên khốn kiếp kia gửi!”

Kỷ Tiểu Yêu cũng bị khí nổ, “Ba” một tiếng đem hộp từ trên tay cảnh sát Thịnh đánh đổ.

Hộp ngã xuống đất, rơi ra một cái thẻ.

Cảnh sát Thịnh vừa nhặt lên nhìn, mặt trên in: Cảm tạ ngài đối chủ đề buộc chặt vòng điểm XX giúp đỡ, tặng một phần quà chúc mừng, thỉnh thoảng thích hưởng dụng.

Thịnh cảnh sát đem card vỗ vào trên gáy Kỷ Tiểu Yêu, “Quá có ý nghĩa sinh hoạt với anh.”

Nói xong, lắc đầu một cái, cùng bạn gái hướng cửa thang máy đi.

24. Chương 24

Kỷ Tiểu Yêu quét liếc mắt một cái nhìn card, mặt xoát cái hồng đến tai.

Chính mình cũng chỉ mua qua một lần dây thừng mà thôi, chủ quán sao lại tặng đồ?

Nhặt công tay lên —— cũng nặng lắm.

Trở về nhà dùng mấy vi tính tiếp tục soát tội phạm truy nã, không thể tìm được trang web hữu dụng.

Trong lòng có chút buồn bực, muốn tìm người trò chuyện.

Kỷ Tiểu Yêu liền mở ra vòng điểm nhà kia, gửi tới một cái tin: Công tay đã nhận được, cảm tạ.

Đợi mấy phút, chủ quán mới trả lời: Đừng mẹ nó khách khí.

Tên tài khoản chủ quán là cảnh thúc lãnh khốc. (chú cảnh sát nạnh nùng:)))

Giọng nói ngược lại phù hợp loại thân phận cửa hàng này.

Kỷ tiên sinh: Anh thật sự là cảnh sát phải không?

Cảnh thúc lãnh khốc: Phí lời.

Kỷ tiên sinh: Vậy anh có biết gần nhất XX thị có tội phạm truy nã hay không?

Qua mấy phút.

Cảnh thúc lãnh khốc: Biết a, cậu đối với tội phạm truy nã cảm thấy hứng thú sao, khẩu vị càng ngày càng nặng.

Kỷ tiên sinh: Anh biết hẳn phạm tội gì sao?

Cảnh thúc lãnh khốc: Nhiều hơn nhiều, đùa chơi chết hơn mấy người, nhưng bởi vì thế lực lớn, cuối cùng đều bị xem là án tử sát sống chết mặc bay.

Kỷ tiên sinh: Vậy làm sao bị truy nã?

Cảnh thúc lãnh khốc: Bởi vì chuyện khác bị điều tra, liên lụy nhiều hơn, có một nhóm đặc cảnh đang đuổi bắt hẳn.

Kỷ Tiểu Yêu cảm thấy được chủ quán nói không quá đáng tin.

Lúc này, cảnh sát Thịnh cùng bạn gái trở về, vừa này quên mất mang cảnh phục đi.

Cảnh sát Thịnh từ trên ghế sa lông nhắc cảnh phục lên, ánh mắt quét đến mấy vi tính mở trang mạng vòng điểm, cảm thấy Kỷ Tiểu Yêu hết thuốc chữa, vút câu tiếp theo: “Đừng cả ngày trầm mê với những đồ chơi này.”

Kỷ Tiểu Yêu phản ứng lại, đuổi ra đến cửa, “Tôi không có.”

Bạn gái cười vung vung tay: “Chúng ta lý giải, mỗi người có ham muốn riêng.”

Kỷ Tiểu Yêu còn muốn giải thích một chút, mà cảnh sát Thịnh đã tiến vào cửa thang gác, chỉ lưu lại một bóng lưng khinh bỉ.

“Cái kia, ” Kỹ Tiểu Yêu có chút sốt ruột, theo liền nhớ tới cái gì liền nói, “Cảm tạ lần trước giúp tôi đổi khóa.”

“Ai giúp anh đổi khóa? Đừng cả ngày ảo tưởng chút có được hay không.”

Tác giả có lời muốn nói: Tồn Cảo Hòm quân lại đi họp lớp rồi ^,^

25. Chương 25

Không phải anh đổi khóa?

Vậy là ai đổi?

Suy nghĩ một chút, liền không rét mà run ——

“Cảnh sát Thịnh! Cảnh sát Thịnh!”

Kỹ Tiểu Yêu đi chậm chậm đuổi theo.

Đuổi tới tầng tiếp theo có thang máy.

Cảnh sát Thịnh cùng bạn gái đã đứng ở trong thang máy.

Kỹ Tiểu Yêu ở ngoài cửa dè dặt cửa thang máy không buông tha.

“Anh hãy nghe tôi nói, nhất định là kẻ xấu kia đổi khóa, hẳn có thể là đang giám sát ta!”

“Anh điên rồi sao, buông tay ra.”

Cảnh sát Thịnh thực sự chịu Kỹ Tiểu Yêu động kinh đủ lắm rồi.

Hướng hồ trong thang máy còn có người khác chờ xuống lầu.

Kỹ Tiểu Yêu trừng hai mắt đỏ ngầu, như đứa nhỏ bực bội, “Tôi nói thật.”

Cảnh sát Thịnh không tiếp tục nói nữa, chỉ là lạnh lùng nhìn hắn.

Rốt cục, Kỹ Tiểu Yêu vẫn là buông lỏng tay ra.

Cửa thang máy chậm rãi khép lại,

Kỹ Tiểu Yêu cứ như vậy nhìn cảnh sát Thịnh,

Mãi đến khi khe cửa khép kín trong nháy mắt.

Như chó con bị vứt bỏ, cúi đầu trở lại tầng cao nhất.

Ở trên khí cụ tập thể hình ngồi một lúc.

Liền yên lặng ở xà đơn treo ngược mười mấy giây chân hướng trên trời.

Trở về phòng, cửa không cần thiết khóa.

Mở ra điện thoại di động vỡ vụn, móc ra SIM thẻ.

Có chút thê lương đi xuống dưới lầu, tìm đồng sự mượn điện thoại di động dùng.

Trong điện thoại di động có dãy số cảnh sát Thịnh.

Kỹ Tiểu Yêu nhìn chằm chằm một hồi, vẫn là bỏ xuống hết thủy nóng nảy nhẩn.

“Đô đô đô...”

“Đây? Ai vậy?” Nhận điện thoại chính là bạn gái cảnh sát Thịnh.

“Tôi, tôi tìm Thịnh Tư.”

“Là Tiểu Yêu đi? Tôi một lát sẽ kêu hắn gọi lại cho cậu nha?”

“Được.”

“Đô đô đô...”

Chung quy, không có gọi lại.

Xem dáng vẻ Kỷ Tiểu Yêu thất hồn lạc phách, đồng sự rất lo lắng.

“Đến cùng là chuyện gì xảy ra?”

Kỷ Tiểu Yêu nói, “Tôi khả năng có chứng vọng tưởng.”

Kỷ Tiểu Yêu đem sự tình đại khái nói một lần, tóm tắt rất nhiều chi tiết nhỏ.

Đồng sự cũng là cảm thấy được khó mà tin nổi, nhưng vẫn là kiến nghị đi báo cảnh sát thử xem, “Tôi cùng cậu đi.”

Kỷ Tiểu Yêu lắc đầu một cái, trong đôi mắt không còn thần thái, “Tôi có loại dự cảm, hắn sẽ ở trên đường đi cục cảnh sát chờ tôi.”

Đồng sự suy nghĩ một chút, “Cậu sợ bị nhận ra, có thể nguy trang một chút.”

“Nguy trang?”

Đồng sự gật gật đầu, “Tỷ như —— nguy trang thành con gái.”

(:)) hay lắm, hay lắm, ý tưởng hay)

26. Chương 26

Nguy trang thành con gái?

Mấy chữ này, trong đầu Kỷ Tiểu Yêu quay một lần.

Không có bất kỳ ý tưởng gì.

Bởi vì lúc này, đầu óc Kỷ Tiểu Yêu đã sớm trống không.

Đồng sự hối hận nói lỡ miệng, lại bất ngờ phát hiện Kỷ Tiểu Yêu cũng không có phản đối.

Lúc này mới chợt hiểu ý thức được —— chính mình gặp một cái may mắn ngàn năm!

Trong lòng ức chế không được mừng như điên.

Đúng! Làm như vậy không đúng! Lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn hiềm nghi.

Mà thời điểm trợ giúp người khác, tại sao không thể tiện thể giúp chính mình đâu?

Huống hồ sau đó cũng có cơ hội bồi thường Tiểu Yêu.

Quyết định chủ ý, hai mắt đồng sự phát sáng.

Vốn là người mới trong công ty cũng có tài ba, tài ăn nói vẫn phải có.

Một lời nói, liền để Kỷ Tiểu Yêu gật đầu.

Trong nhà chính thật có chút vật phẩm con gái, quả thực mọi việc đã chuẩn bị.

Đồng sự hưng phấn đến đập đầu, đối với con rối ngốc như Kỷ Tiểu Yêu lớn mật cải tạo.

Thiết yếu nhất, là tạo môi đỏ.

Đối với Kỷ Tiểu Yêu ngũ quan nhu hòa mà nói, môi đỏ như mặt trời mọc là trọng yếu.
Không cần nhiều tân trang hơn nữa, đôi môi lập tức liền có chút mùi vị.
Lại mặc một bộ quần áo nữ đeo kính râm phi công,
Chải tóc xõa ra, dùng khăn lụa màu xanh thẫm che lên,
Một mặt khăn lụa để trên cổ quấn quanh.
Đồ bảo hộ trên người có áo rộng rãi kiểu cánh dơi, dưới thân quần bò rộng rãi, chân đi một đôi giày vải thường.
Hoá trang như vậy đứng đợi ở trên đường, nghe thấy tiếng xe đi tới, Kỷ Tiểu Yêu mới có chút hồi hồn.
Ngồi taxi, lại sợ bị tài xế nhìn chăm chú ra kẻ hở.
Không bằng dọc theo đường đi một phút, cũng có thể đến cục cảnh sát.
Trên trời bắt đầu đổ mưa, mặt đường rất ít người, dứt khoát đi.
Hai người sánh vai, trầm mặc đi về phía trước.
Thời điểm chờ đèn xanh đèn đỏ, đụng phải một đám học sinh tiểu học ồn ào.
Kỷ Tiểu Yêu khẩn trương muốn chạy trốn, chung quy vẫn là chờ được đèn đỏ đổi xanh.
Kỷ Tiểu Yêu nổi lên một tia dũng khí, sau đó con đường cũng đi được tự tại một chút.
Xa xa đã có thể nhìn thấy căn phòng cục cảnh sát màu trắng xanh,
Mưa đột nhiên dày đặc, giống như sắp có bão.
Hai người cuống quýt chạy đến dưới mái hiên ven đường tránh né.
Sóng vai đứng, phía sau là tủ kính quán cà phê rộng rãi.
Bởi vì đến gần, ngón tay đều có thể chạm được.
Mưa phùn trong gió nhẹ bay lả tả, trong không khí giữa hè khó được mùi vị mát mẻ.
Đồng sự khó giải thích được nở nụ cười.
Kỷ Tiểu Yêu nhẹ giọng hỏi: “Làm sao vậy?”
“Khăn lụa, ” đồng sự khoa tay một chút, “Lỏng đi một chút.”
Kỷ Tiểu Yêu cuống quýt sờ khăn lụa, xoay người đối diện tủ kính chỉnh sửa.
Buộc vào buộc vào, Kỷ Tiểu Yêu có chút trực giác bị nhìn chăm chú.
Ánh mắt xuyên qua kính râm, lại xuyên qua cửa sổ thủy tinh sẫm màu,
Kỷ Tiểu Yêu nhìn thấy Kha tổng đang ngồi ở trên ghế salông bên cửa sổ.

27. Chương 27

Kha tổng?
Hắn có nhận ra mình hay không?
Kỷ Tiểu Yêu cả người lúng túng đến cứng lại rồi.
Mấy giây sau, thấy Kha tổng ở bên trong khoát tay áo một cái.

Kỷ Tiểu Yêu cùng đồng sự phiền nhiễu đi vào quán cà phê.

Lại như hai thằng nhóc phạm tội mặc quần áo người lớn bị tóm.

Đồng sự còn mạnh miệng, nói láo: “Chúng tôi đang chơi mạo hiểm lớn đây, bị trừng phạt.”

Kha tổng không điều tra, ra hiệu bọn họ ngồi xuống.

Đồng sự hỏi: “Ngài có phải là ở đây chờ ai không? Tôi và Tiểu Yêu không nên quấy rầy ngài.”

Kha tổng lắc đầu một cái, “Tôi mới vừa ở trên lầu gặp mặt rồi, xuống dưới nghỉ ngơi.” Lại gọi nhân viên phục vụ lấy thêm hai chén nước dưa hấu.

Kỷ Tiểu Yêu liền cúi đầu uống nước trái cây.

Đồng sự cùng Kha tổng nói chuyện phiếm.

Bên ngoài trời mưa liên tục.

Một chén nước trái cây lớn vào bụng, Kỷ Tiểu Yêu muốn đi phòng vệ sinh.

Đứng lên, mới ý thức tới thân phận mình bây giờ quần bách —— nên đi phòng vệ sinh nam, hay là phòng vệ sinh nữ?

Đi đến cửa phòng vệ sinh, đồng sự trước tiên đến phòng vệ sinh nam liếc không thấy ai, mới để Kỷ Tiểu Yêu đi vào, còn mình ở cửa canh chừng.

Kỷ Tiểu Yêu trốn vào phòng nhỏ, vừa định cởi quần.

Sát vách đột nhiên có người mở miệng, “Người anh em giúp một chuyện, anh bên cạnh có giấy không?”

Âm thanh nghe quá đáng thương.

Cùng là người xa lạ lúng túng.

Kỷ Tiểu Yêu liền kéo xuống một đoạn giấy, muốn từ khe cửa đưa qua.

Kết quả, tên kia đứng đưng đem toàn bộ cửa đẩy ra ——

Nam nhân trên bồn cầu trợn mắt ngoác mồm.

Kỷ Tiểu Yêu cuống quýt đem giấy để lại liền chạy ra, uyển chuyển đến phòng vệ sinh nữ.

Hai phút sau —— phòng vệ sinh nữ truyền ra một tiếng rít lên.

Thời điểm đồng sự vọt vào phòng vệ sinh nữ, những người khác trong quán cà phê cũng chạy tới.

Chỉ thấy trước cái gương lớn, một nữ nhân tóc tai bù xù tóm chặt Kỷ Tiểu Yêu kêu la.

Khăn lụa rơi trên mặt đất, kính râm rơi trên mặt đất.

Kỷ Tiểu Yêu cũng nói không hiểu mình bắt đầu bại lộ thế nào, hắn càng không biết nữ nhân vì sao lại tóc tai bù xù.

Nhân viên cửa hàng muốn gọi điện thoại báo cảnh sát, đồng sự vội vã ngăn cản, “Là hiểu lầm, chúng tôi đang chơi mạo hiểm lớn đây.”

“Mạo hiểm lớn cái đầu anh a!” Nữ nhân rất oan ức.

Đồng sự cười mặt lạnh, “Thực sự là hiểu lầm, tôi thay cô thanh toán, bồi tội cho cô.”

Nữ nhân vừa nghe càng thêm giận, “Muốn anh thanh toán a! Lão nương thiếu tiền có đúng không!”

Trong đám người có mấy nữ nhân cùng đi, cũng vây lên mắng Kỷ Tiểu Yêu biến thái hèn mọn.

Bất luận Kỷ Tiểu Yêu nói mình cái gì cũng không thấy thế nào, đối phương đều không tin.

Bết bát hơn chính là, Kỷ Tiểu Yêu giải thích, thật giống hắn đốimỹ mạo người bị hại cũng không có hứng thú, càng khiến cho người này căm tức!

Cuối cùng, Kỷ Tiểu Yêu chỉ có thể không thêm đến nữa, “Được rồi, tôi thừa nhận cô rất đẹp, bắt quá coi như là tiên nữ đến nhà vệ sinh, tôi cũng sẽ không đi nhìn trộm, bởi vì tôi là gay!”

28. Chương 28

Lá bài tử lật ra.

Khiến quần chúng nhỏ bé vây xem bị giật mình.

Mà các tiên nữ kiến thức rộng rãi có thể sẽ không dễ dàng mua chuộc, nhận định Kỷ Tiểu Yêu là đang ra vẻ.

Vừa nãy tiểu tử thiếu giấy kia đứng ra, thay Kỷ Tiểu Yêu nói một câu: “Hắn có khả năng thực sự là gay, trước kia ở phòng vệ sinh nam lén lút lút lút, bị ta phát hiện mới đi ra.”

Nhưng mà tiểu tử này nói chuyện lỗ mãng liều lĩnh, khiến người nửa tin nửa ngờ.

Kỷ Tiểu Yêu bắt đầu dĩ thử dài.

Đồng sự khi nghe thấy gay, liền ngây ngốc tại chỗ cũ.

Kha tổng khi nghe thấy gay, liền quay người bỏ đi.

Chỉ còn dư lại mười mấy cái mặt vây xem làm người ta sinh chán ghét.

Cảnh tượng như thế này, gọi lên một ít hồi ức nhiều năm trước của hắn, bắt đầu đối người khác sản sinh chán ghét một chút.

Đơn giản không tiếp tục biện giải, lùi tới bồn rửa tay, mở khóa vòi nước rửa son môi trên môi.

Lòng nghĩ các nàng thích báo cảnh sát liền báo cảnh sát đi, ngược lại cũng cần đi cục cảnh sát.

Rửa mặt tập trung, vạt áo trước ướt một mảnh lớn.

Tự giặt mình kéo, bên trong còn lại áo may ô màu trắng.

Cũng vì vậy, quần chúng nhỏ bé vây xem còn chưa đi.

Các tiên nữ càng có thời gian, một khắc cũng không muốn sân khấu vắng lặng.

Một người nói: “Cởi quần áo, cũng không chứng minh được bản thân a, cởi quần cũng vô dụng.”

Tiên nữ khác liền rất phối hợp trợn trắng mắt.

Lúc này, đồng sự đột nhiên bạo phát, hướng người nói chuyện kia điên cuồng hét lên: “Vậy mẹ nó còn muốn hắn như thế nào nữa? Cho cô xem XX?!”

Nghe đến XX, quần chúng mang theo trẻ con vây xem vội vàng che lỗ tai con nhỏ.

Mà các tiên nữ cũng sẽ không dễ dàng bị hù dọa, mười phần sức chiến đấu, “Muốn cùng lão nương đùa giỡn lưu manh, anh còn quá non.”

Nói xong móc ra camera, “Có bản lĩnh hai người các anh hiện tại liền XX a, tôi còn giúp các anh quay video đây.”

Đồng sự dĩ nhiên thật bị kích động hướng Kỷ Tiểu Yêu đi đến.

Kỷ Tiểu Yêu không yên lòng còn chưa lấy lại tinh thần, đầu liền bị đồng sự hai tay ôm lấy.

Bốn mắt nhìn nhau, đôi môi liền vọt tới ——

Lúc này, yên vụ máy báo động đột nhiên vang lên!

Vòi phun trên trần nhà “Xì xì” phun nước xuống phía dưới.
Các tiên nữ cùng quần chúng vây xem rít gào lên ôm đầu hướng bên ngoài trốn.
Đồng sự còn chưa có di chuyển, lại bị Kỷ Tiểu Yêu lôi kéo chạy ra bên ngoài.
Đến cùng ở đâu bén lửa?
Cũng không ai biết.
Vội vội vàng vàng chạy đến cổng vom mờ tối, Kỷ Tiểu Yêu cùng đồng sự liền tách ra đám người.
Bỗng nhiên, Kỷ Tiểu Yêu bị một bàn tay lớn mạnh mẽ kéo lại, mang vào thông đạo đi nhà để xe dưới hầm

29. Chương 29

Trong lối đi âm u gió lạnh.
Kỷ Tiểu Yêu theo quán tính bước xuống vài bước bậc thang.
Mới nhìn rõ, người dẫn chính mình đi là Kha tổng.
Kha tổng mặc đồ thể thao cùng với bình thường rất không giống, hiện ra tuổi trẻ, ánh mắt có chút giảo hoạt.
Nhẹ nhàng ở phía dưới —— “Đi.”
Khi nói chuyện, trong đôi mắt lưu động ánh sáng nhạt, khó giải thích được khiến người ta liên tưởng tới đội trưởng dân binh bên trong địa đạo chiến tranh.
Kỷ Tiểu Yêu theo sát bóng lưng Kha tổng, đi đến nhà để xe rộng rãi dưới hầm.
Hai người ngồi vào trong xe. Rất nhanh tiến lên mặt đất.
Kỷ Tiểu Yêu nghĩ đến đồng sự, muốn mượn điện thoại di động Kha tổng gọi điện thoại.
Kha tổng rất thẳng thắn nói: “Tôi không có sim.”
“... Tôi có.” Kỷ Tiểu Yêu từ trong túi quần lấy ra SIM thẻ.
Kha tổng hơi kinh ngạc, đưa điện thoại di động của mình.
Kỷ Tiểu Yêu lắp sim lên chỗ dự bị, nhanh chóng cùng đồng sự nói chuyện, biết được đồng sự cũng đã “thoát hiểm”.
Cúp điện thoại, Kỷ Tiểu Yêu muốn móc sim ra.
Kha tổng dùng khóe mắt liếc nghiêng, “Trước cứ kệ ở bên trong đi.”
“Cũng tốt.” Kỷ Tiểu Yêu ngượng ngùng cười, “Điện thoại di động tôi hỏng.”
Xe rất nhanh liền đi qua cục cảnh sát, Kỷ Tiểu Yêu nhanh chóng xin Kha tổng dừng lại.
Kha tổng nói: “Cậu muốn đi tự thú?”
“Không, không phải, tôi vốn là có việc muốn đi cục cảnh sát.”
Kha tổng dừng xe ở ven đường.
Kỷ Tiểu Yêu vừa muốn xuống, Kha tổng nói: “Chờ đã.”
Hai người từ gương chiếu hậu nhìn, mấy tiên nữ kia cũng hướng về cục cảnh sát đi tới.
Kỷ Tiểu Yêu thực sự chịu thua, rốt cuộc biết cái gì gọi là không dễ chọc.

Kha tổng đạp chân ga, xe một lần nữa di chuyển.

“Bây giờ có thể giải thích cho tôi một chút chuyện vừa rồi không?”

“Nói ra, sợ ngài sẽ không tin.”

“Cậu thử xem.”

“Ừm... Vẫn là kẻ xấu lần trước hại tôi nằm viện kia. Hắn nhìn chăm chăm tôi, ngay cả chìa khóa cửa nhà tôi cũng có, tối hôm qua lại tìm đến gây sự. Tôi không dám ở nhà nữa, muốn báo cảnh sát cũng sợ bị hắn phát hiện, liền ngơ ngơ ngác ngác cải trang...”

Đang nói chuyện, mắt Kha tổng vẫn luôn nhìn phía trước, tựa hồ không nghiêm túc nghe.

Chờ Kỷ Tiểu Yêu nói xong nửa phút, mới phản ứng —— “Tôi vừa nãy muốn hỏi chính là, cậu nói cậu là gay?”

“A? Đây, cái này a... Tôi lúc đó cuống lên, thuận miệng nói bừa.”

Kỷ Tiểu Yêu xấu hổ cúi đầu, không biết làm sao cùng lãnh đạo giải thích chuyện như vậy mới tốt.

“Kha, Kha tổng, ngài ở đâu đó dừng xe liền cho tôi xuống đi, tôi tự mình trở lại.”

Kha tổng làm như không nghe thấy, mắt vẫn luôn nhìn phía trước.

Thời điểm chờ đèn xanh đèn đỏ, cầm điện thoại di động lên nhìn thấy một tin nhắn hình ảnh.

Là bức ảnh mặc cảnh phục bị trói chặt —— sim phụ nhận được.

Kha tổng tỉ mỉ nhận định bức ảnh, nhìn lại Kỷ Tiểu Yêu bên cạnh nhìn phía ngoài cửa sổ một chút.

“Cậu mới vừa nói, cậu nói bừa cậu là gay?”

“Ừm.”

“Cậu chắc chắn chứ?”

30. Chương 30

“Xác thực, xác định.”

Kỷ Tiểu Yêu lúng túng, mặt gắt gao quay phía ngoài cửa sổ.

Kha tổng nâng tay lên, tiện tay chụp trộm một tấm.

Trong bức ảnh, Kỷ Tiểu Yêu tóc đen ướt át, cổ hơi ửng hồng, áo may ô màu trắng ướt đầm áp sát vào trên lưng.

Có chút dụ người.

Kha tổng ấn xuống gửi đi —— trả lời cho số vừa nãy.

Kỷ Tiểu Yêu đối với việc này hồn nhiên không biết, chỉ nhìn thấy xe đột nhiên di chuyển.

Kha tổng nói: “Tôi đưa cậu về nhà.”

“Không cần làm phiền, tôi tự mình trở về là được.”

“Cậu không phải nói trong nhà bị người ta theo dõi, không dám về sao?”

Cũng đúng. Nghĩ tới điều này, Kỷ Tiểu Yêu liền thất tâm

Nguyên bản một mình sống ở lầu chóp, là cảm giác vô cùng thoải mái.

Kết quả hiện tại, “Tôi dự định cấp tốc đi khách sạn ở mấy đêm, rồi tìm nhà mới.”

“Khách sạn an toàn? Cái loại địa phương đó loại người hỗn tạp càng nhiều.”

“Tạm thời ở tạm một chút, cũng không có biện pháp khác.”

“Nhà tôi có phòng trống.”

A? Đối với lời mời đột nhiên này, Kỷ Tiểu Yêu thụ sủng nhược kinh.

Người trong công ty đều biết, tính cách Kha tổng không phải lấy việc giúp người làm niềm vui.

Coi như lời mời này là khách sáo, cũng đủ để cho một dòng nước ấm lớn chảy qua trong lòng.

Kỷ Tiểu Yêu trong lòng cảm kích, vội vã dịu dàng nói lời khước từ.

Kha tổng không tiếp lời, thời điểm lại đến một chỗ đèn xanh đèn đỏ, liếc mắt nhìn điện thoại di động.

Quả nhiên, thu được tin nhắn trả lời —— chỉ có một dấu chấm hỏi.

Người gửi nhắn tin rốt cuộc là người nào?

Kha tổng suy đoán hẳn là kẻ xấu trong miệng Kỷ Tiểu Yêu, mà cũng không xác định chắc chắn.

Nếu như Kỷ Tiểu Yêu không có biểu cảm đơn thuần như vậy, có dây số của người yêu cũng có thể.

Đèn đỏ rất nhanh đổi xanh, Kha tổng theo quán tính trả lời một chút: “Tới phiên người.”

Thời điểm xe mở ra dưới lầu nhà trọ Kỷ Tiểu Yêu, tin nhắn lại tới nữa.

Lúc này giống như đối phương tự chụp, tiêu điểm ở khó môn (cửa quần), chân nhìn rất khỏe mạnh.

Xem ra đối phương đem lời “Tới phiên người” lý giải thành bức ảnh ve vãn.

Kha tổng cúi đầu nhìn điện thoại di động, cùng Kỷ Tiểu Yêu lên lầu.

Kỷ Tiểu Yêu thì thầm nói cái gì, hẳn đều không lưu ý nghe.

Đi đến gian phòng, liền dựa vào trên ghế salông.

Kỷ Tiểu Yêu trốn vào buồng tắm cởi quần áo ướt đầm

Mới vừa đổi quần, cửa phòng tắm liền bị đẩy ra.

Kha tổng đương nhiên biểu hiện một tia áy náy cũng không có, rất không khách khí nói mình có chút khát nước.

Kỷ Tiểu Yêu bị sai khiến quen rồi, nhanh đi tìm đồ uống.

Trên người trơ trụi, khom lưng mở ra cửa tủ lạnh nhỏ.

Lại bị Kha tổng chụp trộm vào trong điện thoại di động.

Kha tổng một tay tiếp nhận đồ uống, một tay không chút hoang mang đem bức ảnh gửi ra ngoài.

Đồ uống lạnh làm nhuận cổ họng, tin nhắn đối phương trả lời cũng tới.

Lần này là một câu nói: “Thao, thời điểm người tự trói mình bị lão tử bắt làm con tin, liền biết người không là kẻ tốt lành gì.”

Tác giả có lời muốn nói: ——

Ha ha ha ha tác giả đêm nay không ở nhà, là Tồn Cảo Hòm làm chủ ha ha ha ha

31. Chương 31

Tự mình trói? Bị làm con tin?

Ý kẻ xấu là, Kỷ Tiểu Yêu là tự mình đưa tới cửa?

Kha tổng suy nghĩ một chút cảnh tượng đó, liền cảm thấy hứng thú dạt dào.

Trên mặt vẫn là lãnh đạo phong độ, ngón tay lại tà khí gõ điện thoại di động.

Ồm ờ hồi phục kẻ xấu: “Tôi... Chính là không khống chế được mình.”

Kẻ xấu bị dụ đến hứng khởi, “Chớ nhỏ đừng nóng vội, lão tử rảnh rồi chắc chắn đến giáo huấn ngươi thật tốt.”

Kỷ Tiểu Yêu đổi xong quần áo đi ra, nhìn thấy là Kha tổng ngửa đầu dựa vào trên ghế sa lon,

Hai chân thả lỏng, híp mắt nghỉ ngơi, giống như hải câu dương dương tự đắc.

Kỷ Tiểu Yêu lặng lẽ đi đến mép bàn dọn dẹp, tìm mấy quả dưa bỏ rửa một chút.

Kha tổng nói: “Không vội, không thích ăn. Cậu dọn dẹp một đồ chút đi.”

“Dọn dẹp cái gì?” Kỷ Tiểu Yêu không phản ứng lại.

Kha tổng nói: “Đi nhà tôi ở mấy ngày a, vừa mới nói qua.”

“Không, không cần làm phiền ngài.” Kỷ Tiểu Yêu là thật tâm không muốn đi nhà lãnh đạo quấy rối, kiếm có nói: “Lúc trước tôi phản ứng có chút quá độ, để tâm vào chuyện vụn vặt. Tôi trước tiên đổi khóa, nói không chắc kẻ xấu cũng sẽ không trở lại.”

Kha tổng liền đem tin nhắn kẻ xấu cho Kỷ Tiểu Yêu xem.

Đương nhiên đã xóa bỏ đối thoại phía trước, chỉ để lại lời cuối cùng kẻ xấu nói tranh thủ trở lại một cái.

Mặc dù là số xa lạ, Kỷ Tiểu Yêu vừa nhìn, liền biết rõ đây nhất định là kẻ xấu gọi tới —— tên kia quả nhiên là theo dõi mình! Tức giận thét lên: “Tôi muốn lại đi cục cảnh sát một chuyến.”

“Cậu đi cùng cảnh sát nói có người quấy rối cậu, cùng những người trong quán cà phê kia nói cậu nhìn trộm khác nhau ở chỗ nào? Cảnh sát tin ai? Cậu nghĩ bọn họ sẽ phái một người đến bảo vệ cậu?”

“Vậy làm sao bây giờ? Tôi không thể ngồi chờ chết.”

“Tôi có người quen biết. Cậu trước tiên qua nhà tôi ở mấy ngày, chờ tỉnh táo lại, chúng ta lại nghĩ biện pháp.”

Nghe Kha tổng nói có người quen biết có thể giải quyết chuyện, Kỷ Tiểu Yêu phảng phất thấy được một tia hi vọng.

Tuy rằng đi nhà Kha tổng không tránh được gò bó, nhưng ở cùng Kha tổng quả thật có cảm giác an toàn.

“Kia... Tôi đành đến nhà ngài quấy rối hai ngày.”

Kỷ Tiểu Yêu đi tìm vài bộ quần áo.

Kha tổng dựa vào trên ghế sa lon, tiếp tục chơi đùa kẻ xấu.

“Ngươi ngày nào mới rảnh?”

“Không chắc, lão tử rất bận.”

“Kia... Ngươi còn có người quen biết khác sao?”

“Thao, còn muốn thông đồng với người khác? Lão tử một mình đủ đủ cho ngươi chịu.”

Kha tổng suy đoán, kẻ xấu này có lẽ là yêu thích độc lai độc vãng. (một mình)

Thăm dò hỏi một chút: “Vậy tôi tự mình tới được không? Nếu như anh giữ được lời nói.”

Kẻ xấu trả lời: “Từ bức ảnh người gửi, liền biết có người khác chụp cho người, gửi lại đây cho lão tử nhìn một cái.”

Xem ra còn có mấy phần can đảm.

Kha tổng không phải không thừa nhận, đối cái kẻ xấu này sinh ra hiếu kỳ.

Một bên tính toán, một bên đứng lên đi một chút.

Không lưu ý, đã phải một cái hộp chuyển phát nhanh, bên trong phát ra tiếng kim loại va chạm.

Kỷ Tiểu Yêu nghe thấy âm thanh, cảnh giác nhìn sang —— không được!

Kha tổng đã từ trong hộp lấy ra còng tay bị lãng quên kia.

32. Chương 32

“Đây là?” Kha tổng biết rõ còn hỏi.

“... Còng tay.” Kỷ Tiểu Yêu hơi xấu hổ nói, cứng rắn chống đỡ giải thích: “Tôi từ internet mua được... Dùng để phòng thân.”

“Phòng thân?” Kha tổng thiên về lòng hiếu kỳ, truy hỏi làm sao phòng.

Kỷ Tiểu Yêu hàm hàm hồ hồ, đại khái là nói thời điểm nguy cấp có thể còng kẻ xấu ở... Hắn bên giường dọn dẹp quần áo, liền nói còng trên lan can sắt ở đầu giường.

Kha tổng liền cầm còng tay rất có tinh thần đi tới đầu giường, “VẬY CẬU KHÓA TÔI THỬ XEM.”

“A?” Kỷ Tiểu Yêu tiếp nhận còng tay, quả thực không biết làm sao!

Nhìn Kha tổng chủ động duỗi tay lại đây, mơ mơ hồ hồ liền cùm lại.

Kha tổng ngắm một chút hiệu quả bị cùm lại, màu sắc giống như đồng hồ đeo trên thị trường.

“Cổ tay ngài rất rộng, mang còng tay... Thật đẹp mắt.” Kỷ Tiểu Yêu đã không biết mình đang nói gì.

Mà Kha tổng nghe còn rất được lợi, “Khóa tôi trên đầu giường đi.” Quả thực nóng lòng muốn thử.

Kỷ Tiểu Yêu không thể làm gì khác hơn là tòng mệnh. (nghe lệnh)

“Cùm cùm” một tiếng, một đầu còng tay khác liền còng ở trên lan can sắt đầu giường.

Kha tổng thử giãy giụa, giường sắt cũng thật không dễ lay động, bình luận nói: “Quả nhiên có thể khắc địch phòng thân.” Tuy rằng trong lời nói có chút là lạ, không thể nói được là chế nhạo hay trêu chọc.

“Tôi mở ra cho ngài đi.”

Kỷ Tiểu Yêu cơ hồ là dùng tư thái cầu xin, chìa khóa – tiến vào bên trong ổ khóa.

Xoay một vòng —— lại bất động!

Chuyện gì xảy ra?

Kỷ Tiểu Yêu dùng ba chiếc chìa khóa lần lượt từng cái thay thế, đều bất động.

Kha tổng cũng tự mình thử, phát hiện chìa khóa xác thực không cùng loại.

Miền cường tướng tượng, chất liệu còng tay phi thường kiên cố.

“Kha tổng ngài đừng có gấp, tôi lên mạng hỏi một chút người bán kia.”

Kỷ Tiểu Yêu vội vội vàng vàng mở máy vi tính ra, cùng người bán nói rõ tình huống.

Đợi một hồi lâu, người bán mới lười biếng trả lại một câu: “Đó chính là phát nhầm rồi chứ.”

“Người có chuẩn bị chìa khóa dự bị đi?”

“Làm sao có khả năng? Ai bán khóa sẽ tự mình giữ chiếc chìa khóa? Tôi không phải là loại thương gia bất lương kia!”

“Vậy làm sao bây giờ?”

“Đừng gấp, buổi sáng cũng có người liên lạc với tôi tình huống này, chìa khóa hai người nhất định là vừa vặn nhầm lẫn nhau.”

Chủ quán sau khi được khách hàng xui xẻo kia đồng ý, liền đem địa chỉ phát lại đây, may mắn là ở cùng thành thị. Sau đó chủ quán liền trách cứ Kỹ Tiểu Yêu một trận, làm sao trước đó không thử xem liên cùm người ta lại cơ chứ?

Kỹ Tiểu Yêu cùng Kha tổng giải thích tình huống.

Kha tổng cảm thấy có thể thử một lần.

Kỹ Tiểu Yêu hỏi: “Tôi có thể mang điện thoại di động đi hay không? Sợ người kia khó tìm.”

Kha tổng suy nghĩ một chút, giao lấy điện thoại ra trước, trước đó nhập dãy số kẻ xấu vào danh sách đen.

Vì vậy, Kỹ Tiểu Yêu mang theo địa chỉ xa lạ đi ra cửa.

Kha tổng một mình ở lại trong phòng.

Trời đã tối dần.

33. Chương 33

Kha tổng thế nào rồi?

Vạn nhất muốn đi vệ sinh thì làm sao bây giờ?

Kỹ Tiểu Yêu rất lo lắng.

Hắn kỳ thực không mất nhiều rắc trở liền tìm được địa chỉ trên tiểu khu.

Mà thời điểm gọi điện thoại cho đối phương hỏi số nhà, đối phương lại đột nhiên nói nhất thời có việc.

Kỹ Tiểu Yêu cũng chỉ có thể chờ ở cửa lớn.

Trong lúc hai lần thúc giục, ngữ khí đối phương không tốt nói vài chữ liền treo máy.

Kỹ Tiểu Yêu nghĩ hắn không sai biệt lắm muốn chửi bậy.

Hắn thậm chí hoài nghi đối phương vốn là người bán ác liệt kia.

Cái gì gửi hai chìa khóa gửi nhầm lẫn, đều là danh nghĩa!

Trời âm u rất nhanh đen kịt, cố tình đổ mưa.

Kỹ Tiểu Yêu buồn bực dựa vào cửa lớn.

Chìa khóa siết trong tay, bất cứ lúc nào đều chuẩn bị.

Rốt cục, đối phương gọi điện thoại nói biến số nhà.

Kỹ Tiểu Yêu liền gấp gấp hoang mang rối loạn hướng tòa lầu kia chạy.

Trong lòng bất định, dưới chân đột nhiên mất cân bằng.

Người không ngã, chìa khóa lại bay ra ngoài.

Có đèn đường, không nên hốt hoảng.

Con mèo Kỷ Tiểu Yêu ở thất lưng tìm kiếm.

Căn bản không lưu ý đối diện có người đội dù đen đi tới.

Có thể coi là nhìn thấy chìa khóa —— liền rơi vào trên một đám cỏ nhỏ sinh trưởng sát mặt đất.

Kỷ Tiểu Yêu cúi người kiếm, lúc này, người bung dù vừa vịn đi tới trước mặt.

Người kia hoàn toàn không để mắt đến Kỷ Tiểu Yêu ngồi xổm, một cước chiếc chìa khóa đập, nhanh chân mà qua.

Đế giày gần như sắp đụng tới tay Kỷ Tiểu Yêu đuổi ra.

Dùng sức dẫm như vậy, nước mưa trên mặt đất đều bị bắn lên.

Kỷ Tiểu Yêu phần hận ngẩng đầu lên, trước mắt chợt lóe lên, là một gương mặt cao cao tại thượng, còn có đốt ngón tay nắm dù.

Đừng nói xin lỗi, đôi mắt người kia cũng không hạ xuống một chút, liền như vậy rời đi.

Kỷ Tiểu Yêu trong nháy mắt quên mất phần nộ.

Bởi vì cái liếc nhìn này, làm cho hắn hoảng thần... Tại sao người này giống như vậy...

Cũng chỉ là liếc mắt một cái a, vì sao lại cảm thấy giống thế?

Quay đầu nhìn lại bóng lưng người kia, đã trong màn mưa bước ra cửa lớn.

Kỷ Tiểu Yêu tìm đập thật hoảng loạn, do dự đuổi theo.

Nhưng mà, đuổi tới trên đường phố ướt nhẹp, lại không thấy người đội dù đen, khả năng đã gọi xe đi mất.

Kỷ Tiểu Yêu bất mãn trở lại chỗ chìa khóa rơi xuống.

Mới vừa nhặt chìa khóa kia đám cỏ nhỏ kia đã bị dẫm đến tan nát tàn phế.

Nhặt lên chìa khóa bị đế giày dẫm lên, trong đầu không tự kìm hãm được xuất hiện khuôn mặt cao cao tại thượng mới vừa gặp kia.

Chính là không nhận được suy nghĩ, vì sao lại cảm thấy giống thế?

Cảm giác có cái gì muốn dâng lên cuống họng, viền mắt cũng bắt đầu nóng lên.

Bất quá làm sao có khả năng —— người kia đã chết nhiều năm như vậy.

34. Chương 34

Chuyện cũ có liên quan với người kia, đều xông lên đầu.

Cuộc sống của hắn, trong trí nhớ Kỷ Tiểu Yêu chính là ngày tháng vui sướng nhất.

Mà hắn chết chính là chuyện thương tâm nhất.

Chuyện đến nước này lại nghĩ đến, thương tâm đã trở nên không giống lúc trước không thể chịu đựng như vậy.

Ban đầu cảm thấy mình sống không nổi.

Nhưng tâm tình khi đó, một năm một năm thay đổi nhạt dần.

Loại đối diện này không có cách nào bảo trì sự thực, khiến Kỷ Tiểu Yêu đối với rất nhiều việc sản sinh hoài nghi.

Đã từng cho là người không thể thay thế, thật sự không thể thay thế sao?

“Hắc!”

Một tiếng hùng hậu, đánh tỉnh Kỷ Tiểu Yêu du ngoại côi thần tiên.

Mưa vẫn còn rơi, có một người đang đứng trước lầu.

Kỷ Tiểu Yêu vừa đến gần nhìn, dĩ nhiên là vị lãnh đạo trung niên cục cảnh sát kia.

Nếu không phải vừa mới trải qua chuyện càng khó mà tin nổi, Kỷ Tiểu Yêu lúc này nhất định sẽ đặc biệt kinh dị. Vậy mà lúc này, hắc đối cảnh sát này rốt cuộc là người mua công tay hay là người bán công tay, đều không sản sinh một tia hứng thú.

Trao đổi chìa khóa, liền dự định đi.

Cảnh sát trung niên cũng rất khách khí mở cửa lầu ra, “Tôi nhà của tôi ngồi một chút, tôi sống ở lầu một, đợi mưa tạnh lại đi.”

Trong nhà còn có người đang chờ mình. Kỷ Tiểu Yêu liền lắc đầu một cái, nụ cười lễ phép mà gượng ép.

“Tôi nói, cậu có phải là gặp khó khăn gì?”

“Hả?”

“Nhìn dáng vẻ của cậu rất khổ não.” Cảnh sát trung niên cười nói, ngữ khí so với ở thời điểm trong điện thoại hiền lành hơn nhiều, “Tôi chính là thuận miệng hỏi một chút, thói quen nghề nghiệp.”

Lúc này trời mưa vô cùng lớn, còn có tia chớp rất hiếm thấy.

Kỷ Tiểu Yêu cảm thấy có lẽ là thiên ý, liền nói thẳng sự tình kẻ xấu ra.

Cảnh sát trung niên nghe rất nghiêm túc.

“Cậu nói hắc có chìa khóa nhà cậu, lại không lấy đi bất luận đồ vật gì? Tóm lại hắc có thứ gì quan trọng đi, cậu đối với tôi không cần có giữ bí mật.”

“Hắc... Khả năng cùng Thịnh cảnh sát có quan hệ.” Kỷ Tiểu Yêu liền sự tình kẻ xấu lấy mình làm Thịnh cảnh sát trút giận nói.

Cảnh sát trung niên nói: “Khả năng chuyện này cùng vụ án qua tay tiểu Thịnh có liên quan, nếu không cậu cùng kẻ xấu gọi một cú điện thoại, tôi thử xem cũng có thể nghe ra chút gì đó.”

Kỷ Tiểu Yêu liền gọi điện.

Cảnh sát trung niên nhìn thấy dây số thuộc về G thị, biểu tình trong nháy mắt có chút biến hóa khó có.

Nổi được điện thoại, kẻ xấu cười xấu nói: “Đừng nóng vội, tôi lập tức tới nhà cậu ngay.”

A? Kỷ Tiểu Yêu căng thẳng.

Làm sao bây giờ? Kha tổng còn bị công ở trên giường.

Nhanh chóng tìm cảnh sát đến giúp đỡ, nhưng là —— kẻ xấu chẳng phải sẽ lấy Kha tổng làm con tin?

Cuống quít nói với kẻ xấu: “Anh đừng đến, tôi không ở nhà.”

“Đừng gạt tôi?” Kẻ xấu lúc này đã đi tới tầng cao nhất, “Cạch cạch” đập cửa phòng hai lần.

Kỷ Tiểu Yêu sốt ruột hô to: “Tôi thật sự không ở!”

Kẻ xấu nghe một chút, trong phòng xác thực không có âm thanh, không cao hứng hỏi: “Kia con mẹ nó cậu ở đâu?”

“Tôi...” Kỹ Tiểu Yêu nhìn thấy cảnh sát trung niên hướng ngón tay về chính mình, liền nói: “Tôi cùng cục trưởng cảnh sát ở cùng nhau!”

Kẻ xấu hỏi: “Cục trưởng của Thịnh Tư?”

Kỹ Tiểu Yêu nhìn thấy cảnh sát trung niên gật đầu, liền nói: “Đúng.”

Kẻ xấu không những không kiêng kỵ, trái lại còn cười khẩy hai tiếng, thoải mái quay người dựa vào trên ván cửa, kéo quần.

“Chớ nhỏ ngày hôm nay biểu hiện không tệ, gặp nhân vật rất nhanh. Cùng lão tử nói một chút, cậu và cục trưởng đang làm gì đó?”

35. Chương 35

“Đang...”

Cảnh sát trung niên làm động tác tay kính viễn vọng.

Kỹ Tiểu Yêu liền nói: “Đang chấp hành nhiệm vụ.”

Dạng nhiệm vụ gì? Chấp hành ở đâu?

Kẻ xấu dựa theo tưởng tượng của mình, cho Kỹ Tiểu Yêu từng câu hỏi.

Hắn vừa bắt đầu liền xem cú điện thoại này là tình thú.

Muốn ngăn cản kẻ xấu, Kỹ Tiểu Yêu đành phải phối hợp.

Thời điểm trò chuyện, phải nói: “Báo cáo, Sir.”

Lắng nghe lời nói ô uế của kẻ xấu, phải chịu đựng biểu hiện vui vẻ.

Đây không phải là việc dễ dàng làm được, may là có người hỗ trợ.

Cảnh sát trung niên mang Kỹ Tiểu Yêu đến phòng khách, lấy ra một quyển album.

Trong album có cảnh viên chấp hành nhiệm vụ, bức ảnh huấn luyện.

Thời điểm kẻ xấu muốn Kỹ Tiểu Yêu trả lời, cảnh sát trung niên có thể tìm tới bức ảnh thích hợp làm chỉ điểm.

Tỷ như kẻ xấu hỏi cách thiết lập nơi theo dõi, cảnh sát trung niên liền tìm được một bức ảnh cảnh viên ngồi trong xe có rèm che, Kỹ Tiểu Yêu căn cứ cấu tạo toa xe, miêu tả chi tiết nhỏ để kẻ xấu hài lòng.

Không thể không nói, Kỹ Tiểu Yêu ở phương diện này có chút thiên phú.

Kẻ xấu xấu xa tung từng tình hình.

Kỹ Tiểu Yêu luôn có thể căn cứ chỉ dẫn của cảnh sát trung niên tiếp tục.

Tất cả những thứ này có chút như Dragon & Dungeon. (:v nguyên bản, đừng hỏi gì ta, ta còn không biết)

Ngoại trừ ba người ngoài, còn có một người bị còng ở trên giường nghe trộm.

Cách ván cửa, Kha tổng nghe được vừa khoái hoạt vừa khổ sở.

Ván cửa phát ra tiếng cọt kẹt cọt kẹt, khiến não bộ Kha tổng nghĩ ra những tình tiết phong phú.

Càng nghĩ sẽ khiến nơi nào đó trên thân thể hắn càng ngày càng bành trướng càng ngày càng mãn cảm. (._. dù, cường rồi?)

Tỷ như ở trong xe theo dõi, kẻ xấu hạ lưu đương nhiên sẽ không buông tha vấn đề làm sao đi ngoài, hẳn muốn nghe Kỷ Tiểu Yêu nói ra hết thấy từng chi tiết nhỏ lúc bia tiếp xúc thân mật. (bia màu vàng... hiểu chứ?)

Thậm chí, muốn nghe đến tiếng dòng nước phát ra.

Điều này làm cho Kha tổng rất hối hận trước kia uống qua một bình đồ uống. Hẳn tựa hồ có thể cảm giác được bàng quang bành trướng càng ngày càng mỏng, càng ngày càng miễn cảm.

Thời điểm kẻ xấu vui sướng dùng cuống họng Kỷ Tiểu Yêu làm mẩu giải quyết xong, Kha tổng muốn kìm nén quả thực nghĩ mặc kệ, lại như đứa trẻ con bốc đồng như vậy dẫm dẫm một giường.

Rốt cục, nhiệm vụ đáng trách này kết thúc.

Kẻ xấu hài lòng rời đi.

Cúp điện thoại trong nháy mắt, Kỷ Tiểu Yêu cảm thấy được như thực hiện xong một giấc mộng hoang đường.

Kỷ Tiểu Yêu hỏi trung niên cảnh sát: “Ngài... Nghe ra cái gì sao?”

Cảnh sát trung niên cuộn lên đạo cụ dây đeo đảm nhiệm vừa nãy, rất nghiêm túc nói: “Có chút manh mối, mà càng nhiều hơn chính là trực giác. Tỷ như thời điểm hẳn muốn trừng phạt cậu đóng vai tiểu Thịnh, hẳn nói muốn treo cậu trên xà đơn, làm cậu đến kiệt sức, lấy thêm dây thừng đánh. Cái này có thể cho thấy một chút vấn đề.”

“Vấn đề gì?”

“Tiểu Thịnh xác thực rất yêu thích rướn người.”

Cái này có quan hệ gì? Kỷ Tiểu Yêu cũng không lại truy hỏi, hẳn chẳng hề hi vọng có thể dựa vào một cú điện thoại như vậy giải quyết vấn đề. Hẳn vừa nãy đặt câu hỏi, hoàn toàn là bởi vì như vừa tình giác chiêm bao lúng túng.

Kỷ Tiểu Yêu sốt ruột phải đi, cảnh sát trung niên thấy mưa còn rơi, liền lấy cho hẳn một cái dù.

Dù rất nặng, là màu đen, cái này làm Kỷ Tiểu Yêu sợ hết hồn —— “Tôi vừa nãy ở trên đường gặp phải một người, liền, liền thấy một cái dù như vậy.”

“Có đúng không?” Cảnh sát trung niên mỉm cười, “Đây là tiểu khu bất động sản chúng tôi cho, rất nhiều nhà đều có.”

“Là vậy...” Kỷ Tiểu Yêu thở phào nhẹ nhõm, lại có chút mất mát.

36. Chương 36

Ngồi taxi rời tiểu khu, Kỷ Tiểu Yêu vẫn luôn nhìn ra ngoài cửa xe.

Mong chờ có thể lại nhìn thấy người mang dù đen kia một lần.

Nhưng cũng không có.

Lúc đến nhà trọ xuống xe, mưa đã tạnh.

Những người trên đường dón dập đi tới, hưởng thụ tự do mưa to qua đi.

Chỉ còn có một người không được giải phóng —— Kha tổng.

Kỷ Tiểu Yêu vội vã đẩy cửa ra, thứ đầu tiên nhìn thấy chính là giường.

Giường làm sao sẽ nằm ngang ở đây?

Mặt khác đầu giường còn kẹt ở cửa phòng tắm.

Kha tổng đâu?

“Soạt —— “

Bồn cầu phát ra tiếng bơm nước.

Kỷ Tiểu Yêu vừa đi đến cửa phòng tắm nhìn, Kha tổng đang đứng bên bồn cầu.

Trên mặt Kha tổng thì không cách nào che giấu vui sướng, dây quần thể thao lỏng lẻo hạ xuống.

Nguyên lai Kha tổng nhìn đến điên dĩ nhiên đem giường sắt một đường kéo dài tới cửa phòng tắm.

Này đi vệ sinh phải khó khăn biết bao!

Kỷ Tiểu Yêu thật không tiện nhìn thẳng, cúi đầu đem chìa khóa dâng lên.

Kha tổng rút cục lúc này mới dỡ xuống còng tay.

Hai người liền hợp lực đem giường sắt chuyển về phòng ngủ.

Giường sắt phi thường công kênh, chắc chắn vừa nãy Kha tổng nhất định là sử dụng lực lượng hồng hoang...
(sức lực phi thường:v)

Kỷ Tiểu Yêu vì tất cả những thứ này hướng Kha tổng xin lỗi!

Kha tổng cũng không câu nệ với những chi tiết này, thậm chí vẫn cứ biểu thị nguyện ý thu lưu hắn.

Qua bữa ăn tối đơn giản, Kha tổng liền lái xe mang Kỷ Tiểu Yêu về nhà.

Kha tổng ở nhà lớn, tầng một rất bằng phẳng, tầm nhìn phi thường rộng rãi, đèn ở phòng khách thì như bao trọn cả nhà trọ của Kỷ Tiểu Yêu vậy.

Kỷ Tiểu Yêu chưa từng ở qua phòng ở sang trọng như thế, nhưng mà một chút cũng không cảm thấy hưng phấn.

Kha tổng chỉ cho hắn xem du thuyền qua lại trên mặt sông, hắn cũng nhìn đến mắt tập trung —— hắn đều không ngừng suy nghĩ đến người mang dù đen kia.

Trải qua nhiều năm như vậy, hắn không sai biệt lắm đã tiếp nhận sự thực người kia đã chết.

Nhưng ngày hôm nay lại lần nữa thấy được bóng dáng của hắn.

Biết rõ ràng không thể nào, lại vô duyên vô cớ muốn chịu đựng một lần tâm tình mất rồi lại được.

Kha tổng hỏi: “Cậu có tâm sự?”

Kỷ Tiểu Yêu lắc đầu một cái, “Không có gì, chỉ là nhớ tới một người thân đã mất.”

“Dạng người thân gì?”

“Kỷ thực cũng không có huyết thống, lại rất thân cận, hắn rời đi quá mức rất đột nhiên, cũng có chút không bỏ xuống được.”

Kha tổng nói: “Đó là chuyện thường tình, đặc biệt trong cuộc sống thì là như thế.”

“Như thế?”

“Rất nhanh sẽ đến mười lăm tháng bảy.”

Tết trung nguyên?

Kỷ Tiểu Yêu kinh sợ một thân nổi da gà.

Tỉ mỉ suy nghĩ một chút, mấy ngày trước xác thực vừa qua thất tịch, chỉ là trong thành thị cơ hồ không có khí tức tết trung nguyên.

Như vậy, vào hôm nay nhìn thấy bóng người kia, không phải trùng hợp sao?

“Kha tổng... Anh tin có quỷ sao?”

“Còn phải xem tình huống, cậu tại sao hỏi cái này?”

“Tôi nguyên lai ở thời điểm trung học, có một lần mơ đầu giường có người. Ngày thứ hai, mẹ tôi nói tôi mộng du, thiếu một chút đi ra ngoài.”

“Mơ tới người thân cậu mới vừa nói?”

“Ừm.”

Kha tổng trầm mặc.

Gian phòng lập tức trở nên thật yên tĩnh.

Hai người đều suy nghĩ không sai biệt lắm một chuyện.

Kỷ Tiểu Yêu mở miệng trước, “Tối hôm nay ngủ, muốn nhờ anh một chuyện.”

“Cậu nói.”

“Tôi muốn để anh——trời tôi ở trên giường.”

37. Chương 37

Trời ở trên giường?

Kha tổng còn tưởng rằng là muốn cùng mình ngủ một phòng.

Bất quá trời ở trên giường —— Even Better! (Cái này còn tốt hơn!)

“Cậu lúc thường ngủ như nào, nằm úp hay sấp?”

“... Nằm.”

“Nằm phông chừng không trời được.” Kha tổng lộ ra biểu hiện miễn cưỡng, “Tôi chỉ có thể thử xem.”

“Đã làm phiền anh, tôi gần đây thật sự là... Đối với trạng thái tinh thần của mình càng ngày càng không chắc chắn.” Kỷ Tiểu Yêu nói rất khổ não, hấn sợ Kha tổng không thể hiểu.

Kha tổng dùng hành động thực tế bỏ đi lo lắng của hấn.

Điều chỉnh nhiệt độ phòng khách đến 26°C.

Để Kỷ Tiểu Yêu thay xong quần áo nằm vào trong chăn phòng điều hòa.

Sau đó, liền mang người chặt chẽ vững vàng trời mấy cái trên giường.

“Thử xem có thể động dậy không?”

“Không động dậy được nữa.”

Kha tổng trời rất rắn chắc, đặc biệt thời điểm hô hấp, Kỷ Tiểu Yêu có thể cảm nhận trời buộc thật hơn. Mà cảm giác sự ràng buộc này, lại làm cho thần kinh của hấn được an bình, thanh tĩnh lại.

Kha tổng đóng lại đèn, chỉ chừa ánh trăng chiếu vào, sau đó kéo cái ghế ngồi xuống bên giường.

“Hiện tại, nói cho tôi một chút chuyện của người thân cậu đi đi.”

“Chuyện của hấn?”

Kỷ Tiểu Yêu trong đầu, trước hết hiện ra chính là một chuyện nhỏ. Khoảng cách với hiện tại đã phi thường xa xôi. Thời gian đó, hấn cơ hồ đều quên sạch, lại rất rõ ràng nhớ tới chuyện này.

“Hắn là vừa mới lên học tiểu học, hai chúng tôi mới lần thứ nhất biết là thân thích. Hắn chỉ lớn hơn một tuổi so với tôi, lúc thường cùng nhau chơi, một ngày kia lại đột nhiên từ một người lớn nào đó biết, nguyên lai bàn về thân phận, tôi cần phải gọi hắn là chú.

Nhưng thật ra là quan hệ rất xa, cha mẹ chúng tôi lúc thường đều gọi thẳng họ tên. Cho nên, hắn muốn tôi đổi giọng gọi hắn chú, tôi đương nhiên không làm. Hắn mua cho tôi đồ ăn ngon, tôi ăn, mà vẫn không chịu gọi.

Hắn nói muốn đi ngọn núi bên cạnh chơi, nơi đó vừa mới phát hiện một hang núi. Hắn nói em kêu anh chú anh mới dẫn em đi, tôi không gọi, lại vẫn như cũ đi theo phía sau hắn. Hắn chạy tôi cũng chạy, cuối cùng cùng hắn đồng thời đến hang núi kia.

Sau khi lớn lên, tôi liền đến xem qua hang núi kia, hắn là thời điểm chiến tranh lưu lại, tổng cộng cũng là dài ba mươi mét, nhưng lúc đó nhìn, lại sâu không lường được.

Tôi cùng hắn đi vào hang núi, liền có chút sợ, bởi vì đi chưa được mấy bước xa, trong sơn động liền một chút ánh sáng cũng không có. Thời điểm đại khái đi tới chính giữa, đột nhiên nghe âm thanh ục ục, một cơn gió liền từ trên đầu bay qua, còn phát ra tiếng kêu chói tai, hiện tại nhớ tới hắn là con dơi, nhưng khi đó trực tiếp bị dọa bối rối.

Con dơi bay qua, trong sơn động liền yên tĩnh lại, tôi phát hiện chỉ còn lại mình. Tôi vừa nãy vẫn luôn nắm chéo áo của hắn đi vào trong, mà lúc này tôi sờ không thấy, tôi gọi hai tiếng tên của hắn, không có trả lời. Tôi liền đặc biệt sợ, không dám đi về phía trước, nhưng đằng sau cũng là một màu đen.

Tôi liền từng lần từng lần một gọi tên của hắn, suýt khóc, mới coi như nghe đến một chút động tĩnh. Tôi liền hướng động tĩnh bên kia mò, kết quả là một thứ gì đó từ trên đầu ta bay qua, đánh vào da đầu của tôi. Tôi trực tiếp bị dọa khóc, oa oa kêu loạn, liền bắt đầu gọi: Chú, chú ở đâu a? Mau tới cứu em a, chú!

Nghe đến tôi gọi chú, hắn rốt cục mới đáp lại, nguyên lai hắn ở phía trước cách tôi vài bước xa.”

38. Chương 38

“Cho tới bây giờ, tôi còn nhớ tâm tình lúc đó.

Mùa hè năm ngoái, tôi liền đi qua hang núi kia, ở bên trong đợi rất lâu.

Bên trong còn có con dơi.”

Kỷ Tiểu Yêu thật lâu chìm trong hồi ức.

Trong đôi mắt có điểm sáng ướt át.

Kha tổng đứng dậy kéo rèm cửa sổ, trầm mặc rời khỏi phòng.

Hắn có chút không muốn bị tâm tình như vậy cảm hoá, sẽ khiến hắn nhẹ dạ.

Hắn đã bắt đầu hối hận, nếu như dự định ăn một con dê, tại sao muốn đi nghe chuyện cũ một con dê.

Nhưng hắn không nhận được hiếu kỳ, từ trong sơn động đi ra hai đứa nhỏ, sau năm tháng đó bên trong liền trải qua cái gì, cuối cùng thì thế nào sinh ly tử biệt?

Tâm tình mâu thuẫn như vậy, một chỗ thần kinh xúc động bên trong đầu óc hắn đã thật lâu không sử dụng, làm hắn cảm thấy được mình ngu xuẩn như tuổi trẻ.

“Đỉnh, coong...”

Đồng hồ báo thức tượng gỗ góc phòng khách nhẹ nhàng tấu vang.

Ban đêm mười một giờ.

Kha tổng tắm rửa qua, nằm dài trên giường.

Gối lên cánh tay, lật xem điện thoại di động, tình cờ nhìn sang ngoài cửa sổ.

Đồng hồ báo thức gõ sau mười hai giờ, thời điểm đang chuẩn bị đóng lại đèn giường, đột nhiên —— nghe thấy một trận tiếng vang kỳ quái.

Kha tổng trong nháy mắt có chút cảnh giác.

Âm thanh là từ gian phòng Kỷ Tiểu Yêu truyền đến, tiếng xột xoạt va chạm, rất nhẹ lại rất rõ ràng, chính là nghe không ra đang làm gì.

Chẳng lẽ là cởi dây thừng muốn đi vệ sinh?

Rốt cục, một âm thanh chân đạp xuống đất rất phân biệt.

Tiếp theo là tiếng cửa mở.

Tiếng bước chân xuất hiện ở trong phòng khách, cũng không đi phòng vệ sinh, mà là đi đến ngoài cửa Kha tổng liền dừng lại, tựa hồ do dự có muốn tiến vào hay không.

Kha tổng cảm thấy quý dị, khí tức đều trở nên nhẹ nhàng.

Người ngoài cửa cứ như vậy lặng yên do dự không tiếng động.

Rốt cục, cửa bị nhẹ nhàng đẩy ra.

Kha tổng quay lưng ra cửa, có thể từ trên cửa kiếng nhìn thấy hình chiếu Kỷ Tiểu Yêu, nhất thời cảm thấy một trận hưng phấn.

Kỷ Tiểu Yêu không hề nói gì, lặng lẽ đến gần giường, vén chăn lên, chui vào.

Hơi lạnh thân thể từ phía sau tới gần lưng Kha tổng, có chút nhu nhược, lại có chút đơn thuần.

Kha tổng cảm giác hưng phấn càng ngày càng mãnh liệt, thân thể cũng không nhúc nhích, kiên trì như một toà điêu khắc, chờ đợi tay chân Kỷ Tiểu Yêu làm phiền.

Cánh tay Kỷ Tiểu Yêu trên lồng ngực rộng rãi Kha tổng, đầu ngón chân bướng bỉnh nhẹ nhàng chạm bắp thịt chân Kha tổng, phảng phất đang dò đường, sau đó cả người liền lớn mật dấn vào, hai má thậm chí say mê vùi vào trong mái tóc Kha tổng.

Không thể nhẫn nhịn.

Bất quá làm lãnh đạo, vẫn muốn tự kiểm chế hỏi một câu.

“Tiểu Yêu, cậu xác định làm như thế?”

Không có tiếng trả lời.

Hỏi lần nữa.

Kỷ Tiểu Yêu nhẹ nhàng lầu bầu một tiếng —— “Chú.”

39. Chương 39

Kha tổng nghe được có chút khó chịu.

Quay thân vừa nhìn, không ngờ Kỷ Tiểu Yêu đang ngủ.

Lẽ nào vừa nãy là mộng du?

Kha tổng vẫn là lần đầu gặp phải tình huống này.

Thật tò mò Kỷ Tiểu Yêu đến tột cùng mơ tới chút gì.

Liền đùa nói: “Chú ở chỗ này đây.”

Mà Kỷ Tiểu Yêu không phản ứng, tám phần mười là mộng nhỏ nhất.

Kha tổng cảm thấy được vừa tức vừa buồn cười.

Ôm lấy người, nặng trịch trịch, trở về giường trên phòng khách.

Sợ hấn một hồi ngủ lại chạy mất, liền đem dây thừng một lần nữa trói vào, cố ý đem dây thừng buộc vào địa phương bí ẩn. (:V đầu má tác giả)

“Tiểu tử này.” Kha tổng bất đắc dĩ lắc đầu một cái, quay người rời đi, lại đột nhiên nghe Kỷ Tiểu Yêu hô một tiếng “Kha tổng.”

“Kha tổng, nơi này thật tối a.”

Kha tổng mở đèn vừa nhìn, Kỷ Tiểu Yêu như trước nhắm hai mắt, chỉ có đôi môi đang động: “Kha tổng, ga ra thật tối a.”

Nguyên lai là mơ tới ngày hôm qua đi nhà để xe dưới hầm.

Kha tổng trong lòng nói: Cậu có thể mơ tới tôi, coi như cậu thức thời.

Mà Kỷ Tiểu Yêu nói mơ không cố định, nói thay đổi liền thay đổi ngay, rất nhanh lại bắt đầu gọi Thịnh cảnh sát.

“Thịnh cảnh sát, hành lang này thật tối a.”

Hành lang? Kha tổng cũng không biết Thịnh cảnh sát mang Kỷ Tiểu Yêu đi làm báo cáo kia. Mà đoán cũng đoán được, bất luận là thông đạo nhà để xe dưới hầm, hay là hành lang âm u, khẳng định đều xúc động đến một công tác thần kinh nào đó của Kỷ Tiểu Yêu.

Kha tổng đóng cửa phòng, còn lại Kỷ Tiểu Yêu một người ăn nói linh tinh.

“Chú, nơi này thật tối a.”

“Chú, chúng ta đừng đi vào trong được không?”

Là cái sơn động hắc ám kia làm cho hấn nhớ mãi không quên.

Sáng sớm, Kỷ Tiểu Yêu bị một trận mắc tiểu làm tỉnh, nơi nào còn nhớ giấc mộng hỗn loạn tối hôm qua, trong lòng chỉ có một ý nghĩ —— đi vệ sinh!

Nhưng là, thân thể bị trói đến không cách nào động.

Chỉ có thể gân cổ hống gọi: “Kha tổng! Kha tổng!”

Không ai đáp lại.

Kỷ Tiểu Yêu nghĩ thầm hổng, Kha tổng không phải là đi ra ngoài chạy bộ đi?

Kỳ thực, Kha tổng an vị ở trong phòng khách định thần nhàn nhã xem sách.

Lật qua hai trang, nghe Kỷ Tiểu Yêu gọi vẫn bất động.

Kha tổng nhẹ nhàng đi tới cửa trước, mở cửa ra một chút rồi lại đóng, tạo thành hiện trường mới vừa từ bên ngoài trở về.

Kỷ Tiểu Yêu nghe âm thanh, lỗ tai lập tức dựng thẳng lên.

“Kha tổng! Kha tổng! Mau giúp tôi cởi dây thừng!”

Mà Kha tổng làm bộ không nghe thấy, trực tiếp đi vào buồng tắm.

“Ào ào soạt...” (Trả thù quá:)))

Âm thanh dòng nước truyền vào lỗ tai Kỷ Tiểu Yêu, cùng cảm giác mắc tiểu kia hợp lại một nơi.

Muốn nhìn không nổi a —— “Kha Cao Minh! Kha Cao Minh! Mau tới cởi dây thừng cho tôi!”

40. Chương 40

Nghe người gọi đại danh của mình, Kha tổng cuối cùng cũng coi như tới đây, bên hông còn quần khăn tắm, phảng phất rửa rầy tẩy rửa mới được một nửa.

Kỷ Tiểu Yêu không có tâm tình chú ý vóc người Kha tổng, bụng dưới đã sớm phồng đến đau đớn, vừa được giải thoát, lập tức chạy như bay vào phòng vệ sinh.

Chạy trốn gấp, cũng không nhìn thấy giày mình.

Thân thể thẳng thắn loại bỏ, Kỷ Tiểu Yêu nhớ tới phải đi giày, trong phòng làm sao cũng không tìm được.

Kha tổng nói: “Cậu đi phòng tôi nhìn.”

Kỷ Tiểu Yêu vừa đi nhìn, quả nhiên ở bên giường Kha tổng.

“Cậu tối hôm qua mộng du.”

“Thật sự?”

“Không ấn tượng?”

Kỷ Tiểu Yêu lắc đầu một cái, có chút chột dạ, “Tôi... Không làm gì đi?”

“Chính cậu tự mình hồi tưởng.” Kha tổng bày làm ra một bộ dáng không muốn nói nhiều, quần chặt khăn tiếp tục đi tắm, để cho Kỷ Tiểu Yêu một bóng lưng rộng rãi lại có chút bị thương.

Lúc này, đồng hồ báo thức tượng gỗ góc phòng khách lại bắt đầu báo giờ.

“Dinh, coong...”

Thanh âm này khiến Kỷ Tiểu Yêu nhớ tới một cái đồng hồ khác trong nhà lúc trước.

Thời điểm ăn điểm tâm, Kỷ Tiểu Yêu cùng Kha tổng nói: “Tôi mộng du khả năng cùng tiếng chuông này có quan hệ.”

Kha tổng không tỏ rõ ý kiến, rất không nguyện nhắc đến bộ dáng tối hôm qua.

Điều này làm cho Kỷ Tiểu Yêu càng hoài nghi thời điểm mình mộng du có phải là chuyện gì có lỗi với Kha tổng không.

Mây mờ lương tâm nói, mình đối với Kha tổng lẽ nào một chút ảo tưởng cũng chưa từng có sao?

Kha tổng “Bất kể hiềm khích lúc trước”, còn đem một cái điện thoại di động cũ cực tốt cho Kỷ Tiểu Yêu, điều này làm cho Kỷ Tiểu Yêu càng thêm xấu hổ.

Không được, nhất định phải mau chóng thuê được phòng ở dời ra ngoài.

Ăn xong điểm tâm, Kỷ Tiểu Yêu liền lên mạng tìm phòng ở.

Liên tiếp vừa ý mấy cái, gọi điện thoại tới đều là thông tin giả.

Thời điểm bị đả kích, trên trang web thấy tiểu khu trung niên cảnh sát kia cư trú, không khỏi lại nghĩ tới người mang dù đen.

Tối hôm qua nếu không phải là bị hấn làm honangr một chút, hẳn là cũng sẽ không mộng du.

Tìm tới điện thoại tiểu khu bất động sản kia, đơn giản gọi tới hỏi cho ra nhẽ tâm tư.

“Này, cho hỏi cái tiểu khu này bên trong có chủ nhà nào tên XXX sao?”

“Anh ở nơi nào? Hỏi thông tin chủ nhà làm gì?” Người nhận điện thoại rất cảnh giác.

Kỷ Tiểu Yêu trước đó nghĩ xong có, liền nói: “Tôi là X tràng, có một phong thư đưa đến chỗ tôi, người nhận là XXX, cho nên muốn hỏi một chút.”

“Há, kia anh chờ tôi tra một chút.”

Qua một phút, bên kia trả lời nói: “Tiểu khu chúng tôi không có người này, anh tốt nhất liên hệ bưu cục tìm tin đi.”

“Được rồi.”

Biết rõ sẽ trả lời như vậy.

“Cái kia, có thể thuận tiện hỏi một chút, loại ô màu đen đi mưa kia trước bất động sản đưa còn nữa không? Tôi nghĩ mua một cái.”

“Ô đi mưa? Chúng tôi không đưa qua a.”

“Có thể là trước kia đưa đi?”

“Sẽ không, tôi luôn luôn ở bên này công tác, chưa từng đưa qua dù.”

41. Chương 41

Chưa từng tặng dù?

Cảnh sát trung niên đang nói dối?

Tối hôm qua đến tết cùng gặp phải ai?

Kỷ Tiểu Yêu triệt để bối rối.

Bên ngoài trời đang mưa.

Kỷ Tiểu Yêu đẩy cửa sổ ra, mặc cho mưa gió thổi đánh vào trên mặt.

Trong tầm mắt mơ hồ, dĩ nhiên lần nữa xuất hiện đỉnh dù đen.

Từ dưới dù lộ ra ngoài ống quần cùng giày, nhìn ra được kia là nam nhân.

Hơn nữa, đi vào tòa nhà mình này.

Kỷ Tiểu Yêu cảm thấy được mình nhất định là xuất hiện ảo giác.

Cái gì cũng không dám tưởng tượng.

Nơm nớp lo sợ canh giữ ở cửa, tập trung nhìn thang máy.

Con số thang máy đang nhảy.

4, 5, 6, 7...

“Keng!”

Dĩ nhiên thật sự dừng ở tầng này.

Kỷ Tiểu Yêu cảm thấy tim đập đến sắp chết rồi.

Hắn nghĩ hắn nhất định đã rời khỏi giới hạn giấc mộng rồi. (tĩnh mộng)

“Tiểu Yêu?”

Cửa thang máy mở, bên trong chỉ có Kha tổng.

Nguyên lai hấn vừa nãy đi ra ngoài một chuyến, tiện tay xách dù đen này đi.

Kỷ Tiểu Yêu xụi lơ trên mặt đất.

Kha tổng vội vàng đến nhắc người lên, ấn huyết nhân trung – giữa mũi và miệng, “Tĩnh lại đi! Tĩnh lại cho tôi!”

Kỷ Tiểu Yêu hai chân vô lực, dường như mất hồn.

Kha tổng đưa người vào phòng, tắt gió cho hấn, lấy nước uống.

Nước đến cuống họng, Kỷ Tiểu Yêu cũng không biết nuốt, sặc một trận ho khan.

Mãi đến tận ho đến hai mắt đỏ chót, nước mắt giàn giụa.

Kha tổng cho hấn lau nước mũi.

Hấn bắt động không tránh, hai mắt thẳng tắp.

“Tôi cảm thấy không đúng, cái nào cũng không thích hợp. Hấn nhất định là trách tôi bắt đầu quên hấn, cho nên tới tìm tôi.”

Kha tổng biết rõ Kỷ Tiểu Yêu nhất định là nói người chú kia.

“Tôi đừng phải ai, đều có bóng dáng của hấn. Chúng tôi khi còn bé cùng nhau chơi đùa, luôn là tôi làm cảnh sát hấn làm người xấu. Hấn nói hấn muốn làm người xấu, sau đó mới biết làm sao bắt người xấu, hấn là muốn lớn lên làm cảnh sát, nhưng hấn đã chết.

Mấy ngày nay, tôi gặp cảnh sát, cũng gặp phải người xấu, người xấu còn bắt tôi giả trang cảnh sát, đây không phải là trùng hợp sao? Thời điểm tôi bị dẫn vật, trong nháy mắt thật sự cho rằng là đang ở cùng với hấn.

Hấn lúc trước còn muốn ta giả trang nữ sinh... Mỗi sự kiện, rõ ràng đều có bóng dáng của hấn a.”

Kỷ Tiểu Yêu nhìn Kha tổng, “Phải làm sao mới có thể biết mình không điên?”

Kha tổng kiên nhẫn vỗ phía sau lưng hấn.

Kỷ Tiểu Yêu lại hỏi mấy lần, mới yên tĩnh lại.

Trong phòng khách, chỉ còn dư lại tiếng vang đồng hồ báo thức tượng gỗ kia.

Kha tổng trong lòng cũng có một vấn đề —— trên người mình cũng có cái bóng người kia sao?

42. Chương 42

Kỷ Tiểu Yêu trong ủ rũ đi ngủ, ngủ từ trưa đến tối.

Nửa đêm mới tỉnh một lần, nhìn thấy đầu giường có một chén sữa bò, tiếng gió tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ rất lớn.

Ngày thứ hai, nghe nói mưa to sẽ khơi ra lũ.

Trong phòng làm việc, đồng sự đều đang bàn luận canh tượng lũ lụt.

Trên internet, tùy ý có thể thấy được tranh ảnh chống lũ.

Điều này làm cho Kỷ Tiểu Yêu nhớ tới một tin tức mười năm trước.

Năm 2007 tháng 7, đông bắc mấy ngày liền mưa rào khơi ra lũ, trấn nào đó phát sinh một sự tích lòng người anh dũng cảm động.

Thiếu niên Tống mỗ 17 tuổi thả người nhảy vào bên trong nước lũ, thành công cứu ra thiếu niên Kỷ mỗ, chính hắn lại không có thể lên bờ. (mỗ – Đại từ: dùng để tự xưng nói trống. Như mỗ đây. Từ chỉ một người, một vật, một nơi không cần nói rõ tên.)

Mà hai ngày trước khi gặp nạn, Tống mỗ vừa mới lấy được thông báo đại học XX tuyển chọn, nguyên bản dùng văn bản quốc phòng nhập học, hiện nay phát sinh bất hạnh như vậy, khiến người ngoài bóp cổ tay than thở.

Còn biết, Tống mỗ cùng thiếu niên Kỷ mỗ được cứu vớt từ nhỏ quen biết, tình cảm thân thiết.

Thời điểm chuyện xảy ra, Tống mỗ đi xe hơi từ cầu lớn Đại Kiều qua sông tới đường, mà Kỷ mỗ từ đuổi theo phía sau dự định tiến lên.

Ngay thời điểm Kỷ mỗ qua cầu, cầu đột nhiên sụp xuống.

Phóng viên thông qua thăm viếng, từ chỗ người biết chuyện hiểu được sự kiện cảnh tượng bên trong liên khó tin, thời điểm Kỷ mỗ rơi xuống nước, trên người lại bị dây thừng buộc chặt.

Thời điểm phóng viên hỏi ý gia trưởng (người giám hộ) Kỷ mỗ, không được trả lời chính diện.

Mà từ bên cạnh biết rõ, chuyện xảy ra ngày đó, Kỷ mỗ cùng trong nhà phát sinh mâu thuẫn, bị phụ thân trói lại nhốt ở trong nhà. Đúng là như thế không phải phương thức dạy con lý trí, gây thành một hồi thảm kịch như vậy.

Chuyện xảy ra xong, chính phủ địa phương lập tức tổ chức hành động cứu viện, hơn một nghìn tên cư dân địa phương tự mình tham dự, chặn vớt dọc tuyến dòng sông.

Hạ lưu dòng sông xu thế hung hiểm, cỏ dại tạp vật dưới nước rất nhiều.

Đến nay hành động lục soát cứu viện đã kéo dài một tuần, Tống mỗ vẫn tung tích không rõ, đội nhân viên khám xét biểu thị độ khả thi còn sống cực thấp, kéo dài theo sự kiện tiến triển.

Tin tức này, là Kỷ Tiểu Yêu sau đó mới biết.

Vào lúc ấy, hắn đã tham gia xong tang lễ.

Hắn vẫn không muốn tin tất cả những chuyện này.

Hắn luôn cảm thấy thời gian không nên vô tình vô nghĩa như trôi đi vậy.

Có lúc, hắn sẽ trối mình lại, làm bộ thời gian hoàn toàn dừng lại thời điểm trước khi hắn trốn ra cửa nhà.

43. Chương 43

“Tiểu Yêu, người đăng báo rồi.”

Hành chính phát báo xuất bản bên trong công ty, bên trong có đưa tin huấn luyện tự vệ lần trước.

Phối đồ xong, đạo sư mới trối Kỷ Tiểu Yêu, biểu diễn cho mọi người xem. Tia sáng đánh vào trên mặt Kỷ Tiểu Yêu, phẳng phát quang vinh chịu khổ.

Thời điểm buổi tối cùng nhân viên ngân hàng xã giao, Kha tổng nói về chuyện này.

Người ngân hàng rất muốn nhìn xem bức ảnh huấn luyện, mà điện thoại di động Kỷ Tiểu Yêu lần trước vỡ nát, bức ảnh cũng mất.

Người ngân hàng nói: “Kia nhất định phải phạt rượu.”

Tại trường hợp này, Kỷ Tiểu Yêu khó tránh khỏi phải bị xem là đối tượng rót rượu, hắn thoát nhìn quá dễ bắt nạt, mà trên thực tế tửu lượng hắn phi thường tốt.

Thể chất của hắn đối với rượu đặc biệt không mẫn cảm, cái này cũng là nguyên nhân Kha tổng mỗi lần xã giao đều mang hắn tới.

Thời điểm tan cuộc, mắt Kha tổng đã say lơ mơ hồ, Kỷ Tiểu Yêu còn có chín phần tỉnh táo.

Đón xe trên đường về nhà, Kha tổng thì thào: “Đêm nay đám người kia uống rất tốt, cậu cũng không thay tôi chặn nhiều, liền biết xem điện thoại di động, cố ý để ta say đúng hay không? Đúng hay không?”

Lúc nói chuyện, Kỷ Tiểu Yêu lại nhìn điện thoại di động một chút, vẫn không có tin tức Thịnh cảnh sát.

Bữa tiệc lúc mới bắt đầu, hắn nhận được một tin nhắn của kẻ xấu, hẹn đêm nay gặp mặt. Hắn liền đem tin nhắn chuyển cho Thịnh cảnh sát, Thịnh cảnh sát nói hắn sẽ đi, hiện tại cũng không biết thế nào rồi.

Muốn cùng Kha tổng thương lượng một chút, Kha tổng lại không tỉnh táo.

Cuối cùng cũng coi như đem người dìu vào trong nhà, Kỷ Tiểu Yêu xoay người đi rót cốc nước, Kha tổng liền mơ hồ uống qua.

Thời điểm hai người trở về mưa lớn, giày còn có nước đọng bên trong.

Kha tổng liền như vậy lúi nhúi thối thối ngã ở trên giường, thực sự không thích hợp.

“Kha tổng, chúng ta cởi áo khoác xuống có được hay không?”

“Kha tổng đừng nhúc nhích, tôi cởi giày cho anh.”

“Cái tất làm sao cũng ướt.”

Kỷ Tiểu Yêu dùng ngôn ngữ tốt khuyên bảo, Kha tổng mới phối hợp tiếp thu chăm sóc, mà trên thực tế, rượu của hắn đã qua một chút, lý trí chưa khôi phục, mà tiểu não đã sôi sục lên.

Thừa dịp Kỷ Tiểu Yêu đi rửa khăn mặt, Kha tổng tự mình mở thắt lưng ra, liền đem áo sơ mi vén lên một góc, ngày thường chú trọng rèn luyện, vóc người vẫn rất khỏe mạnh.

Kỷ Tiểu Yêu trở về vừa nhìn, cho là hắn ngủ được không thoải mái, nhẹ giọng hỏi: “Có muốn cởi quần ra hay không?”

Kha tổng lẩm bẩm một tiếng, ý là được, mà Kỷ Tiểu Yêu lại cho là hắn không muốn.

Trong lòng còn băn khoăn Thịnh cảnh sát bên kia, Kỷ Tiểu Yêu đến phòng khách gọi điện thoại, cũng không ai nghe, không ngừng được nghĩ trường hợp xấu.

Về gian phòng Kha tổng vừa nhìn, Kha tổng cũng không khiến người ta bất lo: Quần kéo mở, áo sơ mi vén tới cao hơn, quả thực đem toàn bộ bụng lộ ra ở bên ngoài.

Như vậy sẽ lạnh a.

“Kha tổng, Kha tổng, đang ngủ sao?”

Kha tổng không nói lời nào.

Kỷ Tiểu Yêu lấy chăn trải giường che lên cho hắn rồi đi ra ngoài.

Kha tổng càng ngày càng nóng, chỉ tiếc mài sắt không nên kim.

Mấy lần đem chăn đá rơi xuống, đem nút buộc áo sơ mi mở ra, cửa quần mở ra lớn, chờ Kỷ Tiểu Yêu trở lại đắp chăn.

Nhưng mà, chỉ nghe được cửa chống trượt vang lên một tiếng, Kỷ Tiểu Yêu tựa hồ đi ra ngoài.

44. Chương 44

Kỷ Tiểu Yêu lúc xuống xe, đã gần nửa đêm.

Hết mưa rồi, trên mặt phố có lẽ tẻ người đi đường, cửa sổ nhà trọ trong tầng lầu vẫn sáng một ít.

Tựa hồ là đêm rất yên tĩnh.

E rằng kẻ xấu căn bản không tới đi.

Kỷ Tiểu Yêu đứng ở trong thang máy yên tĩnh, an ủi mình.

Gan lớn đi đến tầng cao nhất, đẩy ra cửa ngoảnh mặt liếc mắt nhìn, không dị dạng có gì.

Thịnh cảnh sát đến cùng có tới không?

Kỷ Tiểu Yêu lần thứ hai bấm dây số Thịnh cảnh sát, vẫn cứ không ai nghe.

Thế nhưng, có tiếng nhạc mơ hồ truyền đến.

Kỷ Tiểu Yêu cúp điện thoại, tiếng nhạc liền ngừng, gọi lần nữa, tiếng nhạc liền vang lên.

Kỷ Tiểu Yêu có chút sợ hãi, nơm nớp lo sợ đi qua phòng máy phong bế, tiếng nhạc bởi vì chờ đợi quá lâu đứt đoạn ngắt mất.

Gọi nữa một lần, xác định âm nhạc là từ khu tập thể hình ngoài trời truyền tới, bên kia một mảnh tối tăm.

“Thịnh cảnh sát.”

Kỷ Tiểu Yêu nhẹ nhàng khê kêu một tiếng.

Không có ai đáp, nhưng có chút động tĩnh.

Trên tường có đèn cảm ứng, không quá nhạy bén.

Kỷ Tiểu Yêu quyết tâm bấm đèn cảm ứng (điện thoại), đèn sáng, chiếu thấy bên xà đơn có người.

Hình như là Thịnh cảnh sát, rất không tình nguyện hơi quay đầu hướng Kỷ Tiểu Yêu.

Kỷ Tiểu Yêu chạy tới, thấy hai tay Thịnh cảnh sát vòng qua xà đơn bị còng vào.

“Cái này làm sao mở ra? Chìa khóa đâu?” Kỷ Tiểu Yêu hỏi.

Thịnh cảnh sát tự giác mất mặt, không muốn nói.

Đèn cảm ứng liền tắt.

Kỷ Tiểu Yêu bấm một cái, đèn liền sáng.

“Tôi đi mượn kìm!”

“Không cần, ” Thịnh cảnh sát rất ghét bỏ đề nghị này, “Tôi có chìa khóa.”

“Ở đâu?”

“Ở trong đằng sau... Trong túi.”

“Nói sớm a.” Kỷ Tiểu Yêu chuyển tới phía sau Thịnh cảnh sát vừa nhìn, sửng sốt một chút, “Mặt sau quần mặt không có túi a?”

Thịnh cảnh sát không muốn giải thích.

“Này có là cái gì, tôi lấy ra cho anh.” Kỷ Tiểu Yêu nói liền muốn động thủ, đèn liền tắt, nhắc chân ——

“Đừng! Đừng bước tới! Cứ như vậy sờ soạng lấy.”

“Được rồi.”

Cồng tay mở ra, Thịnh cảnh sát còn cảm thấy cả người không dễ chịu. Là một cảnh sát, bị cồng tay mình mang cùm chặt, chìa khóa còn bị ném vào bên trong quần áo lót, thật sự là mất mặt.

Kỷ Tiểu Yêu hỏi hần chuyện.

“Thấy rõ kẻ xấu sao? Nhận ra là ai không? Lần trước bạn gái anh còn ở, tôi không nói ra. Tôi biết tên kia tám phần mười là nói bậy, e rằng anh cùng hần cũng không có quan hệ gì.”

“Hả? Lộn xộn cái gì.”

“Tôi là nói, kẻ xấu hần là người nhận biết anh, với anh có quan hệ, anh nhận ra không?”

Thịnh cảnh sát lắc đầu một cái, “Người đêm nay này —— căn bản cũng không phải là kẻ xấu lần trước.”

45. Chương 45

“Liền, liền còn một kẻ xấu khác?” Kỷ Tiểu Yêu có chút run chân, “Xác định không nhìn lầm sao?”

“Đương nhiên, nhất định không phải kẻ lần trước kia.” Thịnh cảnh sát không kiên trì giải thích, lúc này mặt của đối phương hần cũng không thấy rõ, nhưng hần nhất định là hai người khác nhau. Lần trước kẻ kia rất cao lớn, vừa nhìn chính là thường nâng tạ, nhưng lần này rất không giống, nhớ tới thậm chí có chút khiếp sợ vẫn còn.

“Có phải là trùng hợp đi qua hay không?”

“Từ đâu tới đúng lúc như vậy!” Thịnh cảnh sát nhất định bọn họ là một phe, bởi vì đều biến thái giống nhau, ham mê nhục nhã người, chắc chắn là đồng thời từ đại lao trốn ra được...

Kỷ Tiểu Yêu nhớ tới chuyện này, “Kẻ xấu kia hình như là có đồng bọn, tôi nghe qua hần gọi điện thoại cho ai đó.”

Thịnh cảnh sát tùy tiện gật gật đầu, trong lòng còn đang suy nghĩ tính khả thi trốn ngục, bắt quá gần nhất không nghe nói có chuyện như vậy phát sinh, thật là phiền toái.”Đúng rồi, cậu mới vừa nói tôi biết kẻ xấu kia?”

“Àn, hần đối với anh hiểu rất rõ, lần trước hần —— “

Thịnh cảnh sát bỏ tay xuống, nhận điện thoại, cùng bạn gái giải thích một chút điện thoại không thông vừa rồi là bởi vì chấp hành nhiệm vụ. Cúp điện thoại, ra hiệu Kỷ Tiểu Yêu nói tiếp.

Kỷ Tiểu Yêu thử thăm dò hỏi: “Anh trước đây từng có bạn trai không? Kẻ xấu kia nói anh là ga....gay.”

“Đánh rắm!” Thịnh cảnh sát tức giận đến rống to, đèn cảm ứng cũng bị chấn động.

Kỷ Tiểu Yêu cúi đầu nhìn xuống đất, ngược lại nghĩ thầm điều nên nói đều nói rồi, trong lòng anh để ý là được.

Thịnh cảnh sát thở phì phò rời khỏi.

Kỷ Tiểu Yêu cũng không có ý định qua đêm ở đây.

Hiện tại có hai kẻ xấu, nơi này nhất định là không thể tiếp tục ở, dứt khoát thu thập mấy bộ quần áo, đành ở nhà Kha tổng thêm mấy ngày đi.

Trở về phòng, cửa căn bản không dám đóng, đèn cũng mở.

Căn thận mở ra tủ quần áo, bên trong còn có cảnh phục lần trước nhìn thấy treo lơ lửng trong bóng tối, lần này lại không có gì bất ngờ.

Nhanh chóng thu thập xong một bao quần áo, ánh mắt chung quanh gian phòng quét quét, nhìn xem căn mang theo những thứ gì —— bỗng nhiên chú ý tới bàn làm việc, bên trên có một chiếc chìa khóa.

Kỷ Tiểu Yêu cảm thấy kỳ quái, không nhớ rõ mình có để lại chìa khóa ở kia.

Vừa cầm lên nhìn, hình như là cửa phòng, mà ngăn kéo bị mở ra, nguyên bản chuỗi chìa khóa dự bị vẫn còn.
Lẽ nào —— là kẻ xấu trả lại?
Hắn có ý gì, tỏ rõ muốn buông tha mình?
Hay là đồng bọn hắn quên ở đây?
Kỷ Tiểu Yêu không nghĩ ra, cũng không dám mạo hiểm.
Đã sau nửa đêm, vẫn là mau chóng rời đi.
Vội vã đóng lại cửa tắt đèn lại, chỉ nghe “Rầm” một tiếng, thật giống có đồ vật từ sau cửa phòng ngã trên mặt đất.
Thứ gì?
Kỷ Tiểu Yêu không nhớ ra được ở sau cửa có cái gì.
Do dự một chút, vẫn là lần thứ hai đẩy cửa ra, ấn công tắc đèn, thấp thỏm ở cửa trước liếc mắt nhìn sang một cái —— là một cái ô màu đen đi mưa ngã trên mặt đất

46. Chương 46

Kỷ Tiểu Yêu run rẩy nhặt lên ô đi mưa.
Dù mặt ngoài còn có giọt mưa, hiển nhiên là mới vừa bị người dùng qua, hết mưa rồi liền bị quên ở đây.
Sẽ là người ngày đó gặp phải sao... Bất quá làm sao có khả năng?
Kỷ Tiểu Yêu cảm thấy một trận ù tai.
Hắn muốn lập tức xông về nhà Kha tổng, nhìn một dù đen khác còn ở đó hay không.
Nếu như biến mất, vậy tinh thần mình liền nhất định sẽ nứt ra.
Nếu không làm sao giải thích đâu?
Hỏi kẻ xấu, hắn nhất định rõ ràng nhất.
Ấn số lại không bấm.
Không phải tắt máy, cũng không phải đường dây bận, mà là “Không phục vụ.”
Không phục vụ?
Lúc này mặt trăng đang từ bên trong mây đen lộ ra, ngày mai sẽ là mười lăm tháng bảy.
Chẳng lẽ, mình thật trúng tà?
Mẹ nhà hắn!
Mấy ngày nay, các loại sợ hãi thực sự là thay phiên đến một lần.
Còn muốn thế nào?
Đơn giản thả xuống bao đựng quần áo, tắm nước nóng.
Đêm nay liền ở đây.
Nghiên cứu một chút xem có cái gì lại phát sinh.
Nằm ở trên giường, nghĩ các loại khả năng.

Kỷ thực sâu trong nội tâm, chỉ có mong đợi.

Hi vọng gặp lại người ngày đó dù đèn dù đen.

Không quan tâm hẳn là người hay quỷ.

Kỷ Tiểu Yêu thậm chí đem đèn đặt lên giường.

Nếu vật này tà môn như vậy, vậy thì —— ôm nó! Cưỡi lên nó!

Liên như vậy, không để ý hết thấy kiêng kỵ đi ngủ.

Thời điểm ngày thứ hai tỉnh lại, đèn đen không biết thời điểm nào mở ra, như cái đèn nhỏ chụp trên giường, vì mình che ánh mặt trời.

Kỷ Tiểu Yêu một chút cũng không cảm thấy bất ngờ, hẳn biết mình ngủ không thành thật, có đèn che nắng trái lại ngủ rất ngon.

Kẻ xấu không có tới hành hung, quỷ cũng không có tới câu hồn, ngoài cửa sổ dưới lầu như cũ đông nghịt, vậy thì còn phải đi làm.

Mặc chỉnh tề ra cửa, thời điểm đi qua khu tập thể hình, nhớ tới chuyện tối ngày hôm qua, không khỏi đi bên tới xa đơn nhìn kỷ một chút.

Hiện ở đây trải khắp ánh mặt trời.

Trên đất có một đồ vật lờ lờ tỏa sáng.

Nhặt lên, là một phù hiệu cảnh sát.

Kỷ Tiểu Yêu ôm vào trong túi, một bên xuống lầu vừa gọi điện thoại cho Thịnh cảnh sát.

“Này, tôi ở xa đơn kia nhặt được phù hiệu cảnh sát của anh.”

“Phù hiệu cảnh sát?” Thịnh cảnh sát cúi đầu liếc mắt nhìn, “Phù hiệu cảnh sát tôi còn ở trên y phục.”

47. Chương 47

“Không phải anh?”

Kỷ Tiểu Yêu hơi run run, móc ra phù hiệu cảnh sát lần nữa tỉ mỉ nhìn.

Ánh mặt trời dồi dào lan khắp hành lang, lưu lại điểm sáng lóng lánh mặt ngoài phù hiệu cảnh sát.

Khó giải thích được nhớ lại khi còn bé, người kia nói hẳn tương lai nhất định sẽ làm cảnh sát...

“Này, alo?” Thịnh cảnh sát kêu hai tiếng.

Kỷ Tiểu Yêu lấy lại tinh thần.

Thịnh cảnh sát nói: “Cậu đem phù hiệu cảnh sát đưa cho tôi đi, nói không chắc sẽ có chút manh mối.”

Bất quá Kỷ Tiểu Yêu bỗng nhiên không muốn nộp lên, rất muốn tìm cơ lưu lại.

“Sẽ có đầu mối gì? Kẻ xấu luôn không khả năng là.. Cảnh sát đi?”

Thịnh cảnh sát nói: “E rằng bọn họ tập kích cảnh sát, có lẽ giả mạo cảnh sát, đều có khả năng, cậu đưa tới là được rồi.”

“Nhưng tôi đang trên đường đi làm, ngày mai hoặc cuối tuần đưa cho anh được không?” Kỷ Tiểu Yêu thử hỏi.

Thịnh cảnh sát dĩ nhiên không cưỡng cầu, qua loa nói “Vây trước cứ như vậy” liền cúp, thật giống bên kia điện thoại còn có người khác.

Kỷ Tiểu Yêu thở một hơi, xem như là tạm thời lưu lại phù hiệu cảnh sát. Nhắc tới cũng kỳ, thời điểm mới vừa nhặt được, không có cảm giác gì, mà một hồi liên tưởng đến người kia, liền cảm thấy phù hiệu cảnh sát trở này nên thật quan trọng. Dọc theo đường đi, cũng không dám buông tay.

Sau khi đến công ty, nhìn thấy Kha tổng.

Có lẽ là do say rượu, sắc mặt Kha tổng không được tốt.

Có đồng sự ở trong công ty ăn điểm tâm bị bắt trúng, mọi người cũng không lên tiếng, vùi đầu công tác, toàn bộ bộ ngành đặc biệt yên tĩnh.

Rất nhanh tới lúc nghỉ trưa, tiểu thư kí trước sân khấu gọi Kỷ Tiểu Yêu lại đây, nói có người tìm.

Kỷ Tiểu Yêu viết xong bưu kiện trong tay liền mau chóng tới.

Người trước sân khấu tiểu thư nói là cảnh sát, ở phòng tiếp khách.

Đẩy cửa ra, quả nhiên là Thịnh cảnh sát ngồi ở trên ghế sa lon.

“Anh tới lấy phù hiệu cảnh sát sao?”

Kỷ Tiểu Yêu không tình nguyện hỏi.

Thịnh cảnh sát thả xuống báo vừa nãy lật xem, ngẩng đầu nhìn Kỷ Tiểu Yêu, ánh mắt rất quái lạ.

Kỷ Tiểu Yêu hỏi: “Làm sao vậy?”

Thịnh cảnh sát không lên tiếng, đứng dậy đứng ở cửa.

“Phù hiệu cảnh sát ở chỗ tôi, tôi đi lấy.” Kỷ Tiểu Yêu nói muốn quay người, Thịnh cảnh sát lại đè chốt cửa xuống, tựa hồ sợ Kỷ Tiểu Yêu chạy mất, chỉ vào bàn trà nói: “Trong sách kia có mặt cậu.”

“Há, ” Kỷ Tiểu Yêu nhớ tới, “Là bức ảnh chúng tôi làm huấn luyện phòng vệ.”

“Người trói cậu kia là ai?”

“Đạo sư (Thầy giáo) bên ngoài.”

“Cậu biết hắn?”

“Không quen biết.”

“Thật sự?”

“Thật sự a.”

Kỷ Tiểu Yêu có chút mơ hồ, đem báo cầm lên xem. Bên trong phối hợp, đạo sư mới vừa trói tốt Kỷ Tiểu Yêu, tia sáng đều đánh vào trên mặt Kỷ Tiểu Yêu, mà đạo sư đứng ở phía sau Kỷ Tiểu Yêu cũng không thể nhìn rõ mặt.

Thịnh cảnh sát chỉ về bên trong bức ảnh, một tay đạo sư khoát lên hõm vai Kỷ Tiểu Yêu.

“Nhấn hấn đeo, chính là của tôi bị mất.”

48. Chương 48

Kỷ Tiểu Yêu lúc này mới chú ý tới bên trong ảnh, trên tay đạo sư đeo nhẫn.

Bạc kim tinh tế, khảm một khỏa đá kim cương lớn cùng mấy viên quanh, đeo vào trên tay nam nhân xác thực không hài hòa.

Thịnh cảnh sát nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đó là tôi chuẩn bị để cầu hôn, tên khốn này còn dám mang ra, tôi không thể không đem tay hắt đập gãy!”

Kỷ Tiểu Yêu nhanh đi tìm hành chính, đã hỏi điện thoại liên lạc người ngày đó tới huấn luyện.

Nhưng đối phương nói, đạo sư dạy trời tạm thời tìm ngoại viện (việc bên ngoài), hiện tại cũng không liên lạc được.

Kỷ Tiểu Yêu hỏi: “Tên đạo sư là gì?”

Đối phương đưa ra một cái tên rất thường gặp, cũng không biết thật hay giả.

Vốn là Kỷ Tiểu Yêu có bức ảnh đạo sư, mà điện thoại di động hỏng, liền hỏi đồng sự mang tới vài cái đưa cho Thịnh cảnh sát.

Trong bức ảnh, đạo sư tóc rất ngắn, râu mép cũng sửa sang sạch sẽ, vóc người khô ngô, đặc biệt là khuôn mặt ngược lại không hề rõ ràng.

Thịnh cảnh sát nhìn mấy lần, rốt cục mới có một chút ấn tượng. Hẳn xác thực gặp qua người này, đại khái là ở trường cảnh sát năm thứ hai...

Hắn nhớ tới, năm ấy có bộ phim nước ngoài rất hot, tình tiết rất bạo lực rất nhiệt huyết, rất thích hợp để học sinh trẻ tuổi trường cảnh sát xem. Mà cuối bộ phim, thời khắc hai người anh hùng đóng vai nam chính sắp sinh ly tử biệt, đột nhiên hôn nhau, khiến một đám học sinh trường cảnh sát ở lễ đường nhỏ đột nhiên không kịp chuẩn bị.

Cuộn phim kia nhất định không phải nói về gay, thậm chí cũng không phải giảng giải tình cảm, chỉ là vì trước kia hiến thân cho chính nghĩa, hai huynh đệ tốt nỗ lực lẫn nhau một chút. Bất quá cổ tình hôn lên trên môi.

Sau khi phim kết thúc, hình ảnh này thật lâu dừng lại trong đầu Thịnh cảnh sát. Ngày thứ hai, hắn đi lễ đường nhỏ, dành hai đô-la xem lại một lần. Ngồi ở trong bóng tối, xem đôi môi hai người anh hùng trên màn ảnh lớn áp cùng nhau, Thịnh cảnh sát cảm thấy vừa xấu hổ, lại hưng phấn.

Từ nhỏ, Thịnh cảnh sát chính là cái người dễ dàng hưng phấn.

Xem xong một hồi thi đấu túc cầu, liền yêu thích đá bóng.

Xem đứa nhỏ nước ngoài bên trong tivi chơi ván trượt, liền tích góp tiền mua ván trượt, sau đó còn chơi được rất nhuần nhuyễn.

Nếu như hắn đối với một chuyện lòng ngứa ngáy, sẽ rất khó không chế lại mình không đi thử nghiệm.

Vì vậy, hắn ở trên mạng rà soát càng nhiều tranh ảnh nam nhân hôn môi, tiếp xúc một cách tự nhiên càng nhiều đồ vật không thể miêu tả. Lúc đó quả thực cảm thấy —— “Oa! Hai nam nhân có thể như vậy?!” Mà trước đây, bạn gái hắn cũng không có, cả ngày sạch sẽ đem tinh lực tùy ý đặt trên sân vận động.

Tôi nhất định muốn tìm nam nhân thử xem!

Cái ý niệm này xuất hiện ở trong đầu óc Thịnh cảnh sát, cả ngày khuyến khích hắn.

Hắn cố ý cùng mấy huynh đệ tốt nhắc đến, mà tất cả mọi người không nghĩ là thật, đều tưởng đùa giỡn.

Hắn liền thay phương hướng, âm thầm vào một nhóm, dựa vào giọng nói nhiệt tình, rất nhanh liền ước chừng một người. Trao đổi ảnh, Thịnh cảnh sát cảm thấy người kia lớn lên đến đặc biệt có mùi vị nam nhân, quả thực cùng anh hùng vai nam chính trong phim ảnh kia không sai biệt lắm, hơn nữa cũng là học sinh trường cảnh sát.

Hai người rất nhanh liền hẹn tại gặp mặt nhà trọ, đi thẳng vào vấn đề.

Đối phương cởi quần áo, vóc người đặc biệt hùng vĩ, so với nam sinh đại học khỏe mạnh không biết cao hơn bao nhiêu cấp độ.

Thịnh cảnh sát trực tiếp bị kinh sợ, hơn nữa hắn bỗng nhiên ý thức được, mình không thể nào là phía chủ động kia, bỗng nhiên liền rút ròi. Dĩ nhiên thừa dịp thời điểm đối phương tắm, trực tiếp trốn. (... hay lắm!!!)

Chuyện này nhớ tới rất mất mặt. Cũng may tính cách Thịnh cảnh sát không phải xoắn xuýt, rất nhanh liền đem chuyện này buông xuống.

Sau đó hắn rất cực bắt đầu sản sinh hứng thú đối với nữ sinh, trước sau mãnh liệt theo đuổi qua vài hoa khôi lớp, mà rất xui xẻo, mỗi lần thời điểm sắp thành công, lại như có người ở giữa làm khó dễ, đều không thành.

Mãi đến tận khi đi làm, hắn mới có bạn gái bây giờ. Không ngờ, nhấn kết hôn đã đặt tốt, lại bị cái nam nhân gặp mặt một lần này đoạt đi, hắn đây là cố ý muốn trả thù mình a... (rõ rồi... ai mới là kẻ xấu đây =.,= bỏ người ta lại)

“Thịnh cảnh sát.” Kỷ Tiểu Yêu nhẹ nhàng đánh gãy hồi tưởng Thịnh cảnh sát, hỏi hắn: “Anh nhận ra người này sao?”

Thịnh cảnh sát quyết đoán lắc đầu, “Không quen biết cháu trai này.”

49. Chương 49

Như vậy, đạo sư chính là kẻ xấu sao?

Kỷ Tiểu Yêu cũng không nắm chắc được, hắn không thấy rõ mặt kẻ xấu.

Suy nghĩ kỹ một chút, hai người đều có vóc người khôi ngô. Chỉ có điều theo ấn tượng, cho là đạo sư khôi ngô chính nghĩa, mà kẻ xấu khôi ngô là hung ác. Còn nữa, phương thức hai người nói chuyện cũng bất đồng.

Thịnh cảnh sát thì lại nhận định hai người là cùng một người.

Hắn không kiên trì giải thích cùng Kỷ Tiểu Yêu, nóng lòng đi thăm dò tung tích của người này.

Thời điểm vội vã rời đi, thậm chí quên mất tìm Kỷ Tiểu Yêu là để lấy phù hiệu cảnh sát.

Trở lại cục cảnh sát, Thịnh cảnh sát trước tiên liên lạc với mấy vị bạn học cũ.

Hắn đã không nhớ rõ danh tự của người đó, thời điểm cùng bạn học cũ hỏi thăm, liền nói hai giới hình sự trình sát chúng ta có người rất mạnh, văn hóa khoa đặc biệt mực nát, mà thể năng siêu cấp tốt —— như thể nhắc đến, thật sự có đồng học nhớ, nói Từ Trạch có đúng hay không.

Thịnh cảnh sát vừa nghe, là cái tên này, hỏi có ai biết hắn tốt nghiệp đi đâu không.

Bởi vì không đồng cấp, tất cả mọi người không rõ lắm.

Nhanh chóng có cái tin tức đồng học xưa nay, chỉ hàm hàm hồ hồ nói người này rất lỗ mãng.

Trần trọc liên lạc với mấy cái cùng người đồng cấp Từ Trạch, nhận được ý kiến đều không giống nhau. Có người nâng hắn lên trời cao, nói hắn ở bộ ngành cơ yếu; cũng có người nói hắn đi làm nghề khác; thậm chí có người ta nói hắn hy sinh lúc thi hành nhiệm vụ.

Thịnh cảnh sát càng hỏi càng đau đầu, ngày hôm qua còn không có đầu mối chút nào, hiện tại quả thực thiên đầu vạn tự. (ngàn điều)

Nhớ mang máng thời điểm người này đi học vẫn rất nổi tiếng, bây giờ làm sao một cái tin chính xác người ở đâu cũng không có?

Thịnh cảnh sát không tin tà ma, kiên quyết muốn tra được tung tích người này.

Đồng sự đều gọi hết, hắn liền ở một mình lưu lại cục cảnh sát trực ban.

Tra cứu đến đầu vầng mắt hoa, đôi không chịu được, mới đứng dậy pha bát mì.

Ngoài cửa sổ bóng đêm dần dần dày, mùi mì tràn ngập văn phòng.

Ăn một miếng mì sợi, Thịnh cảnh sát không khỏi nghĩ lên thời đại học, khi đó luôn cảm thấy tương lai có các loại khả năng. Bây giờ, nghe đến bạn nhóm học cũ mỗi người có các loại đặc sắc, mà mình tựa hồ càng ngày càng theo khuôn phép cũ.

Không nhịn được than thở, uống ngụm canh —— bị quả ớt sắc tới cổ họng, ho đến khóe mắt cũng ướt, chợt nghe tới cửa có người chầm chọc: “Sợ tôi cướp với cậu a?”

“Ai?” Thịnh cảnh sát nhìn ra cửa, trên kính chiếu bóng đen.

Đợi mấy giây, bóng đen khô ngô mới không nhanh không chậm đi vào bên trong ánh đèn, lại chính là cái kẻ vô liêm sỉ kia —— Từ Trạch!

Thịnh cảnh sát kinh ngạc thốt lên: “Lão tử đang muốn tìm mày!”

“Tìm tôi? Nhớ tôi rồi?”

“Ít nói nhảm! Đem nhẫn lấy ra!”

“Ở đây.”

Từ Trạch cư nhiên rất phối hợp, giơ nhẫn, rất thả lỏng đi tới.

Chuyện này... Chẳng lẽ là tự thú?

Thịnh cảnh sát không dám xem thường, nhìn nhẫn đưa tới trước mắt mình, cũng không có gấp gáp đi cướp.

“Đón lấy, nếu không để tôi quỳ xuống một chân?”

“Đừng giở trò gian lận, để trên bàn.”

Từ Trạch liếc mắt nhìn bàn rồi như tơ vò, “Quá loạn, vẫn là thả chỗ tốt đi.” Nói, chậm rãi mở quần ra, trong ánh mắt Thịnh cảnh sát nhìn kỹ đang nổi giận đùng đùng, đem nhẫn ném vào bên trong quần lót.

“Tao thảo!” Thịnh cảnh sát đi tìm dùi cui, “Lão tử hôm nay thiến mày!”

“Đừng kích động, ” Từ Trạch rất muốn ăn đòn chỉ chỉ khổ môn, “Đây là bảo địa phong thủy.”

Thịnh cảnh sát tức giận mắng to một trận, đem chuyện liên quan đến người tới hôm qua kia cũng thóa mạ một lần.

Từ Trạch nghe không vui, “Tối hôm qua đội trưởng chiếm tiện nghi của cậu? Thảo, nhất định là trả thù tôi đùa giỡn tương hảo hần.” (tương hảo: nhân tình hoặc bạn thân)

50. Chương 50

“Đem nhẫn móc ra cho tao!”

Thịnh cảnh sát sắp bị tức đến nổ tung, giơ dùi cui muốn xông lên!

Từ Trạch rất thức thời, chịu thua nở nụ cười lộ răng, “Đừng kích động mà, tôi lấy ra là được.”

Thịnh cảnh sát quát lớn: “Nhanh lên một chút!”

“Ừ.” Từ Trạch gật đầu liên tục, đem bàn tay tiến vào trong quần.

Thịnh cảnh sát lúc này mới bớt giận, trong lòng nói không cho người nhìn chút lợi hại một cái, người còn tưởng rằng cục cảnh sát dễ dàng tới như vậy.

Từ Trạch tay ở trong quần trái sờ một chút, phải sờ một chút, chơi xấu nói: “Tìm không được.”

“Đừng tán dóc! Tìm cho tao!”

Từ Trạch tiếp tục tìm, tìm a tìm, tìm a tìm... Thật giống tìm đến mức rất thoải mái.

“Con mẹ nó mày đang làm gì?!”

Thịnh cảnh sát thấy Từ Trạch càng lấy càng không đứng đắn, nóng giận thở phì phò chạy lên trên, thật mẹ hần chưa từng thấy người vô liêm sỉ như vậy!

Từ Trạch đang lấy đến sảng khoái, một mặt không biết xấu hổ ngượng ngùng, “Nếu không tự cậu đến tìm?”

Thịnh cảnh sát tự nói mình phải tỉnh táo!

Tao đến đến đúng không? Tao đến thì tao đến!

Xem lão tử không đem sinh mạng người lột xuống! (thiến ~)

Từ Trạch thấy Thịnh cảnh sát xắn ống tay áo, vui vẻ.

Dựa vào trên ghế, chuyển hướng hai cái chân thô to, nhếch miệng cười khẩy, “Cái này là hai người cùng mạo phạm.”

Thịnh cảnh sát hừ lạnh, trong lòng nói lập tức không cho người sống.

Nghĩ lập tức có thể làm cho cái tên này sống không bằng chết, thực sự là trong lòng quá nóng nảy.

Bất quá, quá trình này dù sao không vẻ vang, sau này cũng không thể để người khác biết.

“Nhanh lên một chút đi, đừng xấu hổ.”

“Câm miệng!”

Thịnh cảnh sát mặt tối sầm lại đứng dựa vào đằng sau ghế tựa, một tay đè lại vai đầy thịt Từ Trạch, một tay muốn đi thẳng ——

“Leng keng leng keng!”

Lúc này điện thoại cục đột nhiên vang lên!

“Mặc kệ nó.” Từ Trạch mở quần ra.

Thịnh cảnh sát còn có lý trí, điện thoại cục cảnh sát không thể không tiếp, vạn nhất là nơi nào có nguy hiểm thì phiền toái.

Nhận, đối phương là vị lãnh đạo trung niên kia.

“Tiểu Thịnh a, nhìn thấy Từ Trạch không?”

“Hả? Làm sao anh biết hần tới đây?”

“Nhìn thấy là tốt rồi, có nhiệm vụ đặc biệt, tạm thời an bài cậu hỗ trợ Từ Trạch, nghe hần an bài là tốt rồi.”

“Cái, cái gì?”

“Đô đô đô...”

“Chuyện gì xảy ra?” Thịnh cảnh sát cúp điện thoại, quay đầu hỏi Từ Trạch.

Từ Trạch cười hì hì, “Đến, chúng ta tiếp tục.”

“Mày nói rõ cho tao, nhiệm vụ gì, đến cùng chuyện gì xảy ra?”

Thịnh cảnh sát biểu tình rất nghiêm túc, Từ Trạch cảm thấy hưng phấn.

“Chính là nhiệm vụ quan trọng chứ, loại lính cảnh sát như cậu không cần biết quá nhiều.”

“Tao thảo! Mày nói chuyện chú ý một chút cho lão tử!”

Đem Thịnh cảnh sát bị đùa giỡn nổi giận, Từ Trạch liền vui vẻ.

“Cậu mỗi ngày đi làm rất tẻ nhạt a, tất cả đều là phu thê cãi nhau, chuyện a miêu a cầu hư hỏng, lần trước cướp nhần cậu, cho cậu đuổi một đoạn, có phải là cậu hưng phấn được mấy ngày rồi không?”

Thịnh cảnh sát không chịu nổi, cúi cùi đầu?

“Đimwhf kích động mà, cho nên hiện tại có nhiệm vụ cậu với không tới, liền mang cậu đi mở mang. Mấy ngày trước có cái tội phạm truy nã, biết việc này đi?”

Mấy ngày trước là vô căn cứ nói có tội phạm truy nã lẫn trốn ở đây, mà sau đó liền không có động tĩnh, Thịnh cảnh sát vốn còn chút buồn bực, “Cho nên phải đi tìm tội phạm truy nã?”

Từ Trạch lắc đầu một cái, sờ sờ cổ họng, biểu thị khát nước.

Thịnh cảnh sát ngăn lửa giận, ném qua một bình nước.

Từ Trạch rầm rầm uống nửa ngày, muốn đem Thịnh cảnh sát bức điên.

“Tội phạm truy nã này có thể có lai lịch, liên lụy đến một ít thế lực, hiện tại cục đều bố trí xong, bên trên ra tiếng muốn động thủ.”

“Thời điểm động thủ là gì? Ở đâu?”

“Cậu không cần phải để ý đến, cùng tôi đi là được.”

Thịnh cảnh sát xem thường, “Tôi thấy anh cũng không biết đi? Tôi muốn tìm đội trưởng chó má kia của anh hỏi một chút.”

“Tiểu Dạng, vẫn còn muốn tìm đội trưởng của chúng tôi? Hắn đang dự tính nóng hổi chút với tương hảo đây.” Do là bối cảnh hiện đại nên cách xưng hô sẽ thay đổi theo phong cảnh và tâm tình nhân vật nhé:3

51. Chương 51

“Anh là nói Kỷ Tiểu Yêu?”

“Không phải thì còn ai?”

Thịnh cảnh sát tức giận đến đập thẳng lên bàn, “Liền biết hắn có vấn đề!” Nguyên lai chỉ có mình bị đùa bỡn!

Từ Trạch nhân cơ hội nhu nhu bộ ngực Thịnh cảnh sát, “Đừng nóng giận, Kỷ Tiểu Yêu vẫn chưa biết gì đâu, đội trưởng của chúng tôi vốn cũng không biết. Tất cả những việc này đều là nhờ có duyên phận hai ta, mới để cho hai người bọn họ dính thớ lấy.”

Thịnh cảnh sát hừ lạnh một tiếng, hất móng vuốt Từ Trạch ra.

Mà Kỷ Tiểu Yêu một bên khác, kỳ thực đã có dự cảm.

Thời điểm sáng sớm rời nhà, hắn thậm chí không có khóa cửa.

Hắn cảm thấy được nhất định sẽ có gì đó tìm đến mình.

Tự Thịnh cảnh sát rời đi công ty, hắn cơ hồ vẫn luôn ngồi ở trên ghế làm việc ngăn người.

Kha tổng đi qua bên người, hắn cũng không phát hiện.

Tối gần lúc tan việc, bị Kha tổng gọi vào văn phòng.

Kha tổng dựa vào ghế, thần thái có chút uể oải.

“Cậu có cái gì muốn nói, trực tiếp nói với tôi đi.”

“Hà?”

Kỷ Tiểu Yêu không minh bạch, tại sao trong đôi mắt Kha tổng có cảm giác hứng thú?

Lúc này điện thoại di động đột nhiên vang lên, Kỷ Tiểu Yêu rất muốn tiếp, Kha tổng liền vung vung tay để hắn đi ra.

Là điện thoại trong nhà gọi tới.

Hôm nay là tết trung nguyên, trong nhà nhất định đã đi tảo mộ cho người kia.

Năm đó phát sinh chuyện như vậy, trong nhà vẫn luôn vạ phần thẹn với cha mẹ người kia. Những năm này, từ mọi phương diện cũng dùng hết khả năng làm bồi thường. Chỉ là ngày dài tháng rộng, cũng sẽ có chút oán giận, sẽ cùng Kỷ Tiểu Yêu cãi nhai.

“Dạ, mẹ.”

“Tiểu Yêu a, tan tầm chưa?”

“Sắp rồi.”

“Mẹ nói cho con chuyện này, con trước tiên phải chuẩn bị.”

“Chuyện gì?”

“Tổng Nhất Phương, khả năng còn sống.”

Còn sống, còn sống...

“Tiểu Yêu, Tiểu Yêu?”

“A, đây, đây.”

“Ngày hôm nay mẹ với ba con đi viếng mồ mả hắc, đồng thời gọi ba mẹ hắc, nhưng bọn họ nói không rảnh. Những năm này a, ta và ba con nhiều lần nhớ tới đi viếng mồ mả hắc, ba mẹ hắc mỗi lần đều nói có việc. Lúc này đây, ba con uống chút rượu, liền vì việc này cùng ba hắc cãi vã, cũng động thủ. Thời điểm chúng ta can ngăn, mẹ hắc nói lỡ miệng.”

Kỷ Tiểu Yêu “Ừ” một tiếng, biểu thị vẫn nghe, bất quá suy nghĩ của hắc đã không biết đi đâu, chỉ nghĩ hắc còn sống, còn sống.

Kỷ mục mục nói: “Chuyện trước năm đó, con và Tổng Nhất Phương làm cái kia, thời điểm kia, không phải là bị người ta bắt gặp sao, cha hắc cảm thấy mặt mũi trước toàn trấn đều mất hết, ba con cũng tức giận đến nổi trời con lại.

Sau đó, con rơi xuống sông, hắc cứu con mà bị cuốn đi, đoàn người đều không mò được người, cho là hắc chết rồi.

Mà hai ngày sau, tự hắc tìm trở về. Nhưng tính khí ba hắc vẫn cố chấp, nói hắc còn không bằng chết đuối luôn đi, còn sống để mình mất mặt xấu hổ, chết đuối trái lại quang vinh, hắc trong cơn tức giận liền rời đi. Sau đó đoàn người đều nói hắc xả thân cứu người, nhà hắc cũng làm như có chuyện như vậy.”

Cúp điện thoại, sững sờ rất lâu.

Rời khỏi công ty.

Kỷ Tiểu Yêu trong đầu vẫn là chỉ có ba chữ tại tuần hoàn —— còn sống, còn sống.

Kỷ mục mục gọi điện, ý định ban đầu là để hắc dừng lại tự trách làm hại chết người, nhưng hắc cũng không phải chú ý cái này. Hắc để ý, là người kia thật sự còn sống.

Bởi vì ngăn người, bỏ lỡ vài tuyến xe.

Lúc về đến nhà, trời đã tối rồi.

Đứng ở dưới lầu, Kỷ Tiểu Yêu nhìn thấy tầng cao nhất có ánh đèn, bỗng nhiên đôi mắt liền ướt.

Trong đời này cung chưa có cảm vui sướng như bây giờ.

Hắc, đến tìm mình.

52. Chương 52

Đẩy ra cửa nhà, phòng khách sáng màu đèn da cam.

Buồng tắm truyền ra tiếng nước “Ào ào”.

Có người tắm rửa.

Trở lại nhà của mình, lại như là xông vào nhà của người khác.

Một cái quần đen xa lạ, đặt ở trên ghế sa lon, còn có một cái áo thun.

Hai giày da màu đen lớn, bị bỏ lại ở ngoài cửa phòng tắm.

Vài bộ quần áo bên ngoài, bằng phẳng thản nhiên song song bày ở đây, giống như chủ nhân chúng, tựa hồ xem nơi này là nhà của mình.

Tay Kỷ Tiểu Yêu đụng vãi quần xa lạ, cúi đầu chụp lên dây đeo hoa văn.

Nhẹ nhàng, hít sâu một hơi.

Vận mệnh đứng vào lúc này, đột nhiên trở nên mềm mại.

Nhấc lên giày da cửa phòng tắm, nặng trịch trịch.

Mang lên một đôi dép lê của mình, có chút nhỏ.

Lặng lẽ, đẩy ra cửa phòng tắm, ngoảnh mặt liếc mắt nhìn.

Người ở buồng tắm có vôi hoa sen, nghe thấy âm thanh quay đầu.

Tóc ẩm ướt cộc cộc buông xuống trên trán.

Ánh mắt giảo hoạt, sáng lên ảm áp.

Thật sự là hần.

Kỷ Tiểu Yêu nhanh chóng đóng cửa lại.

Sợ tiếp tục nhìn nhiều, sẽ cười ra tiếng.

Linh hồn đã bay ra, càng bay càng cao xa hơn.

Ký ức hồi niên thiếu cỡ nào rõ ràng a.

Bất quá năm tháng điêu khắc lại có bao nhiêu tàn nhẫn?

Thời gian qua đi gần mười năm, Kỷ Tiểu Yêu còn có thể nhận ra dáng dấp Tổng Nhất Phương, khách quan mà nói, bắt nguồn từ cá nhân Tổng Nhất Phương đặc thù.

Bọn họ sinh ra ở biên cương đông bắc, trưởng bối có số một ít người kết hôn cùng người nước Nga.

Bà nội Tổng Nhất Phương chính là người nước Nga, mắt của hần di truyền một ít màu lam, nhưng là mắt một mí, thời điểm mười sáu, mười bảy tuổi, khung xương liền hiện ra cao to, bây giờ càng lộ vẻ trác việt (xuất sắc).

Thời điểm Tổng Nhất Phương từ buồng tắm đi ra, Kỷ Tiểu Yêu liên tục nhìn chăm chăm vào hần, lồng ngực của hần có một vết tích.

Năm đó rời khỏi quê nhà, Tổng Nhất Phương trực tiếp muốn đi học đại học thành thị, dùng giấy quốc phòng nhập học, sau đó nhiều lần chọn lựa, tiến vào hàng ngũ đặc thù. Cùng người trẻ tuổi bình thường tách rời, cơ hồ luôn luôn huấn luyện.

Coi như hiện tại chấp hành nhiệm vụ, phạm vi hoạt động cũng rất hạn chế. Một mặt là yêu cầu kỷ luật, một mặt cũng là thời gian dài nuôi thành quen. Mãi đến tận ngày ấy, thời điểm Từ Trạch gọi điện thoại về, trong ống nghe truyền ra hai tiếng “Cứu mạng” —— bỗng nhiên, liền khiến hần trong nháy mắt nhớ tới Kỷ Tiểu Yêu rơi xuống nước.

53. Chương 53

Tiếng nước ào ào, Kỷ Tiểu Yêu cọ rửa mấy quả đào, bỏ lên trên bàn.

Tống Nhất Phương cầm lấy một cái.

Kỷ Tiểu Yêu ngồi ở đối diện nhìn hắn ăn.

Phút chốc, một quả đào ăn chỉ còn hạt.

Kỷ Tiểu Yêu nói: “Xem ra anh không phải quỷ, không sợ hạt đào.”

Tống Nhất Phương bị chọc phát cười, “Em sợ tôi là quỷ?”

Kỷ Tiểu Yêu lắc đầu, “Không sợ.”

“Nói như vậy, vẫn là cho rằng tôi đã chết?”

“Không phải đâu? Bị cuốn đi rồi liền không có tin tức, còn sống sao không nói cho tôi?”

Kỷ Tiểu Yêu có chút âm u, cúi đầu cắn một quả đào, vốn là không muốn nói điều này, bất quá giấu ở trong lòng liền ——

Tống Nhất Phương lại nói: “Tôi đi nhìn em a.”

“Lúc nào?”

“Chính là tôi đêm hôm ấy tìm về trên trần, tôi công hành lý từ nhà đi ra, liền đi nhà em nhìn em, không nhớ rõ?”

Kỷ Tiểu Yêu “A” một tiếng, quả đào lăn trên đất.

“Người ngày đó ngoài cửa sổ thật là anh? Tôi vẫn còn cho là mình nằm mơ!”

Kỷ Tiểu Yêu quả thực muốn đâm ngực giậm chân! Đều do lúc đó hắn dẫn vật đến bị bệnh, uống thuốc trước khi ngủ. Lúc đó trẻ như vậy, ba mẹ hắn thấy hắn đi ra ngoài, đều cho là hắn mộng du, liền đem hắn ngăn lại trên giường.

Tống Nhất Phương nói: “Sau đó tôi cũng không trở về. Có lúc muốn đi tìm em, mà kiêng kỵ quá nhiều, là chú có lỗi với em.”

“Ồ. Kỳ thực tôi sống cũng còn tốt.”

“Tốt đến cho là gặp phải quỷ?”

“Còn không phải là bởi vì gặp phải ai cũng như gặp anh, tưởng mình điên rồi. Liền ngay cả kẻ xấu kia, đều cảm thấy có chút giống anh.”

“Tên thô lỗ kia gọi là Từ Trạch, thích học tôi nói tiếng đồng bắc, tôi sẽ trở lại giáo huấn hắn.”

“Ồ.”

Không còn vấn đề.

Yên lặng một hồi.

Tống Nhất Phương nói: “Xem tivi?”

“Không có tuyến, rất lâu không xem tivi.”

“Tôi lúc thường ở nhà trọ tẻ nhạt, thích xem kênh thể dục một chút.”

“Trong máy vi tính tôi chỉ có hoạt hình.”

“Em mấy tuổi? Còn xem loại kia.”

Tống Nhất Phương cười ha ha.

Kỷ Tiểu Yêu thì lại không nói lời nào.

Lại là yên lặng một hồi, so với lần trước càng lâu hơn một chút.

“Chú.”

“Hả?”

“Tôi cảm thấy được, chúng ta thật giống có điều khác biệt.”

54. Chương 54

Điều khác biệt?

Tống Nhất Phương lúng túng cứng (người) một giây, chợt đem Kỷ Tiểu Yêu đè xuống trên ghế sa lon.

Một tay vững vàng bắt Kỷ Tiểu Yêu, một tay khác mò tới nhược điểm thân thể.

“Điều khác biệt ha? Chú đến cùng em khai thông tốt chút.”

Kỷ Tiểu Yêu uốn tới ẹo lui, biết sai xin tha.

Tống Nhất Phương cũng mặc kệ, ba ba ba liên dạy dỗ.

Bởi vì đánh ở nơi nhiều thịt, lực tay hạ xuống cũng rất lớn.

Tiếng vang thanh thúy, bên lỗ tai Kỷ Tiểu Yêu, chỉ muốn tiến vào trong khe ghế sofa.

Tống Nhất Phương bắt quá không nhẹ dạ chút nào, đánh đánh đánh ra cả nhịp điệu, còn ra lệnh Kỷ Tiểu Yêu: “Nghiêm túc nghe!”

“Nghe được không?”

“Cái, cái gì?”

“Nghiêm túc nghe tiếng.”

“Ba ba ba ba...”

“Nghe được không?”

“... Không”

“Ngu ngốc, đây là mã điện báo Moss.”

Kỷ Tiểu Yêu bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Nguyên lai là mã điện báo Moss khi còn bé cùng nhau nghiên cứu qua.

Nhất thời liền cảm thấy cái tát trên mông có hàm ý!

“Ba ba ba ba...”

“Một, hai một, một, hai một ”

“Ba ba ba ba...”

“Một, hai ba, bốn ”

Liền như vậy trao đổi một hồi tình nghĩa chú cháu.

Kỷ Tiểu Yêu cảm thấy được cái mông cần thiết phải bảo vệ.

Vươn mình ngồi xuống —— “Ồ!”

Tự mình đau xót đến rung động.

Phù hiệu cảnh sát từ trong túi tiền tuột ra.

Tổng Nhất Phương hỏi: “Còn có điều khác biệt không?”

Kỷ Tiểu Yêu nhanh chóng lắc đầu, nhặt lên phù hiệu cảnh sát hỏi: “Cái này?”

Tổng Nhất Phương tiếp nhận, “Là của tôi.”

Kỷ Tiểu Yêu hảo mừng rỡ, “Anh thật sự lên làm cảnh sát rồi?”

Ngẫm lại khi còn bé đóng vai cảnh sát bao nhiêu lần, bây giờ đã thành hiện thực.

Chỉ có điều khi đó, đều là Kỷ Tiểu Yêu đóng vai cảnh sát, Tổng Nhất Phương đóng vai người xấu.

Bây giờ hôm qua tái hiện, Tổng Nhất Phương đem phù hiệu cảnh sát dính ở cổ áo sơ mi Kỷ Tiểu Yêu, trên người mình chỉ có thịt cùng vết sẹo.

Kỷ Tiểu Yêu hỏi: “Tối hôm qua kia, anh làm khó Thịnh cảnh sát làm gì?”

“Coi hắn là thành em đùa giỡn hắn. Làm sao, em cảm thấy trong lòng không thoải mái?”

“Không, không có.”

“Em nếu nói có còng tay, chú cũng chơi với em một lần.”

“... Tôi còn thực sự có.”

55. Chương 55

“Em sao có thể có món đồ này?”

Tổng Nhất Phương nhìn Kỷ Tiểu Yêu lấy còng ra, có chút kinh sợ... Việc tốt.

Quả nhiên vẫn là Kỷ Tiểu Yêu trong ký ức hắn.

Kỷ Tiểu Yêu không muốn giải thích, nói sang chuyện khác, “VẬY anh đem Thịnh cảnh sát xem là tôi làm gì?”

“Muốn giáo huấn Từ Trạch một chút.” Thuận tiện thử xem thân thủ họ Thịnh, không qua cửa cũng không thể mang theo chấp hành nhiệm vụ. Tối hôm qua hắn ở trong phòng đánh lén Thịnh cảnh sát, liền chạy ra ngoài, dự đồ Thịnh cảnh sát đến khu tập thể hình trước đó đã quen biết, qua mấy chiêu, sau đó liền —— “Khóa ở đây.”

Hai người đã đứng ở bên trong khu tập thể hình.

“Cùm cụp” một tiếng.

Còng tay bị còng ở trên xà đơn.

“Xuyt.” Tổng Nhất Phương ở bên tai Kỷ Tiểu Yêu nói, “Có người lên đây.”

“A? Nhanh mở ra cho tôi!”

Tổng Nhất Phương lại cười xấu xa nhét chiếc chìa khóa vào trong lưng quần Kỷ Tiểu Yêu.

Chìa khóa lạnh lẽo dán vào da thịt Kỷ Tiểu Yêu trơn tuột tuột, trượt đi đến cùng.

Cơ hồ đồng thời, nhẹ nhàng xa xôi một tiếng “Két” vang lên, cửa hành lang mở.

Lên lầu là vị đồng nghiệp dưới lầu kia.

Hắn trực tiếp đi đến gian phòng Kỷ Tiểu Yêu, phát hiện gian phòng không có ai, liền trở về.

Thời điểm đi qua khu tập thể hình, hắn phảng phất nhận ra được trong bóng tối có người nhìn mình, dừng bước.

Kỷ Tiểu Yêu sợ đến không dám thở dốc.

“Đi đâu đâu?” Đồng sự làm bầm lầu bầu, rốt cục liền đi xuống lầu.

Kỷ Tiểu Yêu thiếu chút nữa tè ra quần, một là bởi vì căng thẳng, hai là bởi vì —— xúc cảm hơi lạnh của chìa khóa.

Tổng Nhất Phương rất yêu thích loại kích thích nhẹ này, “Giống như chuyện chúng ta ở trên cây lúc trước, cũng là bị người ta nhìn thấy.”

Kỷ Tiểu Yêu thì trong lòng vẫn còn sợ hãi, nếu không phải mạo hiểm, chuyện của hai người bọn họ cũng sẽ không bị người phát hiện sớm như vậy.

“Chúng ta vẫn là vào nhà đi.”

“Vậy tìm chìa khóa trước.”

Tổng Nhất Phương đem bàn tay tiến vào quần Kỷ Tiểu Yêu, sờ sờ.

“Gay go, không thấy chìa khóa.”

“Làm sao được? Nó ở kia.” Kỷ Tiểu Yêu rõ ràng có thể cảm nhận được.

“Chỗ nào?” Tổng Nhất Phương giả bộ hồ đồ.

“Liền ở kia!”

Tổng Nhất Phương càng muốn nghe hắn nói, “Đó là chỗ nào?”

Đó là ——

Mặt trăng chui vào bên trong đám mây.

“Tiểu Yêu?”

“Hả?”

“Tôi đang truyền thụ mã điện báo Moss cho em.”

“A?”

“Đây là một... Đây là hai... Nhớ chưa?”

“Lại, lại truyền một lần.”

...

“Tiểu Yêu?”

“Hả?”

“Em gọi quá lớn tiếng, đèn cảm ứng.”

...

“Chú.”

“Hả?”

“Đèn cảm ứng có sáng không?”

“Không a.”

“Nhưng là, tại sao tôi cảm giác toàn bộ thế giới đều sáng lên một cái?” H đấy, hết rồi, thế thôi, đừng mong chờ gì hết.

56. Chương 56

Lúc tỉnh lại, gân cốt có chút vô lực, tinh thần cũng rất tốt.

Tháo màn cửa sổ, ánh mặt trời hiện ra trong mắt chiếu vào phòng, trên sàn nhà, trên tường tạo ra cái bóng vật dụng trong nhà.

Nhưng không thấy cái bóng của Tống Nhất Phương.

“Chú?”

Kỷ Tiểu Yêu ngồi trên giường gọi một tiếng, không có trả lời.

Lần thứ nhất cảm thấy được phòng ở nhỏ như vậy, thậm chí có chút trống rỗng.

Đồng hồ báo thức vang lên.

Đây là đồng hồ báo thức đáng tin, nhất định phải ra cửa bằng không sẽ báo động bị trễ.

Kỷ Tiểu Yêu vội vã rửa mặt, thời điểm ra cửa do dự một chút, vẫn là khóa cửa lại.

Thời điểm đi qua tập khu thể hình, nơi đó đã bị ánh mặt trời phủ kín.

Còn có người dậy sớm phơi đệm giường trên xà đơn.

A, cái xà đơn kia...

Nghĩ muốn lại gần xà đơn nhìn một chút, trên mặt đất có chút vết tích đêm qua hay không?

Nhưng là thời gian không đủ.

Đuổi theo xe bus, thời điểm quẹt thẻ, Kỷ Tiểu Yêu bất thành linh phát hiện trong túi xuất hiện một thứ.

Là một tấm... thẻ hành nghề – bằng bạc.

Lật qua lật lại, còn có một tờ giấy nhỏ, trên đó viết: “Mật mã tối hôm qua nói với người, nhiều lần.”

Mật mã? Nhiều lần?

Kỷ Tiểu Yêu hồi tưởng một chút, con số tối hôm qua nói qua nhiều lần, chỉ có chuỗi ma tư mã Moss này.

A, cái mã điện báo kia...

Nhưng để lại thẻ là có ý gì?

Kỷ Tiểu Yêu có chút hiếu kỳ, chẳng lẽ chú đã tiêu xài quen rồi?

Đến tòa nhà văn phòng tìm thủ khoản thử nhiệm, chuỗi mã điện báo này quả nhiên đúng.

Trong thẻ có ba mươi hai vạ để dành.

Kỷ Tiểu Yêu vội vàng rút thẻ ra ngoài, tâm lập tức liền hư rồi.

Muốn hỏi Tống Nhất Phương một chút chuyện gì xảy ra!

Bất quá chỉ có dãy số kẻ xấu, gọi tới, nhắc nhở không có cách nào chuyển được.

Lại nghĩ tới tối hôm qua nhắc đến Thịnh cảnh sát, gọi điện thoại.

Đối phương bắt được lại chưa nói một chữ liền treo.

Gọi nữa, liền biến thành không người nghe.

Kỳ quái.

Kỷ Tiểu Yêu cảm thấy rất bất an.

Sau khi tiến vào văn phòng, tâm thần còn rất rã rời.

Thời điểm tham gia hội nghị, thậm chí quên mất lên tiếng.

Tan họp, Kha tổng gọi Kỷ Tiểu Yêu lại.

“Trong lòng cậu có phải là có việc?”

“Ừm.”

Kỷ Tiểu Yêu không có phủ nhận, lại cũng không muốn giải thích.

Trong phòng họp chỉ còn hai người bọn họ, Kha tổng đóng cửa lại, thái độ rất cẩn thận.

“Chuyện đêm đó tôi uống say, tôi nghĩ tất yếu nói lời xin lỗi với người.”

“Hả?” Kỷ Tiểu Yêu nhớ tới đêm đó Kha tổng có chút vi thất thố, bất quá —— “Không có gì a.”

Kha tổng cảm thấy bất ngờ, “Cậu không ngại?”

Kỷ Tiểu Yêu lắc đầu một cái, nghĩ thầm say rượu thất thố rất bình thường.

“Không ngại, rất nhiều người đều sẽ như vậy.”

Kha tổng vỗ vỗ vai Kỷ Tiểu Yêu, cảm giác hơi thả lỏng.

Hắn mặc dù coi như tuổi trẻ, thực tế đã sớm qua ba mươi tuổi. Tương tự tuổi tác, tương tự tình trạng người, rất nhiều người đều sẽ như vậy, hắn cũng không ngoại lệ. Hắn tuy rằng không lấy làm vinh hạnh, có thể lý giải với Kỷ Tiểu Yêu, cảm giác vẫn là hơi trấn an.

Ngày đó thời điểm say rượu tỉnh lại, hắn phát hiện Kỷ Tiểu Yêu không ở, rất tự nhiên cho là Kỷ Tiểu Yêu tức giận. Bởi vì hắn nhìn thấy, ảnh kết hôn của mình bị lật đi ra.

57. Chương 57

“Đêm nay về nhà tôi ở đi.”

“Không cần.” Kỷ Tiểu Yêu lắc đầu một cái, “Nhà tôi hiện tại an toàn.”

“Mà tôi thấy cậu tối hôm qua không ngủ ngon, mắt có vành đen.”

“Vâng, có đúng không?” Kỷ Tiểu Yêu hơi ửng đỏ mặt.

Không khí của phòng họp, bỗng nhiên trở nên có chút mỹ diệu.

Thời điểm Kha tổng nghĩ nói thêm gì nữa, đột nhiên, một tiếng thật lớn đình tại nhưc óc vang lên.

“Oanh” một tiếng, sấm rền.

Tựa hồ nơi nào đó nổ tung.

Văn phòng rất nhanh có tiếng người nóng nẩy, đều đẩy cửa sổ phía trước ra, chỉ thấy bờ sông bên kia có một nơi bốc lên khói đặc.

Có người nói nơi đó là xưởng đóng tàu, có người nói là kho, còn có người lo lắng là khủng bố tập kích.

Nhưng chỉ qua mấy phút, từng người lại trở về ghế tiếp tục công việc.

Xe cứu hỏa, âm thanh xe cấp cứu, càng ngày càng nhiều.

Tâm Kỷ Tiểu Yêu vẫn luôn thất vào.

Hắn rất sợ tiếng nổ này có liên quan cùng Tổng Nhất Phương. Rồi lại nhận rõ mình là sợ lần thứ hai mất đi, cho nên lo lắng quá độ.

Trên điện thoại di động tin tức bản địa rất mau hiện chuyên đề đưa tin.

Nơi nổ đúng là xưởng đóng tàu, một toà kiến trúc ba tầng sụp đổ.

Có vài danh nhân nhân viên bị thương, vẫn còn không xác thực tin tức có tử vong hay không.

Phía dưới tin là khu bình luận, xuất hiện vài loại suy đoán.

Có một điều hấp dẫn Kỷ Tiểu Yêu. Cái bình luận kia nói: Thế lực sau lưng xưởng đóng tàu xảy ra vấn đề, bị người trên (ý chỉ cảnh sát) theo dõi, người trên đã sớm gán mỗi bày xuống lưới giăng, mấy ngày trước nghe đồn có tội phạm truy nã, lại có lãnh đạo mất liên lạc, bây giờ thành cá chết lưới rách cũng coi như một loại phán quyết.

Bình luận nói tới có bài có bản, Kỷ Tiểu Yêu càng nghĩ càng lạnh.

Không ngừng có tin mới, suy đoán mới xuất hiện.

Sau khi vụ nổ qua bốn giờ, một hình ảnh tổ bệnh viện cứu hộ, đem Kỷ Tiểu Yêu triệt để dọa thành chim sợ cành cong.

Bởi vì bên trong ảnh, xuất hiện một người quen biết — — — người trông coi ở ngoài phòng bệnh, là bạn gái Thịnh cảnh sát.

Người đưa tin nói, cảnh sát bên trong vụ nổ đang bị thương, vợ chưa cưới nghe tin gần như hôn mê.

Kỷ Tiểu Yêu chạy tới bệnh viện, biết được chân Thịnh cảnh sát bị thương, khả năng nào bị rung động.

Bạn gái Thịnh cảnh sát vẫn trông coi ở ngoài phòng bệnh, tâm tình vừa mới ổn định, nhìn thấy Kỷ Tiểu Yêu liền nhịn khóc không thành.

“Trên đùi hấn đều là máu, thời điểm bị đưa đến bệnh viện, bác sĩ nói hấn, nói hấn trong lòng bàn tay còn gắt gao siết chặt nhẫn cầu hôn.” Nói xong, thất thanh khóc rống.

Kỷ Tiểu Yêu từ cửa sổ phòng bệnh nhìn vào bên trong.

Cái trán Thịnh cảnh sát quần băng gạc, thấy không rõ mặt lắm.

Trong phòng bệnh chỉ có hấn, nằm trên giường bệnh trắng như tuyết, thoát nhìn rất đau buồn lại rất cô độc, phẳng phất mới vừa từ trên chiến trường mất đi chiến hữu thân mật nhất.

Cô y tá tới an ủi bạn gái, thuận tiện cũng mời Kỷ Tiểu Yêu đi.

“Người bị thương cần thiết nhiều thời gian nghỉ ngơi một chút, các người đi phòng bên cạnh ngồi một lúc được không?”

Cửa rốt cục yên tĩnh lại.

Thịnh cảnh sát mở mắt ra, nhìn bên ngoài cửa sổ.

Bầu trời sau giờ ngọ, mặt trời rất lớn, rất hung hăng, rất chói mắt.

Hấn căng chặt lòng bàn tay, nhẫn vẫn còn ở đó.

Mấy phút trước khi nổ, hấn mới từ trong tay Từ Trạch cầm lại nhẫn.

“Tôi cho em nhẫn, em muốn cảm ơn tôi như nào đây?” Lúc đó nói xong, Từ Trạch liền hôn hấn một cái, sau đó đi vào tòa nhà mấy phút liền phát nổ.

Là môi đề lên môi.

Lại như bộ phim trong đại học xem kia.

Nhưng là, điện ảnh không phải vai chính trước khi chết liền phát xong sao?

58. Chương 58

Lúc ăn cơm tối, mới được cho phép vào thăm.

Một đám người chen trước giường bệnh Thịnh cảnh sát.

Có cha Thịnh cảnh sát từ bên ngoài chạy tới, đối với biểu hiện anh dũng con trai hôm nay phi thường tự hào.

Có mấy vị đồng sự cùng bằng hữu của Thịnh cảnh sát, mang giỏ hoa quả đến quan tâm.

Bạn gái Thịnh cảnh sát ở gần giường bệnh nhất, không khống chế được khóc thút thít.

“Thịnh, chờ thương tổn anh khá hơn một chút, em, chúng ta liền kết hôn đi.”

Lời vừa ra khỏi miệng, gian phòng yên lặng trong nháy mắt, lập tức là đồng sự bằng hữu liên tiếp chúc mừng, Thịnh ba ba càng cảm thấy vui mừng, đối với con dâu tương lai không ngừng khen ngợi.

Phòng bệnh trở nên có chút huyền ảo.

Cô y tá đẩy cửa ra, “Các người yên tĩnh một chút nha, nếu không ngày hôm nay chỉ tới đây thôi.”

Thịnh cảnh sát nói với mọi người: “Các người đi về trước đi, tôi không sao cả... Kỹ Tiểu Yêu, cậu chờ một chút.”

Bạn gái Thịnh cảnh sát liếc mắt nhìn Kỹ Tiểu Yêu, đi ra ngoài nhẹ nhàng đóng lại cửa phòng bệnh.

Thịnh cảnh sát nói: “Tôi rất cảm kích các người tới.”

Kỹ Tiểu Yêu rất xấu hổ, hần tới nơi này thật ra là vì Tổng Nhất Phương, vừa nãy đã hỏi mấy cảnh sát, mà cũng không nghe được gì, tâm lý càng ngày càng sốt ruột, thậm chí bắt đầu sợ sệt nghe được tin tức chân thật, nhưng vẫn nghe Thịnh cảnh sát nói: “Tôi rất cảm kích bọn họ quan tâm, thế nhưng —— e sợ chỉ có cậu, có thể cảm nhận được cảm thụ giống như tôi.”

Nói đến đây, Thịnh cảnh sát mặt nhăn lại, là biểu tình muốn khóc, lại khóc không lên tiếng.

Máu đỏ tà dương, tiến vào bị tòa nhà cao cắt nát đường chân trời.

Kỹ Tiểu Yêu không rõ ràng mình đi về nhà như thế nào.

Hắn là mặt giống như xác chết di động không hề cảm xúc.

Nhưng là phút chốc đẩy cửa ra, nước mắt liền rơi xuống, muốn ngăn cũng không nổi, ngồi chồm hõm trên mặt đất gào khóc khóc đau khổ.

Phảng phất còn có thể nghe thấy ngày hôm qua, buong tẩm truyền ra tiếng nước...

Trong một tòa nhà xa xa, có người thông qua kính viễn vọng quan sát nhất cử nhất động Kỹ Tiểu Yêu, không có một chút tình cảm.

Hành vi Kỹ Tiểu Yêu, dưới cái nhìn của hắn chỉ là một loại hình thức bi thương.

Hình thức có tính chung, cũng có tính riêng. Có đủ loại tư liệu nghiệm chứng tính chân thực loại hình thức này.

Tính chung rất khô khan, tỷ như gào khóc.

Tính riêng rất thú vị, tỷ như Kỹ Tiểu Yêu quỳ ở trên giường, như con chó ngửi hương vị còn lưu lại trên ga trải giường.

Đợi đến thời điểm kính viễn vọng rời đi, đã qua một tuần.

Đầu bảy ngày này chạng vạng, Kỹ Tiểu Yêu sau khi tan việc mua tiền giấy.

Thời điểm đi đến xưởng đóng tàu, nơi này đã biến thành một mảnh phế tích.

Hắn nhặt được mấy chục miếng gạch nát tan, chồng thành một cái miếu nhỏ, đem tiền giấy từng cái từng cái thiêu đốt.

Hắn không có chỗ khác đi tể bái.

Thi thể Tống Nhất Phương hắn cũng chưa thấy.

Thình cảnh sát hỗ trợ hỏi qua hai lần. Một lần là nói xưởng đóng tàu phát nổ hai lần, người khẳng định tìm không xong. Một lần là nói, cấp trên phái tới người tới hi sinh vì nhiệm vụ, thi thể cũng được người trên chở đi.

Kỷ Tiểu Yêu cảm thấy, không nhìn thấy thi thể, cũng coi như chuyện tốt.

Nói không chắc lại qua mười năm, Tống Nhất Phương liền sống sót trở về a?

Chỉ có điều, lại trở về có phải nhiều hơn hai ngày hay không?

Tiền giấy đốt thành tro.

Kỷ Tiểu Yêu dùng xẻng nhỏ ở một bên trên bãi cỏ hoang đào một cái hố, đem đồ vật trong túi vùi vào, liền đem một bình nước khoáng xối lên trên.

Kỷ Tiểu Yêu rời đi, có hai nam nhân đi đến địa phương Kỷ Tiểu Yêu chôn đồ vật.

Một nam nhân trên cánh tay bó bột, một nam nhân khác đào đất lên.

Trong đất cũng không có gì, chỉ là mấy viên hạt đào. (hai nam nhân = hai công quân?)))

59. Chương 59

Tiết xử thử (vào khoảng 22, 23, 24 tháng 8) sau đó, lại qua hơn mười ngày.

Khí trời nóng bức thoáng có thu liễm.

Người tựa hồ cũng như vậy thanh tỉnh một chút.

Kỷ Tiểu Yêu ngồi ở một bên tủ kính.

Đối diện là một cô gái.

Đây là một lần bị sắp xếp gặp mặt.

Nữ hài đứng quy củ, hỏi mấy vấn đề.

Kỷ Tiểu Yêu đáp lại từng cái, nhưng không có hứng thú hỏi lại.

Nữ hài tự nhiên cảm giác được, cũng không đùa tiếp, thả lỏng, vấn đề không thực tế như vậy, chọn một đề tài thoải mái, “Người để lại râu mép?”

Kỷ Tiểu Yêu theo bản năng sờ sờ trên môi, nhô lên một tầng ria, cảm thấy không cạo đi cũng rất tốt.

Nữ hài nhẹ nhàng cười, “Nam nhân để râu mép, thường thường sẽ cho người ta một loại cảm giác, thật giống bọn họ đã có nhà.”

“Có đúng không?” Kỷ Tiểu Yêu cũng không có nghĩ tới phương diện này quá.

Nữ hài nói: “Nữ nhân nếu như muốn để người khác biết mình có nhà, sẽ thay kiểu tóc. Bất quá chị họ tôi không đổi kiểu tóc, anh rể họ cũng không để râu mép.”

“Cho nên?”

“Cho nên nói, gia đình của bọn họ cũng không tính là một loại gia đình truyền thống. Bọn họ càng giống như một loại, một loại hợp tác, vì lẫn nhau có cái thân phận xã hội, anh hiểu mà.”

Kỷ Tiểu Yêu nở nụ cười, không nhìn ra là hiểu hay là không hiểu.

Nữ hài tự mình cũng không phát hiện ra, mình có nhẹ nhàng đảo một cái liếc mắt.

“Nói thật ra thì, Kỷ tiên sinh, tôi đối với anh có chút hảo cảm. Tôi đối với hôn nhân không có bao nhiêu kỳ vọng cao, nhưng vẫn muốn kết một cái. Không vì cái gì khác, chính là mỗi ngày bị người ngoài hỏi người làm sao còn chưa kết hôn còn chưa kết hôn, giải thích quá phiền. Cho nên, anh có ý nguyện cùng tôi hợp tác hay không, như chị họ cùng anh rể họ tôi như vậy?”

Kỷ Tiểu Yêu không cần trả lời. Nữ hài vừa nhìn vẻ mặt của hắn liền hiểu, “Nhìn anh là biết tới cho có, đơn giản là cho chồng chị họ tôi một bộ mặt thôi.”

Kỷ Tiểu Yêu gấp sổ, đưa nữ hài trở lại.

Nữ hài là hàng xóm, ở tạm tại nhà anh rể họ.

Chồng chị họ của nàng là Kha tổng.

Đi đến nhà Kha tổng, nữ hài cho Kha tổng một cái ánh mắt “Đừng đùa”, trở về phòng khách.

Còn lại Kỷ Tiểu Yêu cùng Kha tổng đứng trong phòng khách.

Toà đồng hồ báo thức tượng gỗ kia phát ra tiếng vang.

Kha tổng nói: “Tôi đem nó hủy bỏ báo thức.”

“Có đúng không?” Kỷ Tiểu Yêu mỉm cười.

Đem một chút đồ vật lúc trước mang tới sót ở đây, Kỷ Tiểu Yêu liền rời đi.

Kha tổng vẫn luôn đưa hắn ra cửa lớn, có loại dự cảm, “Cậu có phải là sau này cũng không dự định trở lại?”

“Làm sao sẽ? Thời điểm xã giao uống say, tôi nhất định còn có thể đưa ngài trở về.”

Nhìn bóng lưng Kỷ Tiểu Yêu rời đi, Kha tổng cảm giác ngực thật buồn phiền, rốt cục không nhịn được hô lên tiếng: “Cậu tại sao thích để cho mình thống khổ? Rõ ràng có lựa chọn thoải mái hơn, để tôi chuẩn bị toàn bộ được rồi.” (ý là sao muốn độc thân, để Kha tổng tạo mối cho)

Kỷ Tiểu Yêu quay đầu lại, ánh mắt có chút mờ mịt cùng quạnh quẽ.

“Tôi không thích thống khổ. Tôi chỉ là thói quen.”

60. Chương 60

Sau đó, cô gái kia liền liên lạc với Kỷ Tiểu Yêu.

Nàng biết cảm thấy hợp tác đối với người nào mới có lợi.

Mà Kỷ Tiểu Yêu cái gì cũng không thể hiện.

Một lần xã giao qua đi, Kha tổng uống rượu say mềm, lại một lần nữa nhắc lên chuyện này.

“Cậu và nàng đăng ký, cho người nhà một câu trả lời, hai chúng ta vẫn là hai chúng ta, đây không phải an bài thật tốt? Cậu còn muốn cái gì nữa?”

Kỷ Tiểu Yêu chỉ coi như không nghe thấy.

Dần dần, Kỷ Tiểu Yêu có thể cảm thấy Kha tổng thông suốt.

Một ít công việc, một ít trường hợp, Kha tổng sẽ trực tiếp bàn giao cho Kỷ Tiểu Yêu, mình thì không tham dự nữa.

Có chút giống cha cảm thấy con trai đã thành thực, liền không tiếp tục quở thúc như vậy, cảm giác buông tay ra.

Cường độ công tác càng lúc càng lớn, vừa vặn khắc chế Kỷ Tiểu Yêu hậm hực.

Trung thu qua đi, quốc khánh vừa nhanh đến.

Trong khoảng thời gian này, rất nhiều người cũng không có tâm trạng công tác.

Kỷ Tiểu Yêu cũng mua vé máy bay về nhà, lại một chút cũng không nhảy nhót. (vui vẻ)

Tâm tình của hắn, đã có đoạn thời gian không nhắc lên nổi.

Mãi đến tận kì nghỉ dài hạn hai ngày trước.

Có người ở một công ty bảo hiểm tìm tới Kỷ Tiểu Yêu.

Tự giới thiệu mình xong, hắn nói với Kỷ Tiểu Yêu: “Đối với Tổng tiên sinh qua đời, chúng tôi cảm thấy tiếc nuối sâu sắc.”

Đây là lần thứ nhất, có người ở trước mặt Kỷ Tiểu Yêu nhắc tới Tổng Nhất Phương chết.

Mặc dù là phúng viếng rất máy móc, lại làm cho Kỷ Tiểu Yêu nóng ruột.

Hắn vẫn luôn rất tự trách, không thể lo hậu sự cho Tổng Nhất Phương thật tốt. Hắn lúc đó tìm rất nhiều người gọi rất nhiều điện thoại, cố tình cả thi thể cũng không muốn nhìn.

Người ở công ty bảo hiểm nói: “Nhìn thấy ngài thương cảm như vậy, chúng ta liền hiểu khổ tâm của Tổng tiên sinh. Thời điểm trước hắn ở công ty chúng tôi mua bảo hiểm nhân thọ, người hưởng lợi là ngài.”

Kế tiếp sửa sang quy trình bồi thường, khiến Kỷ Tiểu Yêu cảm thấy bất ngờ. Hắn rất kỳ quái Tổng Nhất Phương làm nghề này có thể mua bảo hiểm.

Thời điểm làm thủ tục, Kỷ Tiểu Yêu nhìn thấy mấy phần văn kiện, mặt trên nghề nghiệp người tham gia bảo hiểm viết là nhân viên X thị cục X, nguyên nhân cái chết là sự cố, cũng có cơ quan công an đưa ra đầy đủ giấy chứng minh tử vong.

Bởi vì Tổng Nhất Phương chọn sản phẩm bảo hiểm tương đối quý, cũng giao phí bảo đảm hai năm, cuối cùng công ty bảo hiểm sửa sang bồi thường 342 vạn, đồng thời ở buổi chiều ngày thứ hai liên lạc, liền đem chi phiếu giao trên tay Kỷ Tiểu Yêu.

Kỷ Tiểu Yêu đem chi phiếu ra ngân hàng, vào trong tấm thẻ lần trước Tổng Nhất Phương lưu lại.

Dự định tương lai dùng số tiền kia cho cha mẹ Tổng Nhất Phương dưỡng lão.

Dù sao cũng là một khoản tiền rất lớn.

Kỷ Tiểu Yêu tích trữ xong, có chút không yên lòng, lại đến ATM kiểm tra một chút.

Nhìn số dư, liền xem giao dịch nhỏ nhắn lại rõ ràng: Ngày 31 tháng 10, chuyển vào 3,420,990. 00 đồng.

Ở phía trên ghi chép, là ghi chép mạng lưới chuyển khoản ngân hàng: Ngày 20 tháng 9, thu tiền lãi 267. 23 đồng.

Trở lên một cái, là ghi chép mạng lưới chuyển khoản ngân hàng, chỉ chuyển đi 1 đồng.

Ngày chuyển khoản, là ngày thứ hai sau khi phát sinh vụ nổ.

61. Chương 61

Hắn, hắn còn sống?

Mất rồi lại được, trong lòng một trận mừng như điên!

Kịch liệt, run rẩy...

Nhưng ngược lại, liền không khỏi hoài nghi.

Thậm chí bắt đầu tức giận.

Mấy phút trước còn đầy lòng màu tro tàn, lập tức trăm mối ngổ ngang.

“Tích! Tích!”

Đột nhiên, máy ATM phát báo động quá giờ.

Chờ Kỷ Tiểu Yêu tỉnh thần lại, thẻ đã bị nuốt.

Làm sao bây giờ?

Thẻ này vừa mới trở nên thật là quan trọng!

Nhưng lấy thẻ cần lấy chứng minh thư, hắn cũng không phải người tạo thẻ a!

Không nên gấp!

Tổng Nhất Phương có tài khoản ngân hàng, nhất định có thể nhìn thấy khoản tiền bồi thường bảo hiểm trong sổ.

Nói không chắc hắn chẳng mấy chốc sẽ tìm đến mình, mang theo chứng minh thư... Nhưng thân phận chứng minh của hắn còn có thể dùng sao?

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Quả thực tay chân luống cuống.

Vội vội vàng vàng, vừa nhìn màn hình máy ATM có nhắc nhở: Mời trong 90 giây nhập password lấy thẻ, còn lại 10, 9—— Kỷ Tiểu Yêu nhanh chóng nhập password, card quả nhiên đưa ra ngoài, ngân hàng này thật nhân tính hóa...

Thiếu một chút bị bản thân hù chết.

Nhắm mắt lại thở hỗn hển một hồi lâu.

Thời điểm lại mở mắt ra, cảm thấy sắc trời bên ngoài đều tối sầm xuống mấy độ, có giọt mưa rơi vào trên kính.

Kỷ Tiểu Yêu nhanh đến ven đường chờ xe.

Xe không tới, mưa lại càng lúc càng lớn.

Quay đầu nhìn lại, ngân hàng đã hạ xuống lưới sắt, Kỷ Tiểu Yêu không thể làm gì khác hơn là trốn trong gian phòng nhỏ ATM tránh mưa.

Giọt mưa dày đặc đánh vào trên kính.

Màn đêm phủ xuống.

Kỷ Tiểu Yêu nhớ tới, ngày ấy gặp lại Tổng Nhất Phương, cũng là chạng vạng mưa.

Không biết, hắn còn ở thành phố này sao?

Đợi một hồi lâu, mưa rốt cục nhỏ.

Kỷ Tiểu Yêu gọi một chiếc xe taxi.

Thời điểm trở lại dưới lầu nhà trọ, theo bản năng ngẩng đầu nhìn sang.

Tầng cao nhất cũng không có ánh đèn.

Lúc này, Thịnh cảnh sát gọi điện thoại tới.

Hắn nói hắn muốn kết hôn vào quốc khánh, chính là ngày mai, hỏi Kỷ Tiểu Yêu có đi hay không.

Kỷ Tiểu Yêu nói hắn muốn về nhà.

“Úc.”

Thịnh cảnh sát có chút thất vọng.

“Vậy thế đi, dù sao cũng vội vàng, sau này bổ sung thời gian lại mời cậu.”

Nói xong còn ho khụ hai tiếng.

“Vậy chúc mừng anh rồi.”

Kỷ Tiểu Yêu cúp điện thoại, tâm lý lại khó giải thích được thay hắn khổ sở.

Chân bị thương của Thịnh cảnh sát tổn khôi phục rất chậm, phảng phất bị tổn thương nguyên khí (sức sống), mới ra viện không bao lâu.

Lúc này mới qua chưa được hai tháng.

Đỏ hỉ trắng tang lại khắp nơi đều thấy.

Khiến người ta cảm thấy vô lực.

Kỷ Tiểu Yêu chậm chậm bò lên trên tầng cao nhất.

Móc ra chìa khóa mở cửa, lại phát hiện cửa đung vào liền mở ra.

Chẳng lẽ là sáng sớm quên khóa?

Hay là ——

Kỷ Tiểu Yêu run rẩy đẩy cửa ra.

Phòng khách tối om.

Cư nhiên thật sự có một bóng người cao to.

“Chú!”

Tim Kỷ Tiểu Yêu cũng chấn động.

Nhào tới ôm lấy người.

“Chú!”

“Chú thật sự không chết! Tôi còn tưởng rằng...”

Nói nói, Kỷ Tiểu Yêu cảm thấy mùi có chút không đúng.

“Chú?”

Kỷ Tiểu Yêu buông tay ra, muốn từ trên người bóng đen rời đi.

Mà lập tức bị bóng đen ôm lại, cái cổ bị ghì đến không hít thở nổi——

Đây không phải là Tống Nhất Phương!

“Người, người là ai?”

Bóng đen cười xấu xa hai tiếng.

“Cháu trai ngoan, tôi là chú nhà cháu a.”

Thanh âm này, hình như là... Kẻ xấu.

62. Chương 62

Kỷ Tiểu Yêu thấp sáng đèn, nhìn thấy quả nhiên là tên Từ Trạch kia.

“Tổng Nhất Phương đâu?” Kỷ Tiểu Yêu một bên hỏi, một bên đẩy buồng tắm phòng ngủ, lại đi nhìn xung quanh cửa, “Tổng Nhất Phương không ở cùng với anh?”

Từ Trạch bĩu môi.

Từ cái ngày đó chấp hành nhiệm vụ, hắn cũng chưa từng thấy đội trưởng.

Hắn đi trước nơi khác tránh đầu sóng ngọn gió (tránh tai tiếng), bởi vì thế lực đối phương bị phá hủy nhưng vẫn còn sót lại, mãi đến tận khi gần đây người trên dọn dẹp không sai biệt lắm, hắn mới dám trở về.

Vốn là cho là Kỷ Tiểu Yêu sẽ có manh mối đội trưởng, xem ra cũng không có.

Đội trưởng sẽ không chết thật chứ?

Hồi tưởng nhiệm vụ lần này, xác thực phi thường mạo hiểm.

Trước một đêm chấp hành, bọn họ mỗi đội viên đều nghĩ tới dự tính xấu nhất. Cho nên hắn mới đi kéo Thịnh cảnh sát nhập bọn, muốn hắn ở bên ngoài dính chút công lao, thuận tiện bù đắp tiếc nuối thời điểm đại học của mình.

Còn lúc thi hành nhiệm vụ chân chính, phân đoạn mấu chốt nhất lại xảy ra vấn đề —— tính toán chuẩn đúng giờ bom, lại nổ trước một phút.

Thời điểm nổ, toàn bộ đội bọn họ đều ở gần, thiếu chút toàn bộ đội đều chết trận.

Trong tin tức, là một toà nhà xảy ra sự cố, mà trên thực tế, địa phương chân chính nổ tung là dưới đất, xưởng đóng tàu phía dưới toà nhà cũ kia đặc biệt rộng rãi, giờ đều nổ sập. Sợ khiến cho bên ngoài khủng hoảng, công tác khía quát chỉ có thể bí mật tiến hành, cho tới bây giờ cũng không thể xác định đến cùng có mấy người còn bị chôn ở bên trong.

Nhưng Từ Trạch cảm thấy, bằng hắn hiểu rõ đội trưởng, đội trưởng không có khả năng cứ vậy chết.

Từ Trạch hỏi Kỷ Tiểu Yêu: “Đội trưởng có phải là liên lạc với cậu?”

Kỷ Tiểu Yêu lắc đầu một cái, “Anh có tin tức về hắn sao?”

Từ Trạch cũng lắc lắc đầu.

Mà hai người đều không tin nhiệm lẫn nhau.

Từ Trạch nói: “Sau khi nổ, hắn một chút tin tức cũng không có, rất nhiều người đều đang tìm hắn.”

“Vậy anh thay ai tìm?”

“Tôi có thể thay ai? Lão tử ai cũng không thay.” Từ Trạch nói rất tức giận, phảng phất như bị vũ nhục, mà Kỷ Tiểu Yêu cũng không bởi vậy giảm bớt đề phòng.

“Ngược lại, đội trưởng khẳng định còn rất tốt, không cần chúng ta bận tâm vớ vẩn.” Từ Trạch trì hoãn xoa dịu không khí, đôi mắt liếc lên một hòm rượu trên đất, da mặt dày nói: “Tôi còn đang đói đây.”

Kỷ Tiểu Yêu khá lịch sự, nấu một chậu nước sủi cỏ, khai hai bình rượu.

Rượu là thời điểm mấy ngày trước xã giao còn dư lại, số ghi rất cao.

Từ Trạch không có ý tốt, hung hăng kiểm soát cục ly.

Nghĩ thầm chờ người uống nhiều rồi, xem người làm sao không nói thật.

Vì vậy, rượu đầy một chén lại một chén, khai một bình lại một bình...

Uống đến lúc sau, cho dù Kỷ Tiểu Yêu có lời đuôi, Từ Trạch không thể nhớ.

Thời điểm Từ Trạch tỉnh lại lần thứ hai, đã là sáng sớm ngày hôm sau.

Say rượu, cả người khó chịu.

Hơn nữa hẳn phát hiện —— mình bị trói vào trên giường.

63. Chương 63

Tao thảo!

Từ Trạch lòng nói không ổn.

Chính mình là bị trói nằm úp sấp, nhắc cái đầu cũng tốn sức.

“Kỷ Tiểu Yêu! Nhanh cởi ra cho lão tử!”

Kỷ Tiểu Yêu đang ngồi ở phòng khách uống sữa tươi.

Trên người có khí lực, mới không chút hoang mang đi vào phòng ngủ.

Từ Trạch nghe thấy tiếng bước chân, đầu vòng tới vòng lui nhưng không nhìn thấy người, loại tư thế này thực sự cảm tức.

“Nhanh mở ra! Lão tử hôm nay còn muốn đi cưỡng hôn!”

Kỷ Tiểu Yêu đứng ở cuối giường, rất khiến người ta tức giận”Hừ” một tiếng.

“Như anh loại người nhất gan như vậy, còn muốn cưỡng hôn? Anh nếu là thật có can đảm, sao lúc trước còn tới chỗ của tôi đùa giỡn hoành hành.”

“Dám dạy bảo lão tử, con mẹ nó mày —— “

Từ Trạch kêu gào đến một nửa.

“Ba!” Một tiếng vang giòn.

Là thất lưng Kỷ Tiểu Yêu, không chút lưu tình rơi trên cái mông Từ Trạch.

“Con mẹ nó mày chán sống ——” Từ Trạch bị chọc tức còn muốn chửi.

“Ba!”

“Ba! Ba!”

Thất lưng liền một cái tiếp một cái, Kỷ Tiểu Yêu không chút nào nương tay.

Bị quất xuống mười cái.

Từ Trạch túi da dày thịt béo, cũng đau đến nhe răng trợn mắt.

Ra tay nặng như vậy, biết trước trước đây đã không khoe miệng lưỡi rồi.

Từ Trạch ngậm miệng, Kỷ Tiểu Yêu ngừng tay, đi tới đầu giường, từ trên nhìn xuống, giống như hỏi cung tù binh.

“Nói, Tống Nhất Phương ở đâu?”

“Tao không biết, tao biết con mẹ nó còn phải hỏi mày sao!”

“Ba!”

“Ba! Ba!”

Kỷ Tiểu Yêu liền vụt.

Từ Trạch thật bị đánh đến nổi giận.

“Tao con mẹ nó thật không biết a! Nói không chắc nổ chết.”

“Nổ chết? Hắn đáp ứng chuyện của tao phải làm sao bây giờ? Ngày hôm nay mày liền thay hắn lần lượt đến đánh đi!” Kỷ Tiểu Yêu tiếp tục đánh, đánh ra cả nhịp điệu, bức Từ Trạch nói ra mã điện báo.

Từ Trạch không nói.

Kỷ Tiểu Yêu vẫn đánh.

Hảo hán không ăn thua thiệt trước mắt, Từ Trạch vẫn là lựa chọn nhẹ nhàng, “Đội trưởng hắn chưa chết! Không chết!”

“Không chết? Đó là giả chết? Khiến tao còn bị thương một hồi, mày biết tao tức giận lắm không!”

Kỷ Tiểu Yêu tiếp tục đánh, đánh Từ Trạch đến kêu gào hô hoán.

Không khéo, vị đồng nghiệp ở dưới lầu kia, vừa vặn lúc này tới tìm Kỷ Tiểu Yêu.

Từ ngoài cửa nghe tiếng kêu thảm thiết kinh tâm động phách, liền lặng lẽ từ khe cửa liếc lên bóng lưng Kỷ Tiểu Yêu thi bạo. (thi hành bạo lực:v)

Sợ đến tâm can nguội lạnh —— trời ạ! Không nghĩ tới, Kỷ Tiểu Yêu lại là người như vậy!

64. Chương 64

Đồng sự vội vội vàng vàng chạy trốn, tạo ra một chút tiếng vang.

Từ Trạch nghe thấy được, Kỷ Tiểu Yêu lại không chú ý tới.

Hắn đánh đến thật sự là nhập tâm!

Điện thoại di động cũng vang lên hai lần, mới dừng ra tay nghe.

Là Thịnh cảnh sát gọi tới, là hỏi ngày hôm nay sẽ đi tham gia lễ cưới hay không.

“Đã nói không đi, ngày hôm nay muốn về nhà.” Kỷ Tiểu Yêu một chút cũng không cho chú rể mặt mũi.

Mà Thịnh cảnh sát cũng không ngại ngữ khí thẳng thắn từ chối như vậy.

Hắn gọi điện thoại đến, chỉ là muốn tìm người trò chuyện, từ thân nhân hảo bằng hữu sâu sắc chúc phúc thấu triệt gọi một hơi.

Cái mông Từ Trạch đã tê dại, chống đỡ lỗ tai lên nghe.

Thời điểm ý thức được người trò chuyện cùng Kỷ Tiểu Yêu là Thịnh Tư, cứ như gặp được giải phóng quân!

“Tiểu Tư! Mau cứu ta!”

“Ai?” Thịnh cảnh sát nghe trong điện thoại truyền ra tiếng kêu cứu, quả thực không thể tin được, “Là Từ Trạch? Thực sự là Từ Trạch?”

Kỷ Tiểu Yêu không trả lời, trực tiếp ấn cắt điện, tung chân đá Từ Trạch một cước, “Mày như ý nguyện, hắn sẽ tới tìm mày.”

“Thật, có thật không?”

Từ Trạch ngoẹo cổ hỏi Kỷ Tiểu Yêu, quên mất mình vừa nãy gào đến nước mũi đều chảy ra.

Kỷ Tiểu Yêu lấy tất thổi lau một chút nước mũi cho hắn, liền đi tìm kéo.

Đây là phải cởi trói cho mình rồi! Từ Trạch mở cờ trong bụng.

“Xoạt xoạt xoạt xoạt ——” nhưng phía sau mát lạnh.

“Mày, mày đang làm gì?” Từ Trạch có chút hoảng rồi.

Kỷ Tiểu Yêu kéo vải trên cái mông hần một cái.

“Cho Thịnh cảnh sát một phần lễ vật kết hôn, thoát nhìn vẻ ngoài cũng không tệ lắm.”

“Kỷ Tiểu Yêu, mày có chừng có mực cho tao —— ”

Đối với Từ Trạch hùng hùng hổ hổ, Kỷ Tiểu Yêu căn bản không có thời gian để ý.

Đổi giày, nhắc lên va ly du lịch đi ra cửa.

Đến xe taxi đã chờ ở dưới lầu.

Kỷ Tiểu Yêu rời đi, gian phòng nhất thời yên tĩnh lại.

Từ Trạch cũng không muốn để Tiểu Tư thấy cái bộ dáng này của mình.

Đáng tiếc thử mấy lần, dĩ nhiên cũng không thoát nổi.

Đại khái một giờ đi qua, ánh mặt trời trở nên nồng nặc.

Nằm nhoài bên trong phong cảnh ấm áp, tâm Từ Trạch dần dần không vững vàng.

Tiểu Tư sẽ thật sự đến không?

Nếu như hần không đến, mình thật sự sẽ phải đi dự lễ cưới sao?

Cơ hồ chưa từng có bình tĩnh xem kỹ lại chính mình, chỉ biết là muốn vô lại nhắm mắt.

E rằng Tiểu Tư trốn mình còn không kịp đi?

Mặt trời càng lên càng cao.

Từ Trạch rất nhanh thất vọng đang ngủ bên trong.

Rốt cục nghe đến tiếng vang cửa mở, mong chờ người đến gần trước giường —— là Tiểu Tư, so với thời điểm lần trước gặp mặt gây đi, trên mặt còn có một cái dấu tay rõ ràng.

“Em... Không kết hôn?”

Từ Trạch hỏi ra lời, mới cảm thấy được mình thật là ngu bực.

Tiểu Tư tiêu tụy không nói lời nào, chỉ có ánh mắt rất cố chấp.

“Giúp tôi mở ra đi, hai ta trò chuyện.”

Từ Trạch cảm thấy Tiểu Tư lúc này cần thiết an ủi.

Bất quá đợi một hồi. Tiểu Tư cũng không cầm kéo lên, mà là từ trong túi quần móc ra một cái hộp màu đỏ nhung tơ, đặt ở trên tủ đầu giường, ngay trước mắt Từ Trạch.

Này, chính là cảm giác được yêu sao?

Từ Trạch cảm thấy được mẹ hần cũng bị cảm động. (trời đụ:> lòi cả mẹ mình vào nữa)

Sau đó nhất định muốn hảo hảo áp hần ——

Trong lòng nóng bỏng, bỗng nhiên cảm nhận được một cảm giác mát mẻ từ phía sau truyền tới.

“Em... Tay đặt ở chỗ nào đấy?”

65. Chương 65

Máy bay hạ xuống ở phương bắc.

Mùa hè nơi này đã kết thúc từ lâu.

Đi ra khỏi phi trường, Kỷ Tiểu Yêu gặp phải một người.

Người kia dung mạo rất cao rất gọn gàng, đôi mắt có một chút màu lam.

Phút chốc, Kỷ Tiểu Yêu nhìn đến gần gũi.

Người kia ngoắc ngoắc tay, Kỷ Tiểu Yêu mới ý thức được đây là em trai họ Tống Nhất Phương.

Tống đệ đệ là tới đón đại tỷ, bất ngờ tình cờ gặp Kỷ Tiểu Yêu, kiên nhẫn mời hấn cùng ngồi xe.

Tống tỷ tỷ cũng có mấy năm chưa từng thấy Kỷ Tiểu Yêu, trước kia cũng từng cùng nhau chơi đùa, “Tôi còn nhớ trước đây hoá trang cho Tiểu Yêu, sau đó hỏi xem có giống nữ sinh dễ thương hay không.”

Nhớ tới chuyện cũ ấu trĩ, khiến người cười liên cảm khái.

Hai tỷ đệ đưa Kỷ Tiểu Yêu về nhà.

Thời điểm ăn cơm trưa, Kỷ mụ mụ nói: “Tống gia gần đây không yên ổn, nghe nói hồi trước có người đến điều tra. Ngày hôm qua trên thị trường, mẹ tình cờ gặp mẹ Tống Nhất Phương, nàng nói gần đây toàn mơ tới một nơi, mỗi lần trong mộng đều là nơi vừa tối vừa lạnh. Thân thể cha hấn cũng không tiện, mới vừa bệnh qua một hồi.”

Kỷ Tiểu Yêu muốn đi thăm viếng một chút.

Kỷ ba ba nói: “Con trực tiếp đi đồn tìm đi, cũng không biết cha hấn nghĩ như thế nào, ngày hôm nay còn trực ban.”

Kỷ Tiểu Yêu liền đi đồn tìm người.

Hôm nay là kỳ nghỉ, trong sở rất yên tĩnh.

Đi bên trong hành lang cũ kỹ, Kỷ Tiểu Yêu nhớ tới trước kia, cảnh tượng hấn và Tống Nhất Phương chạy vào trong phòng thẩm vấn chơi.

Cuối hành lang, chính là khoa hộ tịch.

Tống ba ba ngồi bên trong, ngẩng đầu nhìn thấy Kỷ Tiểu Yêu, có chút bất ngờ, một lát sau ném cho hấn một tờ giấy, “Lúc này là chết thật rồi, chết quang vinh.”

Tờ giấy kia là giấy khai tử của Tống Nhất Phương.

Kỷ Tiểu Yêu không nói gì, cũng không muốn nhiều lời.

Tống ba ba không là một người thích nghe khuyên bảo, hấn chỉ tin khi hấn làm rõ sự tình.

An ổn ngồi một hồi, Kỷ Tiểu Yêu đứng dậy muốn đi.

Tống ba ba cũng không ngẩng đầu một chút.

Kỷ Tiểu Yêu ra cửa, chợt nghe thấy hấn thống khổ nghẹn ngào: “Bác một chút cũng không muốn nó chết quang vinh... Bác muốn nó còn sống.”

Kỷ Tiểu Yêu dưới chân khựng lại, cổ kiềm nén lại lời trào đến khóe miệng.

Đi ra ngoài đồn, Kỷ Tiểu Yêu chưa về nhà.

Mà là dọc theo đường rừng rậm, một đường đi ra trấn nhỏ, đi hướng ngọn núi bên cạnh.

Hấn hàng năm đều sẽ đi xem hang núi kia.

Tiểu hài tử bây giờ, rất ít chạy ra ngoài trấn chơi.

Cửa động đã treo đầy dây leo khô, trên đất mọc cỏ dại quá đầu gối.

E rằng lại qua mấy năm, nơi này sẽ sụp đổ đi.

Kỷ Tiểu Yêu đi vào cửa động, mở điện thoại di động chiếu sáng, đánh bạo ngoảnh mặt đi vào chùng mười thước.

Điện thoại di động ánh sáng có hạn, nhìn được đến dưới chân, liền không để ý tới đỉnh đầu.

Cho dù có chuẩn bị tâm lý, lúc đám dơi từ đỉnh đầu bay qua, vẫn là bị sợ đến kêu thành tiếng.

Chờ con dơi bay hết, bên trong động liền khôi phục yên tĩnh.

Kỷ Tiểu Yêu cảm thấy nhụt chí, nguyên lai cùng khi còn bé so sánh, lòng can đảm của mình cũng không có tiến bộ.

Điện thoại di động tại vừa nảy kinh hoảng rơi xuống, Kỷ Tiểu Yêu xoay người lại tìm.

Cầm điện thoại di động lên trong nháy mắt, thân thể của hắn đột nhiên cứng lại.

Hắn thoáng nhìn bên trong chùm sáng điện thoại di động, xuất hiện một đôi chân đứng thẳng.

Kỷ Tiểu Yêu bị dọa sợ nổi da gà, điện thoại di động run rẩy hướng lên trên chiếu.

Thời điểm chiếu đến mặt, sợ hãi tiêu tan.

Thay vào đó, là mắt mà lại được mừng như điên!

“Chú!”(Toàn hoàn văn)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-rot-cuc-den-tu-thu>